

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

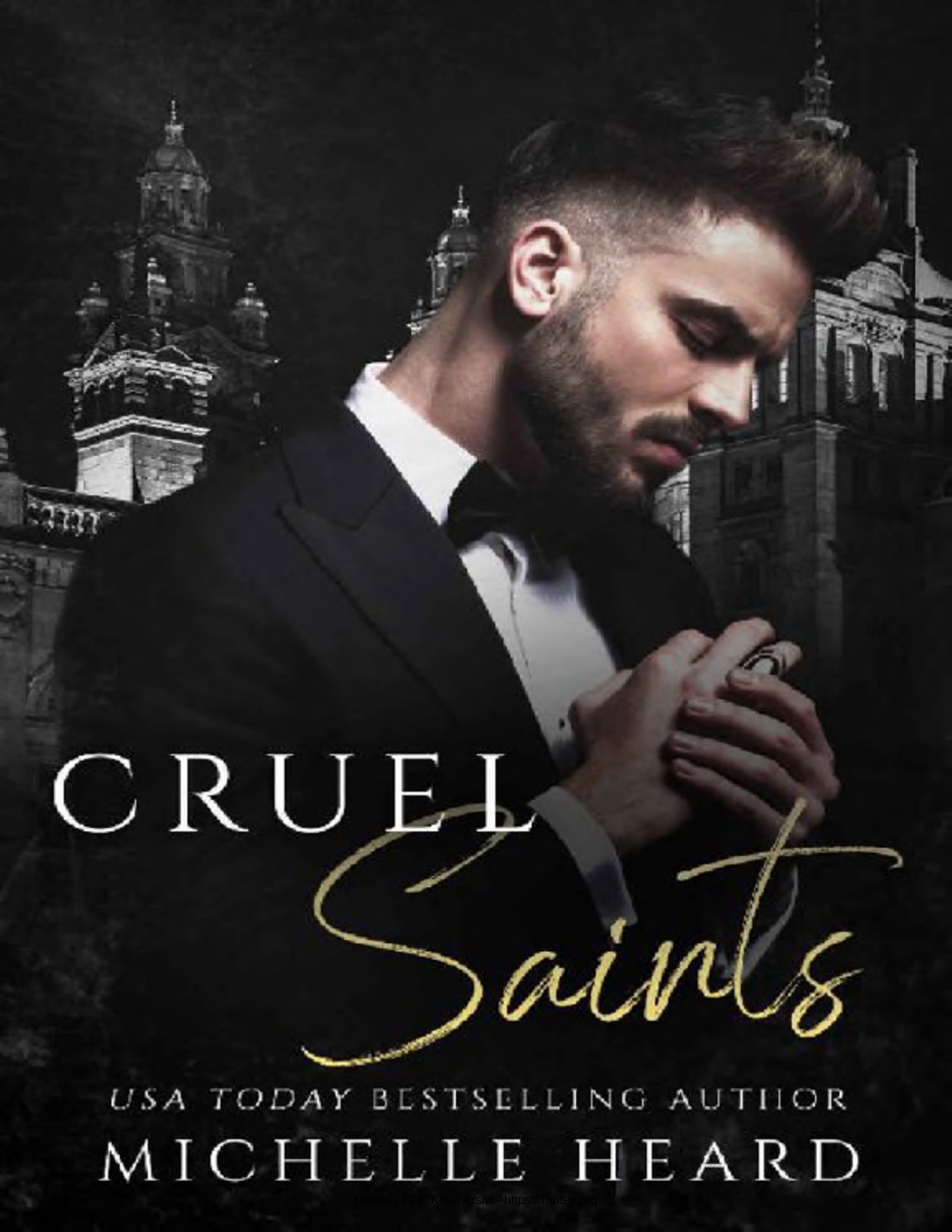
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL

Saints

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Sinopsis

*İttifaklar yapılır. Sadakat sahiplenilir.
Aşk alındı.*

Aşkımın ve özgürlüğümün yeni bir ittifak kurmak için alınacağını bilmiyordum.

Acımasız, sahiplenici ve tehlikeli olan Lucian'dan herkes korkar. Ben de dahil. Babası öldürüldüğünde, Lucian Cotroni ailesinin başı olarak hak ettiği yeri alır. Mafyayı demir yumrukla yönetiyorlar ve Lucian gözünü benim aileme dikmiş durumda.

Şimdiye kadar tek tehdit bizdik ama yeni bir tehdit ortaya çıkınca babam Lucian ile benim aramda bir evlilik ayarlamak zorunda kaldı.

Yakışıklı olabilir ama seven bir adam değil. İstedikğini alır ve şu anda o şey benim vücudum.

İsmen ona ait olabilirim, ama soru hala
ortada duruyor - birlikteliğimiz kanla mı
yoksa aşkla mı tamamlanacak?

Sendikalar

Karakter listesi ve ne yaptıkları...

(Her kitapta tüm karakterlerden bahsedilmemektedir.)

SUİKASTÇILAR

İş: Kiralık Silah (İzleme, Öldürme ve İmha Etme)

Koslov Ailesi - Alexei & Carson Koslov

BRATVA

İş dünyası: Uyuşturucu, Silah ve İçki Kaçakçılığı

Aulov Ailesi - Sergei Aulov Nicollaj

Ailesi - Marko Nicollaj Ivanov Ailesi

- Yuri Ivanov

KARTELLER

İş dünyası: Uyuşturucu ve İnsan Kaçakçılığı

Terrero Ailesi - Sonia 'Dehşet Kraliçesi' & Gabriella 'Dehşet Prensesi' Terrero

MÜŞTERİLER

İşletme: Elit Kişisel Koruma ve Koruma Vergisi

Vetrov Ailesi - Demitri & Damien Vetrov

MAFYA

İş dünyası: Silah kaçakçılığı, Silah tüccarları ve Uyuşturucu

Cotroni Ailesi - Luca & Lucian Cotroni

Lucas Ailesi - Valentino & Elena Lucas

Cabello Ailesi - Nicholas 'Nick' Cabello

SMUGGLERS

İş dünyası: Hırsızlık ve Yasadışı Ticaret

Hayes & Koslov - Tristan Hayes & Alexei Koslov

Hemsley Ailesi - Winter Hemsley (Kan Prensesi) ~~Blanco-~~
~~Ailesi - Vince Blanco Vefat Etmiştir.~~

Yung Ailesi - Kim "Jack" Yung (Jack of all trades)

Aile Ağacı

Lucian Cotroni

Luca Cotroni
Baba

Aile İşi: Mafya / Silah / Uyuşturucu / Kaçakçılık

Anne: Dorothy Cotroni (*Vefat*)

Teyze: Ursula Brunetti

Elena Lucas

Valentino (Tino) Lucas
Baba

Aile Şirketi: Mafya/Arms

Anne: Eva Lucas (*Durumu Bilinmiyor*)

Kişisel Koruma: Dante Capone

Bölüm 1

ELENA

Geçmiş - 17 Yaşında.

Evden gizlice çıkmadan önce omzumun üzerinden bakarken midem sinirden düğümleniyor. Görülmediğimden emin olduktan sonra ahırlara doğru koşmaya başlıyorum.

Babam iş için uzakta olduğu için Alfonso'yla tanışmam biraz daha kolay oldu. Bir aydır seyis çocukla gizlice dolaşıyorum. Alfonso, küçüklüğümden beri yanımızda çalışan babası Gino ile birlikte buraya çalışmaya geldiğinde hoş bir sürpriz oldu.

Babam silah ticareti yaptığı için normal bir hayat yaşayamıyorum. Etrafım, yanlış bir şey yaptığımda babama söylemekten çekinmeyecek özel öğretmenler, muhafızlar ve personelden oluşan bir ordu ile çevrili.

Personelden kimsenin beni görmediğinden emin olmak için geniş villaya son bir kez bakıp ahırlara doğru yürüyorum.

Babamın en sevdiği at olan Brimstone'u sevmek için durduğumda bir hareket gözüme çarpıyor. Başımı çevirdiğimde Alfonso'nun binek odasından çıkışını izliyorum. Benden sadece bir baş daha uzun, koyu kahverengi saçları ve kehribar rengi gözleri var.

"Erkencisin," diyor dudaklarını çekiştiren bir sırıtışla.

Bana doğru yürürken gözlerindeki sıcak ifadenin tadını çıkarıyorum. Bu yaşadığım aşka en yakın şey.

Bu yüzden Alfonso ile ahırda bu çalıntı anları yaşamak için tüm kuralları çiğniyorum.

Babam için ben, ihtiyacı olduğunda ittifak kurmasını sağlayacak bir pazarlık kozuyum. Onun birçok eşyasından biriyim. Babam bana hiçbir zaman sevgi göstermedi. Küçükken bu kalbimi kırardı ve geceleri ağlayarak uyurdum. Artık büyüdüm ve her şeyin böyle olduğunu kabullendim. Sanırım mafyanın bir parçası olduğu için soğuk ve acımasız. Sebebi ne olursa olsun, değiştiremeyeceğim bir şey için ağlamaktan bıktım.

Annem ben doğduktan sonra gitmiş ve onu hiç hatırlamıyorum. Öldü mü, yaşıyor mu, bilmiyorum. Kimse ondan bahsetmiyor. Onun hakkında bildiğim tek şey adı. Eva Lucas.

Eğer yaptığı buysa, gittiği için onu suçlamıyorum. Babam ve kişisel korumam ve işkencecim Dante arasında hayat, sonu gelmeyen boğulma günlerinden başka bir şey değil.

Alfonso önümde durduğunda ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bana ilk öpücüğümü o vermişti ve geçen hafta ben de ona bekâretimi vermiştim.

Çok yakışıklı biri değil ve içimde kelebekler uçuşmuyor ama bunun bir önemi yok. Sadece onunla gizlice dolaşmanın ve onun beni istemesinin heyecanı benim için yeterli.

Ayrıca Dante'ye meydan okuyabiliyorum. Bizi birlikte bulursa muhtemelen Alfonso'yu öldürür ve beni döver.

"Ev boğucu," diye açıklıyorum neden erken geldiğimi. "Dışarı çıkmam gerekiyordu."

Alfonso geniş ahşap kapıya doğru yürüyor ve bana dönmeden önce etrafına bir göz atıyor. "Dante'den nasıl kaçtın?"

"Öğle yemeği yiyor."

Alfonso yanıma geliyor ve elimi tutarak beni ahırın arka tarafına, çeki odasının olduğu yere götürüyor. Atlar için tüm eyerler, fırçalar ve diğer ekipmanlar orada bulunuyor. Aynı zamanda Dante'nin beni aramayı düşünmeyeceği tek özel yer.

Alfonso kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bana dönerek bakışları yüzümde geziniyor. "Benimle kaç," diyor bir kez daha.

Dürüst olmak gerekirse, bu fikir çok cazip ama Dante'den kaçış olmadığını biliyorum. Beni bulacak ve gazabı acımasız olacak.

Elimi kaldırarak avucumu Alfonso'nun göğsüne dayıyorum. "Bu riske değmez. Bizi bulduklarında, Dante seni öldürecek."

"Bulduğumuz zaman mı? Seni güvende tutamayacağımı mı düşünüyorsun?" Alfonso alnında bir kaş çatarak soruyor.

Kimse beni güvende tutamaz, hele de on dokuz yaşında bir seyis çocuğu.

Gerçeği dile getirmek yerine, "Nereye gideriz?" diye soruyorum.

Hangi parayla?"

"İş bulacağım," diyor elini benimkinin üzerine koyarken.

"Bu bir garanti değil," diye itiraz ediyorum.

Alfonso'nun başı eğilmeye başlıyor ve ağzı benimkiyle buluşmadan önce mırıldanıyor: "İzin ver seni

burada."

Benim saf seysis oğlum.

Asla olamayacak bir şey hakkında konuşmak istemediğim için öpücüğünü kabul ediyorum. Dilinin girmesi için dudaklarımı aralıyorum ve kısa süre sonra birbirimizi kıyafetlerimizden soyuyoruz. Özgür olduğum o anın içinde kayboluyorum. Alfonso ile seks yapmanın cazibe ile hiçbir ilgisi yok, her şey kendim için bir seçim yapmakla ilgili. Bir anlığına, babamın villasında tutsak değilmişim gibi hissediyorum.

Bir an için sevildiğimi ya da sevmeye en yakın olduğumu hissettim.

Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Alfonso'yu kullandığım için kendimi suçlu hissediyorum ama kısıtlanmış hayatıma meydan okuma ihtiyacım beni ileriye götürüyor. Bir pazarlık kozundan daha fazlası olma ihtiyacım öpücüğüne karşılık vermemi sağlıyor.

Çırılçıplak kaldığımızda ve Alfonso prezervatifi taktığında, ahşap bir masanın üzerine eğiliyorum. Ellerimi masaya dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve Alfonso arkamda pozisyon alıyor. İçime yavaşça giriyor ve hafif acıdan alt dudağımı ısıriyorum. Bu sadece üçüncü seferimiz ama en azından ilk seferki kadar acıtmıyor.

"Elena," diye inliyor Alfonso içime tamamen girdiğinde. Kalçalarımı kavriyor ve hareket etmeye başlıyor. Odayı dolduran tokat sesleriyle yanaklarım alev alev yanıyor.

Yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve bu Alfonso'nun daha hızlı hareket etmesini sağlıyor. "Seni seviyorum," diye homurdanıyor arkamdan.

Açıklamasını aklıktan ölmek üzere olan bir kız gibi içime çekiyorum. Alfonso bana bu sözleri söyleyen ilk kişiydi ve

ben

Şimdiye kadar onları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

Gözlerim duygusal yaşlarla doluyor ama bu ifadeye karşılık veremeyerek "Çok iyi hissediyorsun" diye cevap veriyorum.

Birden Alfonso benden koptu. Geriye doğru sendeliyor ve bir duvara çarpıyor. Omzumun üzerinden bakarken, gözlerim Dante'nin yüzüne kayıyor ve onun öfkeli kaşlarını görmek anında korkunun damarlarımdan asit gibi akmasına neden oluyor.

Aman Tanrım. Bu çok kötü. Çok, çok kötü.

Yerden gömleğimi kapıp elimden geldiğince üzerimi örterken bir yandan da çılgınca yalvarıyorum: "O hiçbir şey yapmadı. Onu ben zorladım."

Kötü niyetli bakışları benden ayağa kalkmaya çalışan Alfonso'ya kayarken Dante'nin üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Midem korkuyla çalkalanıyor ve vücudum titremeye başladığında sertçe yutkunuyorum.

"Elena'yı mı sikiyorsun?" Dante arkasından silahını çekerken homurdanıyor.

Alfonso yüz hatlarını sıkılaştıran bir panikle, "Özür dilerim," diye haykırıyor. Benimle kaçmak isteyen çocuktan eser yok. Onun yerine Alfonso'nun korkudan beti benzi atmış, gözlerini kendisine doğrultulmuş silaha dikmiş.

Dehşet içime işliyor, derimi karıncalandırıyor ve kalbimi çılgınca çarptırıyor. "Lütfen! Lütfen yapma," diye çığlık atarak ileri atılıp Dante'nin kolunu tutuyorum. "Onu öldürme. Lütfen."

Dante'ye yalvarıyor olsam da, Alfonso'yu duvara geri ittiğinde hala şaşıyorum çünkü daha önce ondan istediğim tek bir şeyi bile yapmamıştı.

Neredeyse rahat bir nefes alacaktım ki Dante silahını tekrar Alfonso'ya doğrulttu. Dante boştaki eliyle bana sertçe vurmadan önce bana kara bir bakış fırlatıyor.

Beni ahşap zeminin üzerine yuvarladı. Yanağıma bir sızı yayılıyor ama hızla ayağa kalkıyorum. Gömleğimi üzerime örttüğümde, kalbim kontrolden çıkarken nefesim dudaklarımda patlıyor. Dante'nin uğursuz kıkırdaması kulaklarımı dolduruyor ve bunun iyi bir şey vaat etmediğini biliyorum. Sadece acı. Bunu her zaman acı takip etmiştir.

Ben doğmadan önce, Dante babamın sağ koluydu. Hâlâ öyle, ama şimdi bana bakıcılık yapmak zorunda ve bu yüzden benden nefret ediyor. Yıllar geçtikçe, Dante'nin acımasız bir canavara dönüşmesi daha da kolaylaştı.

Dante'nin zalim bakışları benimkilerle kilitleniyor ve sonra sol yanağındaki yara izini belirginleştirerek alaycı bakışlarını büyütüyor. "Principessa," diye hırlıyor. Başını sallayarak bana yaklaşıyor, silahını duvara yaslandığı yerde bir hayalet kadar beyaz olan Alfonso'dan hiç çekmiyor. "Tsk. Tsk."

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak," diyerek Dante'yi ikna etmeye çalışıyorum. Yine de daha iyi bilmeliydim. Şeytanla mantık yürütülmez.

Gözleri titreyen bedenimin üzerinde geziniyor ve sonra bakışlarındaki her zamanki acımasızlık başka bir şeye dönüşüyor... uğursuz bir şeye. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve kendimi küçültmek için omuzlarımı kamburlaştırırken kumaşı önüme doğru daha sıkı yumrukluyorum.

"Babama söyleyeceğim," diye Dante'yi tehdit etmeye çalışıyorum ama ikimiz de bunun boş bir tehdit olduğunu biliyoruz. Babam her zaman bana inanacaktır.

Benim sözüm yerine Dante'nin sözü.

"Ona ne söyleyeceksin?" Dante alay eder. "Alfonso'yu sana dokunduğu için öldürdüğümü mü?" Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, sonra omuz silkiyor. "Söyle ona."

Dikkatini tekrar Alfonso'ya çeviriyor ve ben çığlık atıyorum, "Onu vurma! Lütfen." Bencilliğim yüzünden Alfonso'nun ölmesine izin veremem.

Dante'nin sağ kolu dışarı fırlıyor ve saçlarımı tutuyor. Vücuduna doğru çekilirken kaslarım geriliyor ve korkudan ağzım kuruyor. Tartışacak ya da yalvaracak hiçbir kelime yok çünkü Dante'nin umurunda değil. Benimle ilgili değil. Kimse umurunda değil. O ruhsuz bir işkenceciden başka bir şey değil.

Sert zemine itildim ve arkasından gelecek tekme ve yumruklara karşı kendimi hazırlamaya çalıştım.

Alfonso'nun yaşayacağı anlamına geldiği sürece Dante'nin bana atmak istediği her dayığa katlanırım.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve her yerim gerilirken nefeslerim dudaklarımda patlıyor. Dante bana vurmadığında, ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğum yerden ona dikkatle bakıyorum.

Dante'nin bakışları dehşete düşmüş Alfonso'dan bana kaydı, sonra da alaycı bir tavırla, "Kendinizi kadın mı sanıyorsunuz, Principessa?" dedi.

"Özür dilerim," diye inliyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. Kendimi dizlerimin üzerine ittiğimde Dante başını sallıyor ve bu beni donduruyor.

Silahı Alfonso'nun elinden almadan kemerini çözmeye başlıyor. Kalp atışlarım göğsümde korkunç bir çırpınıştan başka bir şey olmayana kadar hızlanıyor. Gittikçe artan bir korkuyla izliyorum.

Pantolonunun fermuarını açıyor ve ereksiyonunu serbest bıraktığında içimi bir korku kaplıyor. Anında midemde tiksinti çalkalanıyor.

"Bana bir kadın olduğunu göster," diye hırlıyor.

Aklım başımdan gitti, başımı salladım. "Hayır, hayır."

Yapmazdı.

Dante'nin pek çok şeyi var ama bana karşı hiçbir zaman cinsel bir yaklaşımda bulunmadı.

Yapmayacak.

Saçlarımdan tekrar tutarak beni kendine doğru çekiyor ve ereksiyonunu yüzüme doğru itiyor. Bayat idrarın keskin kokusu burun deliklerimi yakıyor ve sadece bu kokudan bile öğürüyorum. Ereksiyonunu dudaklarımda hissetmek boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Öldürücü bir bakışla bana tükürdü, "Sikimi yala, yoksa sevgilin hemen şimdi ölür."

Oh,

Tanrım.

Hayır.

Vücudum sarsılıyor ve boğazımda yanan safrayı sertçe yutuyorum.

"Em," diye homurdanıyor, gözleri beni uyarırcasına kısılıyor.

Alfonso aniden, "Ben gidiyorum," dedi.

Gözlerim ona kayıyor ve ona sessiz olmasını ve işleri daha da kötüleştirmemesini söylemek istiyorum ama Dante silahı Alfonso'nun yüzünün yan tarafına dayayarak, "Kapa çenesi yoksa ölürsün," diye bağırıyor.

Alfonso bir eliyle morarmış çenesini kapatıyor ve gözlerini bizden uzaklaştırıyor. Bu Dante'nin dikkatini

Yine bana. "Sikimi yala yoksa duvarları sevgilinin beyniyle boyarım."

Çenem titremeye başlıyor ve içinde çalkalanan safra yüzünden midem yanıyormuş gibi hissediyorum.

Bu iğrenç.

Çarpık ve hasta.

İki seçeneğim var. Dante'ye karşı gelip Alfonso'nun ölümünden s o r u m l u olmak ya da Dante'nin dediğini yapıp...

Düşüncelerim çığlık atarak durdu, bunu düşünemedim bile.

Tereddütüm Dante'nin tepki vermesine neden oluyor ve dehşet içinde Alfonso'yu sol omzundan vurmasını izliyorum. Silah sesi yankılanıyor ve ardından Alfonso'nun acı çığlıkları geliyor.

Alfonso eliyle yarayı kapatırken şok vücudumu titretiyor. Çığlıkları bastırmaya çalışırken parmaklarının arasından kan sızıyor.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ondan uzak durmalıyım.

Dante'nin ölümcül bakışları tekrar bana dönüyor. "Bir sonraki onun gözlerinin arasında olacak."

Şimdiye kadar Dante'nin daha önce sayısız kez yaptığı gibi beni döveceğini sanıyordum. Beni tekmelemeyeceğini ve dövmeyeceğini, bunun yerine ona oral seks yapmam için beni zorlayacağını fark etmek beni anında üşütüyor. Sanki tüm vücudum buzun içine batıyormuş gibi hissediyorum.

Yapamam.

Onu ağızıma almayı hayal bile edemiyorum.

*Sadece kokusu bile mide
bulandırıcı. Hayır.*

Hayır

Lütfen, Tanrım.

Dante saçlarımı tekrar tutuyor ve yüzümü kalçasına doğru çekiyor. Ereksiyonu dudaklarımı itiyor ve ezici koku burun deliklerimi yakarken, gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. İstedğim gibi dişlerimi sıkmak yerine bir şekilde ağzımı açmayı başarıyorum.

Ya bu ya da Alfonso'nun hayatı.

Dante'nin ereksiyonu ağzımın içine giriyor, boğazımın arkasına çarpma kadar dilime sertçe sürtünüyor. Midem şiddetle yuvarlanıyor ve vücudum sanki bir milyon parçaya ayrılacakmış gibi titriyor.

Dante acımasızca ağzıma sokmaya başladığında kendime Alfonso'nun hayatının buna bağlı olduğunu söyleyip duruyorum. Anında öğürüyorum ve boğazıma dolan bir hıçkırık nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

Dante ağzıma zorla girmeye devam edip dilimi keskin tadıyla kaplarken öğürmekten kendimi alamıyorum. Zihnimi kapatmaya çalışıyorum ama boğazıma çarpmadan önce dilimin üzerinde sürtünen ereksiyonunun rahatsız edici hissini görmezden gelemiyorum.

Öğürmeye devam ederken iğrenme ve aşağılanma beni bütünüyle yutuyor. Beni kemiklerime kadar soyuyor. Geriye kalan tek şey hayatta kalma isteğim olana kadar mantığımı elimden alıyor. Nefret ve öfke kalbimi pençeliyor. Geriye travmatik bir utançtan başka bir şey kalmayana kadar masumiyetim kirletiliyor.

Hepsi çok fazla. Bu bir kabus. Zalim ve ahlaksız bir kabus.

"Ben dönene kadar burada kalacaksın," diye uyarıyor Dante beni. Kapıyı kapatmaya başlarken, "Gitmeye çalışırsan seni çiğ çiğ sikerim, Principessa" diye tehdit ediyor.

Dante beni iki cesetle birlikte odada bırakıyor, tecavüze uğrama korkusuyla titriyorum. Hava kusmuktan gelen asidik kokuyla hızla çürüyor.

Dante'nin düzenlediği kâbusun içinde donmuş bir şekilde oturuyorum. Mümkün değil için Hareket et. yapamaz için inanmak ne oldu... hiçbir şeyi algılayamadan cansız bedenlere bakıyorum. Ne kadar süre böyle oturup ölüme baktığım hakkında hiçbir fikrim yok, zihnim parazitlerle dolu.

Güneş batarken ve oda kararmaya başlarken, hayat uzuvlarıma geri dönüyor. Yavaşça kıyafetlerime doğru sürünüyorum. Sanki zihnim bu basit görevi unutmuş gibi giyinmek çok fazla konsantrasyon gerektiriyor.

Ancak o zaman olaylar zihnimde tekrarlanmaya başlıyor ve içimden kırık bir hıçkırık kopuyor. Odanın diğer tarafına geçiyorum ve bir köşeye oturup kollarımı bacaklarıma doluyorum.

Alfonso ve Gino öldü. Dante ereksiyonunu ağzıma soktu. Ağzıma boşaldı.

Her düşünce ruhuma acımasız bir darbe indiriyor. Utanç, sanki bedenimdeki yaşamı çekip almaya çalışıyormuş gibi ağır bir şekilde üzerime çöküyor. Dante'nin orgazmının acısını hala dilimin ucunda hissedebiliyorum, kusmak onu silmek için hiçbir şey yapmadı.

Bir an için gözlerim Alfonso'nun cansız gözleriyle
kilitleniyor ve bu beni daha çok ağlatıyor.

Özür

dilerim. Çok

özür dilerim.

Lütfen beni affet.

Bölüm 2

ELENA

Geçmiş - 20 Yaşında.

Balkonumda durduğum yerde Dante'nin zalim bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Yağmur damlaları tenime vuruyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Yağmur perdesinin ardından araziye bakıyorum. Evden en son Alfonso ve Gino öldürüldüğünde ayrılmıştım ve Dante bana ilk kez kendini zorla kabul ettirmişti.

Korkunç olayı takip eden günlerde zombi gibiydim. Kendi zihnimde bir tutsaktım ve yaşadığım dehşet beni rahatsız ediyordu.

Bu Dante'yi kızdırdı ve bu yüzden beni dövdüğünde, olay sırasında hissettiğim nefret ve öfke alevlendi. İlk kez ona karşı koymaya çalıştım. Ama kazanamadım. Tabii ki kazanamadım. Dante benim iki katım ve çok daha güçlüydü. Ama bu beni kendimi savunmaya çalışmaktan asla alıkoymadı.

Dört yıl oldu ve kâbuslarım artmaya devam ediyor. Korkunç olaydan önce hayatımın boğucu olduğunu düşünüyordum, ama şimdiyle kıyaslandığında hiçbir şeymiş. Olaydan önce neredeyse mutluydum. Şimdi ise, Dante tarafından tecavüze uğrama tehdidi başımın üzerinde sallanırken, sürekli işkence ve suçluluk duygusunun tutsağıyım.

Donuyor olsam da elimden geldiğince balkonda kalıyorum. Dışarıya en yakın olduğum yer orası. Günlerim

artık kütüphane ve odam arasında geçiriyorum. Artık bakımlı çiçek tarhları arasında yürüyemiyorum.

Ne zaman evden çıkmaya çalışsam, Dante'den dayak yiyerek ödüllendiriliyorum. Derimi morluklarla boyamayı her bitirdiğinde, evden kaçmak için daha çok çabalayacağıma dair kendime söz veriyorum. Bu çok garip. Sanki Dante'nin bana işkence etmesi beni kırmak yerine körüklüyor. Ben karşılık vermeye çalıştıkça Dante de bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Sanki tek bir şeye yol açacak yıkıcı bir tangonun içinde sıkışıp kalmış gibiyiz - birimizin ölmesine. Ve nasıl savaşağıımı öğrenmezsem, bu muhtemelen ben olacağım.

Son üç yıldır sadece Dante'yle çalışıyorum. Okulu bitirdiğimden beri özel öğretmenim olmadı ve açıkçası onların sunduğı rahatlamayı özliyorum. Personel ve diğler gardiyanlara varlığını görmezden gelmeleri talimatı verildi ve aksini yapmaktan çok korkuyorlar.

Babamı iş için eve geldiğinde ara sıra görüyorum. 'Görmek' kelimesini hafifçe kullanıyorum çünkü babam villada olsa bile bu benim için hiçbir şeyi değıştirmiyor. Dante'nin benimle istediğini yapmasına izin veriyor.

Babam sadece işi için yaşar. Yasadışı silah ticareti yaptığını biliyorum ama daha fazlasını bilmiyorum. Daha fazlasını bilmem için bana güvenmiyorlar.

Bazen aralarında kimin daha büyük canavar olduğunu merak ediyorum - beni istismar ettiğı için Dante mi, yoksa buna izin verdiği için babam mı?

"Baban evde," diye mırıldandı Dante. "Kurulanın."

Derin bir nefes alarak çenemi kaldırıyorum ve odama geri dönerken çenemi sıkıyorum.

Kişisel süitim oldukça lüks, ihtiyacım olabilecek her şeyi içeriyor. Özel bir oturma odası, bir yatak odası ve bir ebeveyn banyosu var ama benim için yaldızlı bir kafesten başka bir şey değil. Hiçbir lüks, bu duvarların gördüğü dehşeti gizleyemez.

Yatak odama doğru yürürken Dante'ye kendi karanlık bakışlarımı fırlatıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dolaptan temiz kıyafetler alıp yatağımın üzerine yerleştiriyorum. Sırılsıklam gömleğime uzanırken, odamın kapısı duvara çarparak açıldığında donup kalıyorum.

Dante kapı pervazına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana dudak büküyor: "Daha hızlı, Principessa."

Artık yıkanırken, giyinirken, uyurken beni izliyor - beni asla yalnız bırakmıyor. Tecavüz tehdidi her zaman var. Bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyorum ve bu da korkuyu iliklerime kadar hissettiriyor.

Ölmeyi tercih ederim.

O gün geldiğinde, yemin ederim canıma kıyacağım.

Dante'nin bana sadistçe davranmasına izin vermektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Umutsuzluk göğsümde dönüyor ve çaresizlik, panik, tiksinti ve korku gibi yıkıcı duygular karşısında çenemi sıkıyorum. Bunlar benim sürekli yoldaşlarım oldu.

Yalnız kaldığım her anı Dante'den kaçmanın yollarını hayal ederek geçiriyorum ama dünyanın öbür ucuna kaçsam bile o beni bulacaktır.

Sanırım üzerimde sahip olduğu güce bağımlı. Yarattığı korkuya.

Dante "Yakında memelerini sikip yüzüne boşalacağım" diye alay ederken ben ıslak gömleğimi çıkarıp kaşmir bir kazak giyiyorum.

Tehdidi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. Dante'nin son dört yıl boyunca çizgiyi aştığı tüm zamanların korkunç anılarını canlandırırken korkunun tenimi kaplamasına neden oluyor. Artık tanıdık gelen utanç ve tiksinti bir kez daha beni derinden sarsıyor ve yıkıcı duygularımı kontrol altında tutmak için çok mücadele etmem gerekiyor.

Titreyen ellerimle nemli kot pantolonumu çıkarıp hızlıca kuru olanları giyiyorum. Bir çift topuklu ayakkabı giydikten sonra banyoya yürüyorum ve saçlarımı topuz yapmadan önce havluyla kuruluyorum.

Tekrar yatak odasına girdiğimde, Dante öne atılıyor ve kolumdan tutarak beni özel oturma odama doğru çekiyor.

Dokunuşundan tiksinererek, tutuşuna karşı geri çekildim. "Kendi başıma yürüyebilirim!"

Dante durup yanağıma bir tokat atıyor ve kolumu morartan tutuşuna karşı sertçe çekiştirmeme neden oluyor. Meydan okumam bana bir yumruk kazandırıyor, bu sefer daha sert ve duvara doğru düşerken beni bir an için sersemletiyor. Dante'nin parmakları etimi daha sert ısıyor ve koridordan merdivenlere doğru sürükleniyorum.

"Savaşmaya devam edin, Principessa. Bu beni sadece senin amcığın için sertleştirir," diye tehdit ediyor Dante ve sonra babamın çalışma odasına itiliyorum.

Büyük meşe masanın önünde tökezleyerek duruyorum. Neredeyse bir elimi ağrıyan yanağıma ve morarmış dudağıma götürüyordum ama tam zamanında kendimi tuttum. Dante'ye beni incittiğini bilme zevkini tattırmak istemediğim için ellerimi iki yanımda birleştirip babamın bir belgeye baktığı eğik başına yakıcı bir bakış fırlatıyorum.

Babam bir iç geçiriyor ve bir an için gözlerini kaldırıyor. Bilgileri okumaya devam etmeden önce beni pek fark etmiyor.

Bir baba kızını nasıl bu kadar az önemseyebilir? Ben onun kanındanım ama o Dante'yi ve işi daha çok önemsiyor. Reddedilmenin acısına alışkın olmalıyım, ama yine de onun oturduğu sandalyeden başka bir şey ifade etmediğimi bilmek canımı yakıyor.

"Yirmi bir yaşına girdiğinde seni St. Monarch'a göndereceğim."

Ne?

Dudaklarım sessiz bir solukta aralanıyor ve sonra acımasız varlığında bir umut ışığı patladığında nefes alışverişim hızlanıyor. Babam bir keresinde bana St. Monarch'ın suç aileleri için tek tarafsız yer olduğunu söylemişti. Orada çeşitli hizmetler sunuluyor. Seçtiğiniz mesleği keskinleştirmek için eğitimden, size elit koruma sağlayan bir tesise kadar her şey. Ayrıca yasadışı her şeyin alınıp satılabildiği müzayede geceleri de var.

Etrafım babamın düşmanlarıyla çevrili olacak ama bu beni korkutmuyor. En çok korktuğum düşman Dante iken değil.

"Sana öğretebilecekleri her şeyi öğreneceksin, böylece Dante'yle evlendiğinde işi devralmaya yardım edebilirsin." Babamın gözleri benimkilere dikiliyor ve sözleri içimi titretirken beni affetmeyen bir bakışla süzüyor. "Bu kolay bir görev olmalı. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Dante ile

evlenmek mi?

Tanrım. Hayır.

Hayır. Hayır.

Yaklaşan ölüm cezası yüzünden ağzım kuruyor çünkü olan bu. Dante'ye yemin etmeden önce kendimi asacağım.

Tartışmanın aptalca olacağını bildiğimden, protesto sözcüklerinin ağzımdan kaçmasını engellemek için dilimi ısırıyorum.

"Lucian Cotroni şu anda St. Monarch'ın misafiri. Ona dikkat edin. Babası mafyanın başıdır. Ona hiçbir şey söylemeyin. Beni duyuyor musun?" Peder, kaşlarını çatarak karanlık bir uyarıyla beni iğneliyor. "Cotroniler işimizi almak için öldürmekten çekinmezler. Ne pahasına olursa olsun Lucian Cotroni'den uzak duracaksın. Anladın mı?"

Çabucak başımı salladım. Cotronis'e söyleyebileceğim bir şey bildiğimden değil. Dante ve babam işle ilgili hiçbir şeyi benimle paylaşmazlar.

"Seni oraya sadece değerli bir şey öğrenmen için gönderiyorum ve böylece yolumdan çekilmiş oluyorsun. Uğraşmamız gereken yeni bir sorun var ve Dante'nin yanımda olmasına ihtiyacım var."

Bu da benimle olmayacağı anlamına geliyor.

Çabucak tekrar başımı sallıyorum.

"Git buradan," diye bağılıyor babam ve sonra Dante kolumdan tutup beni çalışma odasından dışarı çekiyor.

Odama geri sürüklendim ve içeri itildim. Dante vücudunu sırtıma bastırıyor ve nefesi kulağımın üzerinde gezinirken tenimde tiksindirici bir ürperti dolaşıyor. "Bana ait olman an meselesi."

Beni sertçe itiyor ve gücün etkisiyle kanepenin arkasına doğru tökezliyorum. Dante'nin gittiğini duyuyorum ve sonra kapıyı kilitliyor, böylece kaçamıyorum.

Uzun bir süre hareketsiz durdum, az önce olanları düşündüm.

St. Monarch'a gideceğim. Villadan kurtulacağım. Kısa bir süreliğine de olsa.

Umudum çiçek açmaya başlıyor, damarlarımda kan dolaşıyor.

St. Monarch'ta neler olduğunu pek bilmiyorum ama Dante'nin orada olmayacağını biliyorum.

Tanrım, Dante beni izleyip takip etmeyecek. Beni zorlamak ya da dövmek için orada olmayacak.

Dudaklarım umutlu bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrılmaya başlıyor ve elimi heyecanlı kalbime bastırıyorum.

Gelecek hafta 21 yaşına giriyorum. Sadece altı gün sonra kısa bir süreliğine de olsa Dante'den kurtulmuş olacağım.

Sonunda özgürlüğü tadacağım.

Bölüm 3

LUCIAN

Geçmiş - 20 Yaşında.

Armani marka üç parçalı bir takım elbise giymiş olarak aynadaki yansımama bakıyorum. Babamın yüz hatlarına sahibim. Her zamanki İtalyan koyu renk saçları ve gözleri ile keskin bir kemik yapısı.

Her yönden babama benziyorum, bu da bizi çoğu baba ve oğuldan daha yakın yaptı. *Çok daha yakın.* Ben sadece Luca Cotroni'nin varisi değil, aynı zamanda sırdaşı ve tek arkadaşım. Babam Mafya'nın başı olduğu için, arkadaşlar bizim karşılayabileceğimiz bir lüks değil. Bu da aramızdaki kan bağıni kutsal ve kırılmaz kılıyor.

"Hazır mısın?" Babam odama girerken soruyor.

Yüzümü ona döndüğümde ağzımın kenarından bir sırıtış geçiyor. "Öyleyim."

Bakışları üzerimde geziniyor ve sonra bana gururlu bir gülümseme veriyor. "Bugün, benim yanımda hak ettiğin yeri alacaksın." Arkasından bir silah çıkarmasını izliyorum ve gözlerim elindeki kişiselleştirilmiş Glock'a kilitleniyor. "Bunu senin için yaptırdım," diyor babam silahı bana uzatırken.

Elimi kaldırdığımda parmaklarım aile ismimizin kazılı olduğu sapın etrafını sarıyor. *Cotroni.*

İlk silahımı kabul ederken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu artık her şeyin değişeceği anlamına geliyor. Artık alıştığım o korunaklı hayatı yaşamayacağım. Artık babamın yanında duracağım.

iş anlaşmaları sırasında. Tüm aileler arasındaki toplantılara katılacağım. Müttefiklerimizle çalışacağım ve rakiplerimizle yüz yüze geleceğim.

Cotroni isminin ağırlığı omuzlarımda. Babamın hayatım boyunca beni yetiştirdiği adam olma zamanı geldi.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sonra tekrar soruyor: "Hazır mısın?"

Ne sorduğunu biliyorum. İnsanların benden ondan korktukları gibi korkmalarını sağlamaya hazır mıyım? Öldürmeye hazır mıyım? Mafyayı acımasız bir el ile yönetmeye hazır mıyım?

"Evet," diye cevap veriyorum, çenemi emin ve güvenle kaldırarak.

Babam elini omzuma koyuyor, gözleri sert bir bakışla gözlerimi tutuyor. "İkinci bir şans vermiyorsun. Bizim dünyamızda merhamete yer yok. Zayıflık ve korku gösterme. Asla tereddüt etme ya da kendini ikinci kez sorgulama. Emin ol. Acımasız olun. Onların sizden korkmasını sağlamalısınız. İşte gücümüz burada yatıyor."

Başımı sallıyorum, sözlerini ezberliyorum.

Beni kucaklıyor, kolları elik bantlar gibi etrafımı sarıyor. "Her şeyden önce, kimseye güvenme. Bu sadece seni ölüme götürür."

Geri ekilirken, "Ama bana güveniyorsun." dedim.

Bir kıkırdama çıkarır. "Sen benim bir paramsın. Kanımın kanı. *Famiglia*. Ben diğer herkesten bahsediyorum."

Başımı sallayarak elimdeki silaha bakıyorum. "Teşekkür ederim. Çok güzelmiş."

Omzumu okşadıktan sonra, "Gidelim. Ailede hak ettiğin yeri almanın vakti geldi."

Silahı pantolonumun arkasına sokarken sinirlerim tepeme çıkıyor. Ceketimi düzeltiyorum ve babamla birlikte odadan çıkıyorum. Sessizlik içinde koridorda yürüyoruz ve merdivenlerden indiğimizde bakışlarım aşağıda toplanan adamların üzerinde geziniyor.

Gözlerim Alexei Koslov'a takılıyor, yeraltı dünyasının yetiştirdiği en iyi suikastçı. Yanında da onun koruyucusu Demitri Vetrov duruyor. Bu iki adam birlikte öldürülemezler.

Tanrıya şükür müttefiklerimiz.

Diğer adamlara bakarken Valentino Tino Lucas'ı fark ettim. Rakip bir aileden gelmesine rağmen, biz medeniyiz. Tino zalim olabilir, ama mafyadaki iktidar koltuğu için bize meydan okumaktan daha iyisini bilir.

Nick Cabello, Cabello ailesini temsil ediyor. Dört nesildir mafyanın başında olan bizim ailemizin aksine, onlar silah ticaretine son on yılda başladılar.

Bu düşünce omuzlarıma yüklenecek olan mirasın farkına varmamı sağlıyor. Bu adamların benden korkmasını sağlamalıyım ya da bunu denerken ölmeliyim. Başka seçenek yok.

Bratva'dan üç ailenin orada olduğunu fark ediyorum ama yeni bir yüz gördüğümde kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Gözlerini babama dikmiş Asyalı bir adam.

Babam beşinci basamakta duruyor ve ben de onun yanında duruyorum. "Bugün Lucian benim sağ kolum olarak yerini alıyor. St. Monarch'a katıldıktan sonra Mafya'nın başına geçecek."

Gururla çenemi kaldırıyorum, sonra babam "Kutlama yapmadan önce tatsız bir işi halletmemiz gerekiyor" diyor.

Dikkatini bana çeviren babama bakıyorum. "Bizden çalan insanlara ne yaparız?"

"Öldürün onları," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden çünkü bizim dünyamızda merhamete yer yok.

Alexei Asyalı adamı daha yakına iter ve sonra onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlar.

"Bay Chen bizden kâr saklayarak paçayı kurtarabileceğini düşündü," diye açıklıyor babam ve sonra benden Bay Chen'e doğru eliyle işaret ediyor. "Alexei onun peşine düşecek kadar nazikti. Cezasını verin."

Gözlerim tekrar babamınkilere kayarken kafa derime iğneler yayılıyor.

Öldürmemi mi istiyor?

Babamın gazapla kararmış bakışlarında hiç sıcaklık yok.

Kahretsin, işte bu. Kendimi kanıtlamam gereken yer burası.

Gözlerim Bay Chen'e geri dönüyor. Yavaşça sırtımdaki silaha uzanırken soru sormaktan daha iyisini biliyorum. Babamı daha önce birçok kez öldürürken gördüğüm için ne yapacağımı biliyorum. Parmaklarım kabzanın etrafına dolanıyor ve Glock'u namlusu aşağı bakacak şekilde tutuyorum.

Reddedemem ya da zayıflık gösteremem çünkü bu Cotroni ismine affedilmez bir utanç getirir.

İşte bu, Lucian.

Hırsızı öldürmeli ve babamı gururlandırarak hak ettiğim yeri almalıyım. Babamı sorgulamaya cesaret edemem.

Karar.

Son beş adımı atıyorum ve Bay Chen'in önünde duruyorum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken parmaklarım Glock'umun oymalı kabzasının etrafında esniyor.

Yapabilirsin.

*Yapmak
zorundasın.*

*Merhamet
yok.*

Kolumu kaldırıyorum ve namluyu adamın kafasına doğrultuyorum. Bir an için yukarı baktım ve gözlerim Alexei'ninkilerle buluştu. Babamdan sonra en korkulan adam. Ölümcül. Acımasız. Benden çok büyük değil. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında. Yine de insanların önünde diz çöktüğü bir isim yaptı.

Ben de aynısını yapmalıyım.

Gözlerimi Bay Chen'e diktiğimde sertçe yutkunuyorum ve kaslarım geriliyor. Başka bir adamın canını alma düşüncesi mideme bir yanma hissi yayıyor.

*Yapmak
zorundasın.*

Şimdi.

Derin bir nefes çekiyorum ve parmağım tetiğin etrafında kıvrılıyor. Bay Chen bana ters ters bakıyor ve sonra ayakkabılarıma tükürüyor. Tetiği çekmem için gereken tek şey buydu.

Başının güçle geriye savrulmasını ve ardından vücudunun yana yığılmasını izliyorum.

Nefes al.

Adamla tek kelime bile konuşmadım.

Nefes ver.

Yine de onun canını aldım.

Bu düşünce içimi ürpertiyor ve beni bir katil olarak damgalayarak iliklerime kadar işliyor. Suçluluk hissetmeyi bekliyorum ama onun yerine bir güç patlaması yaşıyorum.

"Güzel," diyor Alexei ama ben gözlerimi cansız bedenden ayıramıyorum.

Öldürdüm. İlk defa, bana ait olmayan bir canı aldım.

Babamın elinin omzuma düştüğünü hissediyorum ve sonra beni sıkıyor. "Beni gururlandırdın, oğlum."

Cesetten uzaklaşıp babama yaklaşıırken başımı sallıyorum. Nefeslerim hızlanmaya başlıyor ve sonra Alexei kıkırdıyor. "Şimdi içiyoruz. Buna ihtiyacı var."

Babam beni personelin ilgileneyeceği cesedin etrafında dolaştırırken diğer adamlar kıkırdıyor. Oturma odasına giriyoruz ve bir servis görevlisinin bana uzattığı bir bardak burbonu alıyorum.

Başımı arkaya atıp kehribar rengi sıvıyı yudumluyorum ve bu da adamların bir kez daha kıkırdamasına neden oluyor.

Babam sırtımı sıvazladıktan sonra, "Bir dahaki sefere öldürmek bu kadar uzun sürmesin," dedi.

Bir dahaki sefere.

Bu benim ilk cinayetimdi ve sonuncusu da olmayacak.

Bakışlarım mafyanın zirvesine çıkışımı kutlayan adamların üzerinde geziniyor. Çoğu zoraki gülümsüyor, gözleri beni süzüyor.

Çenemi kaldırmama neden oluyor ve sonra silahımı arkama saklamayı hatırlıyorum. Kendime bir içki daha alıyorum,

ve sonra izliyorum. Her karanlık bakışı, her kalıcı yüz buruşturmayı ezberliyorum.

Baskı altında başımı dik tutuyorum. Bu odadaki adamların yarısı babam kadar yaşlı. Benden emir almaktan mutlu olmayacaklarını biliyorum.

Onları yapmam gerekecek.

Bu düşünce ağzımın kenarının cüretkâr bir sırtışıla kıvrılmasına neden oluyor ve derimin altında babamın kanının aktığını görmeleri için yüce Allah'a dua ediyorum.

Şimdi öldür ya da öldürül. Hükmet ya da hükmedil. Kork ya da korkul.

Ben, Lucian Cotroni, asla diz çökmeyeceğim. Sinmeyeceğim. Hak ettiğim yeri alacağım ve Tanrı bana karşı çıkmaya çalışan adamın yardımcısı olsun.

Bölüm 4

ELENA

Şimdiki Zaman - Elena; 21. Lucian; 24.

Aziz Monarch'ın demir kapılarından geçerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Kale sağlam duruyor, eski para ve savurganlıkla sarılmış. Bahçeler kusursuz ve arazi o kadar geniş ki dış duvarları göremiyorum.

Çok güzel.

Dante'nin avuç içi başımın arkasına değiyor ve kendimi önümdeki koltuğa çarpmaktan kurtarıyorum. "Beni dinle!" diye bağıyor.

"Öyleyim," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum ve ona meydan okuyan bir kaş çatıyorum.

Tanrım, sadece birkaç dakika sonra bu canavardan kurtulacağım.

"Kimseyle konuşmuyorsun. Burası seçkinlerin eğitim alanı. Burada kimse dost değildir," diye beni yüzüncü kez uyarıyor.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Dante bana suç dünyasını yöneten farklı sendika grupları hakkında bilgi verdi. Mafya, Bratva, Karteller. Babam gibi silah tüccarları. Uyuşturucu tacirleri. Suikastçılar. En kötünün en kötüsü.

Ayrıca bana şu anda Aziz Monarch'ta misafir olan beş kişiden de bahsetti. Ailesi Bratva'nın bir parçası olan Sergei Aulov. Kim Yung, bir kaçakçı ve bir de

Eğitimdeki bekçi, MJ Fang. Gabriella Terrero, Terör Prensesi olarak da bilinir. Bana annesinin en büyük kartelin başı olduğu söylendi. Son kişi Lucian Cotroni, yakında mafyanın başı olacak.

Hepsi Dante ve babam gibi insanlar. Zalim ve ruhsuz.

Hiçbiriyle konuşmaya niyetim yok.

Dante, "Eğer işi öğrenmiyorsan, o zaman süitinde kal," diye homurdanıyor.

"Mmh..." Bunu yapmaya hiç niyetim yok. Nasıl silah ticareti yapılacağına dair hiçbir eğitime katılmayacağım. Uyanık olduğum her anı dışarıda geçireceğim ve kendimi Dante'ye karşı savunabilmek için nasıl dövüşüleceğini öğreneceğim.

Hayatımda bir kez olsun özgür olmanın tadını çıkaracağım.

Zırlı SUV durdu ve Dante'yi beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktım. Temiz İsviçre havasından derin bir nefes alıyorum. İlk kez seyahat ediyorum ve bu yabancı manzaraya doyamıyorum. Monarch's Cenevre yakınlarında yer alıyor ve manzara en hafif tabirle cennet gibi.

Şoför valizlerimi araçtan indiriyor ve Dante'den uzaklaşmak için bir saniye daha bekleyemeyerek valizleri şoförden alıp şatonun girişine doğru yürüyorum.

"Principessa!" Dante arkamdan hırlıyor, sonra parmakları koluma dolanıyor ve beni durdurmak için çekiştiriyor. Vücudu kişisel alanıma giriyor ve kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan

dudaklarıma acımasız bir öpücük konduruyor. "Beni çok fazla özleme."

Öldürölmekten kurtulduğumu bildiğim için Dante'nin elinden kurtuluyorum ve ondan uzaklaşırken, "Yapmayacağım. Hem de hiç."

Geniş kapılara yaklaşırken nefesimi tutuyorum, az önce söylediklerimden dolayı Dante'nin beni cezalandırmak için tekrar yakalamasına karşı tetikteyim. Merdivenleri tırmanıp kapılara ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum. Hâlâ cipin yanında duran Dante'nin ölümcül bakışlarıyla karşılaşuyorum.

Güvende olduğumu bilmek beni sevince boğuyor. Hayatımda ilk defa, Dante bana zarar veremez.

Umarım ben buradan ayrılmadan önce ölür.

Aziz Monarch'a girerken, gözlerim her şeyi alırken Dante'yi unutuyorum. İçeride modası geçmiş hiçbir şey yok. Koyu meşe ve altın rengi mobilyalar giriş holüne muhteşem bir hava katıyor. Muhteşem avizeye bakıyorum.

"Bayan Lucas," diye hitap ediyor siyah savaş üniforması giymiş bir adam. Göğsünde bir makineli tüfek tutuyor, namlusu aşağı bakıyor. "St. Monarch'a hoş geldiniz. Size kişisel odalarınızı göstereyim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum peşinden giderken.

"Madam Keller sizi resmi olarak akşam yemeğinde karşılayacak," diyor adam. "Mülkte uygun gördüğünüz gibi dolaşmakta özgürsünüz. Tek bir kural var; öldürmek yok."

Başımı salladım ve "Birkaç ay önce bir tartışma olduğunu duymuştum?" diye sordum.

"İcabına bakıldı. Korumalar sizi korumak için üç katına çıkarıldı. Endişelenecek bir şey yok," diyerek beni temin etti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, ahşap basamaklar ayaklarımın altında gıcırıyor ve bu ses lüks iç mekanla çelişiyor.

En azından kimse bana gizlice yaklaşamayacak.

Bir koridora yönlendirildim. Duvarlar ve tavan eski savaşlarla boyanmış.

Muhafız bir süitin önünde duruyor ve kare desenlerle işlenmiş kapının kilidini açmasını izliyorum. Kapıyı itip açıyor ve kenara çekiliyor.

Özel süitime giriyorum ve adam bana anahtarı uzattığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim."

"Aziz Monarch'ı ve arazisini keşfedebilirsiniz. Madam Keller ile akşam yemeği saat yedide yemek salonunda olacak."

Başımı sallıyorum ve adam koridorda geri yürüdüğünde yüzümdeki gülümseme büyüyor.

Süitimin anahtarı bende. Kimse beni günlerce içeri kilitleyemez.

Tam kapımı kapatmak üzereyken, odamın karşısındaki kapı açılıyor ve gülümsemem donuyor. Bakışlarım bir çift yoğun koyu kahverengi gözle kilitleniyor ve anında vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Dante bana Lucian Cotroni'nin bir fotoğrafını gösterdi, böylece kimden uzak durmam gerektiğini bilecektim, ama... resim onun daha genç bir versiyonuna aitti ve dürüst olmak gerekirse, onun hakkını hiç vermiyordu.

Bu fotoğrafta gördüğüm çocuk versiyonu değil. Bu bir erkek. O kadar çekici ki, utanmadan ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Özel dikim siyah takım elbisesi kaslı vücudunu ve geniş omuzlarını örtüyor. Kare biçimli ve güçlü çenesinde koyu renk bir saç teli var. Kusursuz bronz teni yüzünü, boynunu ve ellerini kaplıyor.

Elleri. Sirtında damarlar var. Bir manşeti ayarlarken sağ elindeki yüzük dikkatimi çekiyor. Bir aile yüzüğüne benziyor.

Bakışlarım tekrar gözlerine yöneliyor. *O gözlere.* Dante'ninki gibi acımasız değiller, gizemli ve kendinden eminler. Ve Tanrım, çok yoğunlar. Sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki sırlarımın hiçbirini ondan saklanamazmış gibi. Sonra yüzüne vurdumduymaz bir ifade yerleşiyor ve o an paramparça oluyor.

Lucian Cotroni - yakında mafyanın başı olacak. Babam ve Dante'den daha tehlikeli, çünkü Cotroni'ler boyun eğdikleri tek aile.

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor ve bir adım geri atarak aramızdaki kapıyı kapatıyorum.

Lucian'dan kesinlikle uzak duracağımı düşünürken derin bir nefes çekiyorum. Bana söylendiği için değil, ondan yayılan gücü hissedebildiğim için. Hayat bana güçlü insanların acımasız olduğunu öğretti çünkü onları sorumlu tutacak, onlara karşı gelmeye cesaret edecek kimse yok.

Krem ve altın rengi mobilyalarla dekore edilmiş süitime bakmak için dönüyorum. İç mekânı aydınlatıyor. Özel bir oturma odam, bir yatak odam ve bir ebeveyn banyom var. Hepsi

modern ve lüks. Geniş cumbalı pencereler doğal ışık sağlıyor ve heyecanı kalbime geri getiriyor.

Bavulumu elime alarak yatak odasına doğru yürüyorum ve eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum. Kaleyi ve çevresini keşfedebilmek için bir an önce yerleşmek istiyorum.

Bir kez olsun ne istersem yapabiliyorum ve bavullarımı boşaltmak için acele ederken kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor.

Tüm eşyalarım düzenli bir şekilde yerlerine yerleştirildikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp üzerimdeki dar kot pantolon ve bluzu çıkarıyorum.

Dante giyinirken bana bakmadığı için, beni boğan o sabit ağırlık biraz olsun kalkıyor.

Krem rengi bir elbise seçiyorum ve başımın üzerine çekiyorum. Yumuşak kumaşı uyluğumun ortasına kadar inerken ince askıları omuzlarıma oturuyor. Bir çift sandalet giyiyorum ve saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum.

Çok daha iyi.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar rahatlamış hissederek kapıya doğru yürürken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Yavaşça kilidi açıp koridora çıkıyorum ve odayı arkamdan kilitlerken etrafıma bir göz atıyorum.

Ceplerim yok ve merdivenlere doğru yürürken boynumdaki kolyenin düğmesini açıyorum ve yerine takmadan önce anahtarı üzerine yerleştiriyorum.

Merdivenlerden alt kata inerken gözlerim her yere dalıp gidiyor. Tek ses ayaklarımın altında gıcırdayan ahşaptan geliyor. Yeni evimin neye benzediğini merak ederek soluma dönüyorum ve fuayeye giriyorum. Yürüdüğümde

Bir kemerli geçitten geçtiğimde iki koridorla karşılaşıyorum.

Soldakini keşfetmeye karar vererek, rastgele odalara göz atarken sanatla kaplı duvarlarda yavaşça ilerliyorum.

Nasıl dövüşeceğimi öğrenmeyi umduğum stüdyoları buluyorum. Çeşitli antrenman ekipmanları var ve aynalar tüm duvarları kaplıyor. Eğitmenden iz yok ve özel eğitim seansları için randevu almak üzere daha sonra uğramaya karar veriyorum.

Araştırmaya devam ediyorum ve başka bir açık kapıya ulaştığımda içeri bakıyorum. Silahları görünce, cephanelik gibi görünen bir yere giriyorum. Sarı saçlı bir kadın, tabancaların bulunduğu geniş bir tezgâhın yanında durduğu yerden yukarı bakıyor. Arkasında, daha fazla silahla dolu dolaplar duvarda sıralanıyor.

"Bayan Lucas. Hoş geldiniz," diyor sesinde profesyonel bir tonla. "Ben Bayan Dervishi."

Eğitmenlere geldiğimi söylemiş olmalılar.

Silah eğitmenine gülümsedim. "Teşekkür ederim." Sonra çok çeşitli ateşli silahlara bakıyorum.

"Birini seçmek ister misiniz? Atış poligonu şu kapının ardında." Ben silah seslerini duyarken Bayan Dervishi bir kapı aralığını işaret ediyor. "Dışarıda daha kapsamlı bir atış poligonu da var."

Silah seslerinin geldiği kapı aralığına yaklaşırken, "Sadece etrafa bakıyorum," diye açıklıyorum. "Başlamak istiyorum"

Yarın eğitim var ama. Belirli bir zaman ayarlamam gerekiyor mu?"

"Özel seans ister misiniz?" diye soruyor.

Ona tekrar bakarken başımı sallıyorum. "Tercihen, lütfen."

"Korkarım sadece saat yedide müsaitim. Size uyar mı?"

"Yedi mükemmel. Ben burada olacağım."

Atış poligonuna bir adım atıyorum ve tezgahlara bakıyorum. On tane var ve sadece bir tanesi kullanılıyor gibi görünüyor.

Başka bir atış turu başlıyor ve hedef görünene kadar biraz daha yaklaşıyorum. Kim ateş ediyorsa gerçekten iyi. Hedefin kafasındaki delik, birbiri ardına gelen kurşunlar aynı noktaya isabet ettikçe büyümeye devam ediyor.

Vay canına. Umarım ben de böyle ateş etmeyi öğrenebilirim.

Ateş kesilir ve ardından bir adam, kullandığı silahı sağ elinde sıkıca tutarak bir bölmeden çıkar.

Hay aksi. Lucian Cotroni.

Gözlerimiz buluşuyor ve Lucian'ın yüzündeki vurdumduymaz ifadenin geri dönüp onu karanlık ve tehditkâr bir hale getirmesi sadece bir saniye sürüyor.

İçimdeki kadın bir an için onun güçlü yüz hatlarına hayranlık duymaktan kendini alamıyor. Yakışıklı... belki de fazla yakışıklı. Gözlerimiz kilitleniyor ve Lucian'ın koyu kahverengi gözlerindeki ölümcül ifade bana onun sıradan bir adam olmadığını hatırlatıyor.

Ondan, Dante'den hissetmeye alışık olduğumdan farklı bir tehlike yayılıyor. Dante'nin ahlaksız olduğu yerde, bu adam **etrafındaki** her şeyi kontrol ediyor gibi görünüyor. O

bana mantıksız davranmadığı ve yaptığı her hareketin hesaplı olduğu izlenimini veriyor.

Sanırım mafyanın başı olmak için bu gerekiyor.

Lucian'ın güçlü parmakları silahın kabzasını kavlıyor ve onun bir silahı ne kadar iyi kullanabildiğini bilmek korkumu daha da arttırıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve topuklarımın üzerinde dönerek kapıdan içeri dalıp cephanelikten dışarı fırlıyorum.

Vay anasını, çok yoğundu.

Koridorda aceleyle geri dönerken hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye odaklanıyorum. Burada sadece altı kişi olduğumuz için diğer misafirlerden kaçmanın zor olacağını hissediyorum.

Yanlarından geçerken başka odaya bakmıyorum ve nihayet itilerek açılan çift kapıya ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum. Dışarıya adım attığımda, kaleyi çevreleyen güzel doğa karşısında dudaklarım aralanıyor.

Geniş basamaklar, budanmış ağaçlar ve tek tük dökme demir banklarla kaplı bir patikaya iniyor. Çiçek tarhları her yere serpiştirilmiş, renklerle dolup taşıyor.

Bedenim sanki yol tarafından çağrılıyormuş gibi ilerliyor ve kısa süre sonra ayaklarım y o l u takip ederken rahat bir tempo buluyor.

Temiz havadan derin bir nefes alıyorum ve güneş tenimi ısıtırken gülümsüyorum. Dışarıda yürüyebilmenin verdiği duygu göğsümde kabarırken Lucian kısa sürede unutuluyor.

Tanrım, bunu özlemişim. Hem de çok.

Su sesi dikkatimi çekiyor ve çok geçmeden güzel bir çeşme beliriyor. Sarmaşıklarla çevrili bir avluda yer alıyor. Gizli bir bahçeye benziyor.

İki bank var, çeşme aralarındaki manzarayı kapatıyor. Tüm bu gölge havayı serinletiyor ve çeşmeye yaklaşırken kollarımı kendime doluyorum.

Ortadaki parça, bir kadının elbisesini tutan meleklerden oluşuyor. Sanki çocuklarıymış gibi onlara özlemle bakıyor. Bu görüntü içimi bir hüznün kaplıyor.

Bir heykelin bana hayatım boyunca verilen sevgiden daha fazlasını ifade edebilmesi yürek parçalayıcı.

Bölüm 5

LUCIAN

Şimdiki Zaman - Elena; 21. Lucian; 24.

Akşam yemeği için her zamanki masamda otururken, gözlerim yemek odasına giren kuzguni saçlı güzele kilitleniyor. Öğleden önce giydiği elbisenin aynısını giymiş olması beni şaşırttı. Genellikle konuklar Madam Keller ile görüşürken ekstra çaba sarf ederler.

Bu kadın o . ortalama Yükseklik, ama Bu söz konusu o olduğunda vasatın bittiği yer. Teni bembeyaz, bana narin olduğu ve kolayca yaralanabileceği izlenimini veriyor. Bacakları düzgün ve kesinlikle göz alıcı. Bakışlarım tekrar yüzüne kilitlenmeden önce kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarını takip ediyor. Bugün üçüncü kez, göğsümde bilinmeyen bir şey kıpırdıyor.

Kadınların kendilerini ayaklarıma atmasına alışkınım ama bu kadın benden iki kez kaçtı bile. Daha önce, cephanelikte, neredeyse beni görmekten kaçtı. Şimdi istese de istemese de dikkatimi çekti.

Ailem mafyanın başı olduğu için herkesi tanırız. Yine de bu kadını daha önce hiç görmedim, bu da onu daha ilgi çekici kılıyor.

Aziz Monarch'ın mimarı Madam Keller tarafından karşılanışını izliyorum. Bir süre konuşuyorlar, sonra Madam Keller dönüyor ve bana doğru geliyorlar.

Bu kadının kim olduğuna dair gizem yakında çözülecek.
Masama yaklaştıklarında ayağa kalkıyorum.

"Bay Cotroni," diyor Madam Keller, sesi sahip olduğum unvan ve güce duyduğu saygıyla dolu. "Yeni bir misafirimiz var." Madam Keller kadına şöyle bir baktıktan sonra onu tanıtıyor: "Elena Lucas. Yanılmıyorsam ailelerinizin birbirleriyle iş bağlantıları var."

"Lucas mı?" Kadının adını duyunca şok olmuş bir şekilde soruyorum. Onun varlığından neden haberdar olmadığımızı merak ederken gözlerim ona dikiliyor. Bizim dünyamızda sürprizler asla iyi bir şey değildir. Özellikle de Valentino Lucas söz konusu olduğunda. Kendimi bildim bileli ailelerimiz arasında gerginlik vardı.

Sonunda Elena bakışlarımla buluşuyor ve sonra korku yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Kim olduğumu kesinlikle biliyor.

Başımı hafifçe eğerek, "Tino'nun bir kızı olduğunu bilmiyordum" diyorum.

Elena etrafındaki gizlilik için bana bir açıklama yapmıyor. Bunun yerine gözlerini masaya indirerek usulca, "Bay Cotroni, sizinle tanışmak benim için bir onurdur," diyor.

"Lucian," diye teklif ediyorum.

"Akşam yemeği için size katılabilir miyiz?" Madam Keller soruyor.

Bakışlarım hâlâ gizemli Elena Lucas'a kilitlenmişken, "Elbette," diye cevap veriyorum.

Tekrar yerime oturuyorum ve iki kadının oturuşunu izliyorum. Elena'nın omurgası gerginlikten dikleşmiş, gözlerini önüne dikmiş, belli ki bana bakmaktan kaçınıyor. Bu beni daha da temkinli yapıyor. Babam bana göz teması kuramayan herkesin yanında daha dikkatli olmamı öğretmişti. Bu kesinlikle bir şeyler sakladıkları anlamına gelir.

"Tino'nun seni sır olarak saklamasının bir nedeni var mı?" Aniden ortaya çıkışının ardındaki hikâyeyi bilmek isteyerek soruyorum. Babam bana her şeyi sorgulamayı ve kimseye güvenmemeyi de öğretmişti.

"Hayır," diye mırıldanıyor Elena, sesi yumuşak ve kadınsı. Alnımda bir çatıklık oluşmaya başlıyor ve gözlerim Madam Keller'a kayıyor, o da hemen açıklıyor: "Valentino, Elena'yı kendi güvenliği için tecrit altında tutuyordu."

"Nerede?" Bakışlarım Elena'ya dönerken soruyorum. "Villaya gittim ama seni hiç görmedim."

Valentino Lucas neden tek varisini bizden saklasın ki?

"Babam beni işine karıştırmaz, bu yüzden beni buraya göndermesine şaşırdım," diyor Elena ve sonra bir garson sözümüzü kesince yüz hatlarında bir rahatlama beliriyor.

Garsona kendi siparişimi vermeden önce hanımların siparişlerini vermelerini bekliyorum. "Burbon, sek. Fileto, orta."

Garson gittiğinde Madam Keller'ın ağzının kenarları yukarı doğru kalkıyor. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen hâlâ güzelliğinin kalıntılarını taşıyor. "Elena mesleği öğrenmek için burada. Aramıza geç katıldı, umarım onu kanatlarınızın altına alırsınız."

Kıkırdarken ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor.
"Biliyorsun bizim dünyamızda herkes kendisi içindir."

Madam Keller benim kıkırdamama kendi kıkırdamasıyla eşlik ediyor. "İş bağlarınız var. Onun kazancı sizin kazancınızdır, değil mi?"

"Şu anda öyle." Bakışlarım hâlâ bana bakmayı reddeden Elena'ya geri dönüyor. "Yarın tamamen farklı bir hikâye olabilir," diye mırıldanıyorum.

"Babamın benim için planladığı eğitim seanslarına katılmaya hiç niyetim yok," diyor Elena sonunda. Bakışları benimkilere yöneliyor. "Babamdan görevi devralmayacağım."

Kaşlarım kalkıyor ve gözlerim ona dikiliyor. "Neden olmasın? Benim bilmediğim başka bir varis mi var?"

Elena başını sallar. "Ben tek çocuğum. Mafyanın bir parçası olmakla ilgilenmiyorum."

Ağzından çıkan her kelimeyle etrafındaki gizem daha da derinleşiyor. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Mafyada doğan kadınlar prenses gibi yetiştirilir. Mücadeleci ve talepkârdırlar. Babalarının kalplerini avuçlarının içinde tutarlar ve bu nedenle gelecekteki kocalarının onlara kraliçe gibi davranmasını beklerler. Açık sözlü ve doğuştan sosyetikler. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla Elena onlara hiç benzemiyor. O neredeyse... ürkek.

"Baban bunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

Bir garson içkilerimizi getiriyor ve onun cevabını beklerken burbonumdan bir yudum alıyorum.

Elena sadece başını sallıyor. "Neden buradasın?" diye soruyorum.

Gözlerini benimkilere diyor ve o başka tarafa bakmadan ben onları kendi gözlerimle yakalıyorum. Dudakları aralanıyor ama bana cevap vermeyince sesimi alçaltarak uyarıyorum: "Elena, neden buradasın?"

Eğer beni oyalayıp dikkatimi aile işine vermememi sağlayacaksa, Tino büyük bir hata yaptı. Hayatıyla ödeyeceği bir hata.

Elena'nın açık kahverengi gözlerinde korku dans ediyor ve sonra yavaş bir nefes veriyor. "Kendim için buradayım."

Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve bu beni biraz öne eğiyor. Bardağı elime alıyorum ve gözlerim tekrar onunkilere kaymadan önce yavaşça çeviriyorum. "Dikkatli ol, Elena. Sırlardan hoşlanmam. Eğer ailenin niyeti Mafya'nın başı için bir oyun oynamaksa, bunu tekrar düşünmeni öneririm."

Elena zorlukla yutkunuyor ve sonra ayağa kalkıyor. Madam Keller'a özür dileyen bir bakış attı. "Lütfen beni bağışlayın."

Elena masadan uzaklaşırken şüphe omurgamdan aşağı süzülüyor ama sonra duruyor. Arkasını dönüp bana doğru yürümeden önce derin bir nefes alırken omuzlarının yükselişini izliyorum. Çenesini kaldırırken adımları aniden eminleşiyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve masaya ulaştığında şöyle diyor: "Babamın ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya senin ya da bir başkası için gelmedim. Tek istediğim yalnız kalmak. Sadece St. Monarch'ta geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

Ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elena'dan birkaç santim ötede duruyorum ve gözleri anında benimkilere kayıyor.

Kravat. Omzuma güçlükle ulaşıyor ve bu damarlarımda farklı bir gücün canlanmasına neden oluyor.

Eğilmeye başlıyorum ve Elena'dan gelen yumuşak bir koku ağızımı sulandırıyor. Aramızdaki çekim zaplıyor, ama sonra ondan dalga dalga yayılan korku tarafından gölgede bırakılıyor. İçimdeki yırtıcıyı harekete geçiriyor. Onu yakalamak, ona hükmetmek çok kolay olurdu.

Dudaklarımın kulak memesine değmesine izin verirken fısıldıyorum, "Benimle taşak geçme. Kimse St. Monarch'a gizli bir amacı olmadan gelmez. G zelliğinle beni kazanabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Elena çenesini daha yukarı kaldırırken aramızdaki hava geriliyor. Benden ölesiye korkmasına rağmen, yine de ayakta durmaya  alışıyor. Nefesinin  enemin üzerinde dolaştığını hissediyorum ve bu vücudumun canlanmasına yetiyor.

Tanrım, bu kadın tehlikeli. Erkeklerin uğruna kalplerini ve ruhlarını verdikleri türden.

Elena'nın sözleri kesik kesik, "Ben. Değilim. Burada. Senin için. Senin için." Ciğerlerinden bir başka tatlı hava patlaması daha  ıktı. "Sana ya da başka bir adama ilgi duymuyorum. Özellikle de mafyanın başı olan biriyle."

Gözlerini yakalayabilmek için biraz geri çekiliyorum. "Neden buradasın?" Son bir kez daha soruyorum.

Elena'nın yüz hatları geriliyor ve " zg rl k" diye itiraf ederken ruhundan bir sırrı yırtıyor gibi görünüyor. Benden bir adım uzaklaşırken omuzları biraz   k yor. Dönüp çıkışa doğru yürümeye başladığında, " zg rl ğ m için buradayım" diye fısıldıyor.

Bu da ne demek oluyor?

Babasından kaçmaya mı çalışıyor?

İçgüdülerim bana bu durumda bir terslik olduğunu söylüyor ve cevapları bulana kadar daha derine inmemi istiyor.

Gözlerim Madam Keller'a kaydı. "Bana her şeyi anlat."

Madam Keller yerime oturmamı işaret ediyor ve ben tekrar oturduktan sonra, "Küçük kuşlarım bana Elena'nın Dante Capone ile evleneceğini söylüyor. Onun kişisel koruması ve Valentino'nun sağ kolu olarak görev yapıyor."

Tanrım, sadece bu bile çok

şeyi açıklıyor. O heriften nefret

ediyorum.

"Onun kim olduğunu biliyorum." sözlerini söylerken kaslarım geriliyor.

Dante, Elena'nın babası olacak yaşta. Öldürmekten zevk alan vahşi bir adam. Benim gibi sert biri bile Elena'nın kaderi gerçekten buysa ona acır.

"Kuşlar onun güvenliği için saklanmadığını söylüyor," diye devam ediyor Madam Keller. Fısıldarken gözlerimiz buluşuyor, "Esir tutulmuş. Dante Capone ile tanışan herkes onun ahlaksız bir adam olduğunu bilir. Bana sorarsanız, onun bir ruhu bile yok." Madam Keller şarabından bir yudum alırken daha fazlasını söylememek için kendini zor tutuyor.

İsa'nın annesi.

Öldürme konusunda kendi payıma düşeni yaptım, ama kesinlikle birini tutsak etmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de bir kadını. Dante sadisttir ve bu bilgi sadece yeni soruların çirkin kafalarında belirmesine neden olur.

Elena neye katlandı?

Madam Keller bardağı yere bırakırken, "Bayan Lucas'ın sizi gözetlemek için burada olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Yine de mantıklı değil.

"O zaman babası onu neden buraya gönderdi? Eğer esir tutulduysa, neden şimdi gitmesine izin verdiler?"

Madam Keller tekrar şarabına uzanırken derin bir nefes alır. "Yeraltında yeni bir tehdit olduğuna dair söylentiler var. Ancak kaynağım bunu doğrulamadı."

"Mafyaya mı?" Babamı arayabilmek için cebimden telefonumu çıkarırken soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor Madam Keller karanlık bir sesle.

Bir garson yemeklerimizi getiriyor ve Madam Keller ona Elena'nın yemeğini süitine götürmesini söylerken ben kalkıp yemek odasından çıkıyorum, böylece telefon etmek için yalnız kalabileceğim. Babamın numarasını tuşluyorum.

"Oğlum," diye hemen cevap veriyor.

"Haberlerim var," diye mırıldanıyorum usulca, sesimin duyulmasını istemeyerek. "Tino'nun bir kızı oldu. Elena Lucas St. Monarch'ta. Planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Madam Keller da yeni bir tehditten haberdar etti ama henüz ayrıntılara sahip değilim."

"Bu konu dikkatimi çekti. Sizi aramadan önce daha fazla bilgi bekliyordum," diyor Peder. "Valentino değil. Birisi Valentino'nun ve bizim gelen sevkiyatlarımızı çaldı. Bu sadece bir aileye değil, tüm mafyaya yapılmış bir saldırı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Size katılmalıyım."

"Hayır, St. Monarch'ta kal. Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar birlikte olamayız."

Bir nefes veriyorum ve sonra soruyorum, "Peki ya Elena?"

"Tino, biz tehditle uğraşırken onu güvende tutmak için onu oraya gönderdi. Şu anda onlar bizim müttefikimiz."

"Yani onu biliyor muydun?" diye sordum.

"Endişelenecek bir şey yok," diye açıklıyor babam.

Başımı salladım. "Tehdit hakkında daha fazla şey öğrenirseniz beni haberdar edin."

"Bakacağım. Hazır oradayken, Bratva ya da Kartellerin bizim için herhangi bir bilgisi olup olmadığına bakın," diye talimat veriyor Peder.

"Yapacağım."

"Başını eğ ve gardını yüksek tut," diye uyarıyor beni.

"Benim için endişelenme," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"İmkânsız," diye homurdanıyor ve bu benim kıkırdamama neden oluyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben masaya dönüyorum. Madam Keller'ın bakışlarına karşılık vererek, "Yeni bir şey öğrendiğiniz anda bana haber verin" diyorum.

"Bir bedel karşılığında tabii ki," diye yanıtlıyor, ağzının kenarını kaldırarak.

"Elbette," diye mırıldandım. Bizim dünyamızda bilgi değerlidir ve onun bunu bedavaya vermesini beklemiyorum.

Gözlerimi yemeğime indirirken düşüncelerim yaklaşan tehdit ve Elena'nın sürpriz gelişile dolup taşıyor.

Kesin olan bir şey var, hayat ilginçleşti.

Bölüm 6

ELENA

Akşam yemeğimin tadını çıkardıktan sonra kendime köpüklü bir banyo yapıyorum. Açıkta kalan tenimin her santimetresinde meraklı gözler dolaşmadan bir saat boyunca ılık suda ıslanıyorum. Bu aynı zamanda Lucian Cotroni ile yaşadığım tartışmadan dolayı sinirlerimin yatışmasına da yardımcı oluyor.

Adam binlerce güneş kadar yoğun, kör edici ve tehlikeli. Yalan söylemeyeceğim, şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Lucian Cotroni kaçmaya çalıştığım dünyaya hükmedecek.

Aslında St. Monarch'tan ayrılmayı düşünüyorum ama ne kimlik belgelerim ne de sahte belge alacak param olmadığı için bu fikir çabucak yok oluyor.

Lucian'dan uzak durmak için elimden geleni yapacağım.

Yumuşak bir kot pantolon ve siyah kaşmir bir kazak giyiyorum. Spor ayakkabılarımı giyerek, koyu renk kıyafetlerimin dışarıdayken geceye uyum sağlamamı sağlayacağını umuyorum.

Kapıyı açıp gizlice çıkmadan önce koridorda bir aşağı bir yukarı göz gezdiriyorum. Kapıyı hızla arkamdan kilitliyorum ve kimseye rastlamamayı umarak merdivenlere doğru koşuyorum.

Yanlarından geçerken muhafızlar bana sadece bir bakış atıyor ve yan kapılardan içeri girdiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Hafif adımlarla merdivenleri inip

ve etrafımı saran gecenin sessizliğinin tadını çıkarırken yıldızlı gökyüzüne bakıyorum.

Sadece kendime saklayacağım. Umarım bu Lucian Cotroni'ye onun için burada olmadığımı ya da bir tehdit olmadığımı göstermeye yeter.

Gizli bahçeye ulaştığımda, gülümsemem şaşkınlıkla genişliyor.

Bu çok güzel.

Yumuşak ışıklar fıskiyei çevreliyor ve heykelin üzerine düşen suyu ışıltılı hale getiriyor. Gözlerim önümdeki manzaranın tadını çıkarırken derin bir nefes alıyorum.

Özlem dolu bakışları meleklerle kilitlenmiş kadına bakarken, annem gitmemiş ya da ölmemiş olsaydı hayatım farklı olur muydu diye düşünüyorum.

Eğer yaşıyorsa beni neden yanına almadığını bir kez daha düşünüyorum. Onunla ilgili cevaplanmamış o kadar çok soru var ki, iç çekiyorum.

Düşüncelerim imkânsıza yöneliyor - bu hayattan kaçmaya. Çok şey bilmiyor olabilirim ama mafyadan öylece kaçılmayacağını biliyorum. Sadece tek bir çıkış yolu vardır. Ölüm.

Farkındalık omurgamdan yukarı doğru süzülüyor ve bakışlarım hızla bahçede geziniyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum ve midem sıkışıyor.

Ben bir adım geri atarken, solumdaki gölgelerden Lucian'ın sesi geliyor, "Dur." Bedenim donup kalıyor ve sonra yakındaki bir ağacın yanında karanlıktan çıkıp kendini görünür kılıyor.

Bana doğru yürümeye başladığında, ikimiz de çeşmenin suyuyla yıkanana kadar yavaşça çeşmenin sağ tarafına doğru ilerliyorum.

Işıklar.

Lucian duruyor ve neyse ki mesafesini koruyor. Başını eğiyor ve bakışları yüzümde geziniyor.

Gözlerinde oluşan soruları görüyorum ve sonra "İlgimi çektiniz" diyor.

İçimdeki her şey bu adamın temsil ettiği tehlikeden kaçmam için çılgılık atarken, kıpırdamamak için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum.

"Niyetim bu değildi" diye cevap vermeden önce dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyorsun," diyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve bu tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor, o da bunu fark ediyor. "Benden korkuyor musun?"

"Yapmazsam aptallık etmiş olurum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Beni öldürebilirsin ve kimsenin seni durdurmak için yapabileceği bir şey yok."

Dante gibi, bana istediğini yapabilirsin ve ben sadece buna izin vermek zorundayım çünkü sen benden daha güçlüsün.

Lucian derin bir nefes alıyor ve sonra beni şaşırtarak şöyle diyor: "Yapmayacağım. Bana bir sebep göstermediğin sürece olmaz." Bakışları benden uzaklaşıp çeşmeye kayıyor. "Burada tek başına olmamalısın. Güvenli değil."

Kendimi durduramadan dudaklarımdan şu sözler döküldü: "Bu, almak istediğim bir risk."

Lucian'ın gözleri tekrar bana dönüyor. "Ağzından çıkan her kelime ilgimi çekiyor."

Yüzümde bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Tekrar söylüyorum, niyetim bu değil."

Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Lucian'ın ağzının kenarı kalkıyor ve bu görüntü kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

Yine de hepsi bir illüzyon. Lucian Cotroni ölüm ve acının, çarpıcı derecede çekici bir yüz ve çoğu kadının muhtemelen ağzının suyunu akıtacak bir vücutta toplanmış halidir. Ne görürsen onu alırsın diyen Dante'den daha tehlikeli. Lucian seksi bir sırıtış ve alçak sesiyle sizi kendine çeker - tıpkı ağ ören bir örümcek gibi.

Onun huzurunda bir saniye daha kalmak istemediğim için kaleye giden patikaya doğru yürümeye başladım.

Lucian aniden bileğimi tuttuğunda nefesim boğazımda düğümleniyor ve beni hafifçe kavrayan elini anında çekiyorum. Kısacık dokunuş tenimde damgalanmış bir sıcaklık bırakıyor.

Ayaklarım hızla hareket ederek bedenimi onun ulaşamayacağı bir yere koyuyor ve Lucian'ın ellerini teslimiyetçi bir duruşla havaya kaldırmasına neden oluyor. Yüz hatlarını sıkılaştıran acımasız ifade olmasaydı buna inanırdım.

"Seni incitmek gibi bir niyetim yok," diyor, sesi alçak ve temkinli.

Sana inanmıyorum. Senin gibi adamlar sadece yok etmeyi bilir.

"Senin hakkında bir şeyler öğrendim ama ne kadarı doğru bilmiyorum" diye konuşmaya devam ediyor. Ona öylece baktığımda, "Esir mi tutuldun?" diye soruyor.

Soru, Aziz Monarch'ın arazisine ayak bastığımdan beri kendi etrafımda örmeyi başardığım özgürlük fantezisini parçalıyor.

'Tutsaklığımın' anıları zihnimdeki çatlaklardan sızarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlıyor. Her zaman oradalar, gölgelerde gizleniyorlar, ruhumu pençelemeye hazırlar... ya da ondan geriye ne kaldıysa.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye kelimeleri boğazım düğümlenerek çıkarıyorum.

Lucian'ın yüzüne karanlık bir ifade yerleşiyor ve sonra başını sallıyor. "Sana göz kulak olması için bir muhafız göndereceğim."

Büyük bir şaşkınlıkla, tek kelime etmeden uzaklaşmasını izliyorum.

Rahat bir nefes alıp elimi kaldırarak kaburgalarımın çarpan panik halindeki organımın üzerine koyuyorum ve Lucian'ın kendinden emin bedeninin karanlığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Gerçekten dinledi mi?

Bunu beklemiyordum.

Saniyeler sonra bir muhafız bana doğru yürüyor ve başını sallayarak bir ağacın yanında duruyor.

Kendimi biraz daha güvende hissederek çeşmeye dönüp bakıyorum.

Sonunda yalnızım.

Lucian'ın sorusuyla yüzeye çıkan korkunç anıları bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bir banka oturup bacaklarımı yukarı çekiyorum. Kollarımı kaval kemiklerime doluyor ve çenemi dizlerime dayıyorum. Sonra sadece suyu dinliyorum ve ses bana arındırıcı geliyor.

Dante burada değil. Sadece ben, gece ve güzel bahçe var.

Gözlerim heykelin yüzüne kayıyor.

Tanrı'nın kendisi beni terk etmişken kime dua edebilirim?

Onun kasvetli bakışı yeterli bir cevap. *Hiç kimse.*

Ne yapacağım ben? Villaya dönemem. Dante'yle evlenemem. Dante'ye ömür boyu bağlı kalma düşüncesi bile panik ve korkudan boğazımın düğümlenmesine yetiyor.

Umutsuzluk beni ele geçirirken bedenim titremeye başlıyor.

Kendini korumayı öğrenmelisin, Elena. Silah kullanmayı öğren. Nasıl dövüleceğini öğren.

Düşündükçe titremem azalıyor. St. Monarch's, Dante'yi öldürmek için ihtiyaç duyacağım becerileri öğrenmek için mükemmel bir yer... o beni öldürmeden önce.

LUCIAN

Cephaneliğe girerken Bayan Dervishi'ye başımla selam veriyorum. On yılı aşkın bir süredir St. Monarch'ta silah eğitimi veriyor. Bir kaçakçı olan Kim Yung'a silah seçmesinde yardım ediyor.

Atış poligonunda atışlar yapılıyor ve ben bir Glock alarak şarjörü kontrol ediyorum. "Burada başka kim var?"

"Bayan Lucas," diye cevaplıyor Bayan Dervishi.

Bakışlarım Bayan Dervishi'ye kayıyor, Elena'nın burada olduğunu duyunca şaşıyorum. Özellikle de saatin sabahın altısı olduğunu görünce.

İlginç.

Elena'yla karşılaşmayı beklediğim son yerdi. Özellikle de onu son üç gündür görmediğim halde sürekli aklımdaydı.

Geçen gece onunla yaptığım konuşmadan çok şey öğrendim. Babasının villasında bir mahkum olduğundan hiç şüphem yok. Elini tuttuğumda verdiği tepki çok şey anlatıyordu. Üzerindeki korku ve paniğin titreşimini hissedebiliyordum.

Hâlâ cevaplanmamış yüzlerce soru var ve bunları düşünüyor olmam bile beni endişelendirmeli. Hiçbir zaman bir kadına kişisel ilgi duymadım ve Elena'yı düşünmeden edememek benim için yeterli bir uyarı olmalı.

Yine de bu uyarıyı görmezden gelmeye niyetliyim.

Glock'u sıkıca kavrayarak atış poligonuna doğru yürüyorum. Seçebileceğim on kabin var ama Elena'nın yanındaki kabine ulaşana kadar boş olanları geçmeye devam ediyorum. Hedefe nişan alırken bir gözünü kapattığı için beni fark etmiyor. Dili dudaklarının arasından dışarı çıkıyor ve sonra tetiği çekiyor. Tüm vücudu sarsılıyor ve hedefi tamamen ısıtıyor.

Şu anda ne kadar sevimli görünse de, "Bugüne kadar hiç silah kullandın mı?" diye sorduğumda alnımda bir kaş çatılması oluşuyor.

Bana doğru dönerken bir gıcırtı çıkardığında konuştuğuma anında pişman oluyorum. Silah elinden düşüyor, ama sonra onu almak için çabalıyor.

Birinin ona gizlice yaklaşması için tamamen yaptığı berbat işe odaklanmış olmalıydı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım. "Neden Bayan Dervishi burada sana nasıl ateş edileceğini göstermiyor?"

Elena cevap vermeden önce silahı tezgâhın üzerine bırakıyor: "Saat yedide onunla bir antrenmanım var. Sadece biraz pratik yapmak istedim."

"Sonunda kendini öldüreceksin," diyorum, Elena'nın hiçbir şey bilmediği halde bir silahı kullanmasına izin verilmesinden memnun değilim. Kendi Glock'umu arkama iterken bir adım daha yaklaşıyorum. Elena'nın silahına, bir Heckler and Koch'a uzandığımda nasıl gerildiğini fark ediyorum. "Gel önümde dur," diye emrediyorum.

"Yardımlarını istemiyorum."

Gözlerim Elena'ninkilere kayıyor. "İkinci kez teklif etmeyeceğim."

Sinirli bir şekilde ofluyor ama gelip önümde duruyor. Kollarımı ona doladığımda ve göğsümü sırtına bastırdığımda Elena keskin bir nefes alıyor ve anında titremeye başlıyor. "Sakin ol, sana nasıl ateş edileceğini göstereceğim, böylece ben buradayken beni öldürmeyeceksin."

Sağ elini tutuyorum ve silahı avucuna dayıyorum. Sonra sol elini kaldırıp parmaklarını kabzanın etrafına sıkıca dolamaya zorluyorum. "Silahı her zaman sıkıca kavra. Kollarınızı düzleştirin ve dirseklerinizi kilitleyin, böylece geri tepme sizi sarsmaz."

Elena başını sallıyor ve başımı biraz öne eğerek yanağımı onunkine bastırıyorum. "İki gözünü de açık tut. Gözlerini kısmanın bir faydası olmaz."

Tekrar başını sallıyor, ben namluyu hedefe doğrulturken yumuşak teni çenemdeki kıllara değiyor.

Onunla vücut vücuda durmak, ona karşı hissettiğim inkar edilemez çekimle her santimimi canlandırıyor. Sesimi alçaltarak mırıldanıyorum, "Tetiği çek."

Elena tereddüt etmiyor ve bir sonraki saniyede atış poligonda çınlıyor. Mermi hedefi sol omzundan vuruyor ve geri tepme Elena'nın küçük bedenini benim sağlam bedenime doğru itiyor.

"Fena değil," diye mırıldandım.

Elena mutlu bir çığlık atıyor ve yüzünü bana çevirdiğinde dudaklarında çarpıcı bir gülümseme beliriyor.

Yüce İsa.

"Bana tekrar gösterebilir misin?" diye sorar.

Değişen ruh hali ve parlak gülümsemesi beni hazırlıksız yakalıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Hızla sırtını göğsüme yaslıyor ve ellerimin altında sapı sıkıca kavlıyor. Aramızdaki çekim derinleşiyor ve nefes aldığımda ciğerlerim onun yumuşak kokusuyla doluyor.

Kahretsin, daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim.

Elimdeki göreve odaklanmaya çalışarak namluyu hedefle aynı hizaya getiriyorum, sonra kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum, "Tetiği çek."

Elena dinliyor ve sonra silah sesi etrafımızda çınlıyor ve kurşun hedefi göğsünün sağ tarafından vuruyor.

"Aman Tanrım!" Elena yine mutlulukla çığlık atıyor. "Bu atış birini öldürebilir, değil mi?"

"Her şey değişir. Eğer öldürmek istiyorsan, kalbine ya da kafasına nişan almalısın. Tercihen kafayı," diyorum ondan geri çekilirken çünkü sertleşmeme bir saniye kaldı ve sikimin beline sürtünmesinden hoşlanacağını sanmıyorum.

Bayan Dervishi'nin Kim Yung'a ders verdiği atış poligonunun diğer tarafından silah sesleri gelmeye başlar.

"Tekrar dene," diye Elena'ya talimat veriyorum.

Başını sallıyor ve namluyu hedefe doğrultuyor. Atışı yapmaya odaklanırken dilinin ucu dudaklarının arasından çıktığında, ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

Ona yakın durarak, dikkati atıştayken ona bakabiliyorum. Yanağında belli belirsiz bir yara izi var ve nasıl olduğunu merak ediyorum.

Elena tetiği çekiyor ve vücudu sarsılıyor. Sol elim dışarı fırlıyor ve sırtının alt kısmına yerleşerek ayaklarının üzerinde durmasına yardım ediyorum. Kurşun hedefi ıskalıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diye mırıldanıyor.

"Yıllar süren pratik. Bunu hissedeceksin." Elena'nınınin yanındaki bölmeye geçtim ve Glock'u arkamdan çekerek nişan aldım ve birkaç el ateş ettim.

Durakladığımda ve ateş ettiğini duymadığımda, sağıma bakıyorum ve kurşun geçirmez cam bölmeden beni izlediğini görüyorum. "Pratik yapmalısın."

Elena başını sallıyor ve ben de dikkatimi geri vermeden önce hedefin omzuna isabet eden bir atış yapmasını izliyorum

kendi silahıma.

Şarjörümü boşaltırken Elena'nın beni bir kez daha nasıl şaşırttığını düşünüyorum. Kendini nasıl koruyacağını öğrenmek istiyor ve bu göğsümde koruyucu bir his yayılmasına neden oluyor.

Tutsak edilmiş olabilir ama içinde mücadele var.

Şarjörümdeki son mermiyi de attıktan sonra Elena'nın hedefine bakıyorum. İki kez vurmayı başardığını görünce ağzımın kenarı kalkıyor. Öldürücü atışlar değil ama bu da bir başlangıç.

Başımı daha fazla çeviriyorum ve sonra onun gülümsemesiyle karşılaşıyorum. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Ondan uzaklaşıp atış alanından çıkarken başımı sallıyorum. Kadının bende uyandırdığı beklenmedik duyguları anlamlandırmaya çalışırken gözlerim kısılıyor.

Esir tutulduğunu öğrendiğim için duyduğum merhametten başka bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum... ama içten içe, dikkatimi çekmesinin tek nedeninin bu olmadığını biliyorum.

Elena, etrafı yırtıcı hayvanlarla çevriliyken uçmayı öğrenmeye çalışan yaralı küçük bir kuş gibidir.

Tanrı yardımcım olsun ama bu, sahip olduğumu bile bilmediğim korumacı bir yanıma ortaya çıkarıyor.

En kafa karıştırıcı kısım ise sadece dört gün önce tanıştığım bir kadını neden önemsediyim.

Bölüm 7

ELENA

Banyoya henüz girmiştim ki, süitimin kapısının çarparak açıldığını duydum.

"Neredesin lan sen?" Dante tersliyor, ben de aceleyle küvetten çıkıyorum ve su sıçrıyor. Vücudumu örtmek için bir havlu kaparken kalp atışlarım panikle hızlanıyor.

Dante banyoya giriyor ve bana "Banyo yapıyorum. Sakıncası var mı?"

Bir ay önce beni Alfonso ile yakaladığından beri hiç olmadığı kadar acımasız.

Sanki daha dün olmuş gibi hissediyorum. Uyuyamadım ve travma nedeniyle kilom düştü, günler geçtikçe daha da kötüleşecek gibi görünüyor.

Dante'nin dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı doğru çekilir. "Benim için hiç sakıncası yok." Arkamdaki küveti işaret ederek, "Yıkan." diyor.

Ne?

Hayır.

"Git!" İçimde titremeler yayılmaya başlarken kelimeyi ısırarak söylüyorum. Havluyu daha sıkı tutuyorum ve Dante'nin gözüne çarpıyor.

Öne doğru atılıyor ve boynumdan tutarak baldırlarım küvetin kenarına çarpana kadar beni geriye doğru itiyor,

ve içine düşüyorum. Dante'nin acımasız bakışları üzerimde gezinirken kenardan su sığıyor.

"Kendinize yıkanın dedim, Principessa!" Küvete yaklaşıyor. "Yoksa seni yıkamamı mı istiyorsun?"

Tanrım, hayır.

Utanç içimi kızgın kömür gibi yakıyor, hala travma yaşayan ruhumda delikler açıyor.

Dante'nin bana dokunmasını istemediğimden, bacaklarımı küvetin içine çekerken bir elimle ıslanmış havluya tutunuyorum. Titreyen bir elle lifime uzanıyorum.

"Havluyu bırak," diye talimat verir Dante.

Gözlerim ona kayıyor ve kemerini çözmeye başladığında dehşete kapılıyorum.

Lütfen, hayır. Bir daha olmaz.

Çenem titriyor ve başımı sallamaya başlıyorum.

"Bunu her zaman yatak odanıza götürebiliriz, orada sizi çiğ çiğ sikeceğim, Principessa. Havluyu bırak."

Parmaklarımı ıslak havluyu bırakmaya zorlarken üzerime ağır bir karanlık çöküyor. Utanarak ve kendimi korkunç bir şekilde savunmasız hissederek, boğazımda biriken umutsuz hıçkırığı bastırıyorum.

"Kendini yıka," diye tekrar emrediyor Dante. "Göğüslerinden başla."

Tanrım.

Oh, Tanrım.

Bu kabustan kurtulmama yardım et.

O kadar titriyorum ki, lifin üzerine biraz fışkırtırken neredeyse vücut losyonunu düşüreceğim. Eskiden kokusuna bayılırdım. Ama şimdi, bana sonsuza dek bugünü hatırlatacak.

Banyo benim için güvenli bir yerdi ama Dante'nin aletini okşarken çıkardığı sesler havayı doldurunca her şey değişti.

Sol gözümde bir damla yaş süzülüyor ve onun görmesini istemediğim için hemen yüzüme su çarpıyorum.

"Göğüslerin çok canlı," diye iğrenç bir şekilde inliyor.

Bir şekilde vücudumu yıkamaya devam ediyorum. Kendimi... kirli hissediyorum. Dante'nin vuruşları hızlandıkça cildimi daha sert fırçalamaya başlıyorum ve sonra orgazm oluyor ve yüzümün yan tarafına ve omzuma fışkırıyor.

Boğuk bir hıçkırık kaçarken ondan uzaklaşıyorum.

Fermuarını çektiğinde rahatlamam gerekir ama rahatlamıyorum. "Yakında, Principessa. Yakında."

*Uğursuz kelimelerle
havada ağır ağır asılı, sonunda ayrılıyor.*

Onun orgazmını üzerimden temizlemeye başlarken göğsümden acı dolu bir hıçkırık kopuyor. Çılgınca suyu boşalttım ve küvetten dışarı fırladım. Odama koşarken kurulandım ve dolaptan kıyafetlerimi alıp olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirdim.

Sadece giyindiğimde umutsuzluğuma teslim oluyorum, gözyaşlarımın beni temizleyebileceğini umuyorum.

Oturur pozisyona geçiyorum, geçmişteki kâbusun kalıntıları içimi ürpertirken nefeslerim kuru dudaklarımda patlıyor.

St. Petersburg'a geldiğimden beri giderek daha fazla oluyor.

Monarch's, ruhumu ve duygularımı mahvediyor.

Tenim ürperiyor ve yataktan çıkarken midemin bulandığını hissediyorum. Odamın dar alanından çıkma

ihtiyacı duyarak şortumu ve kombinezonumu çıkarıyorum.
Üzerime bir çift

eşofman altı, uzun kollu tişört ve rahat spor ayakkabılar. Saçlarımı fırçaladıktan sonra aceleyle özel odamdan çıkıyorum.

Koridorlar sessiz ve olabildiğince hızlı bir şekilde yan kapılara doğru yürürken gözlerimi aşağıda tutuyorum.

Neredeyse iki haftadır St. Monarch'tayım ve bahçede bulduğum huzur ve sessizlik yardımcı oluyor, ancak kabuslar beni burada hissettiğim güvenlikten koparmaya devam ediyor.

Dışarı çıktığımda yavaşlamıyorum ve sadece çeşmeye ulaşmam gerektiği için koşmaya başlıyorum.

Gizli bahçeye ulaştığımda, mermer kenarın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Merhamet için yalvarırken gözlerim heykelin yüzüne kilitleniyor, "Lütfen bana yardım et. Beni Dante'ye geri döndürme. Beni ondan kurtar. Nasıl olduğu umurumda değil. Sadece beni ondan kurtar. Canımı bile alabilirsin çünkü onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederim. Lütfen..." son kelimeleri söylemeye zorlarken sesim titriyor, "bana merhamet et."

Çaresizlik, Dante'nin son dört yıldır ruhuma işlediği her şeyi tüketen utançla karışıyor.

O sadece bir heykel, Elena. Dualarını dinleyecek bir Tanrı yok.

Bu bitmek bilmeyen kâbusun içinde kapana kısılmış gibi hissederek gözlerimi indiriyorum ve solumdaki bankta oturan Lucian'ı gördüğümde yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Öne doğru eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış ve ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş. Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzündeki acımasız ifade içimizi ürpertiyor.

Ben. Dualarımı duyduğunu bilmek, yerin beni bütünüyle yutmasını dilememe neden oluyor.

Lucian bana nasıl ateş edileceğini gösterdikten sonra onunla bir daha konuşmadım. Ne zaman karşılaşsak bana sadece başını sallıyor. Bu bana yetiyor çünkü onu hâlâ bir tehdit olarak görüyorum. Atış dersi vermiş olması ona güvendiğim anlamına gelmiyor.

Kalkıp gitmeliyim ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Lucian derin bir nefes aldıktan sonra, "Capone'u öldürebilirim ama bu ailelerimiz arasında bir savaş başlatır," dedi. Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor.

Lucian yanımda duruyor ve gözleriyle buluşabilmek için başımı iyice geriye eğmek zorunda kalıyorum. Bana elini uzattığında bir an tereddüt ediyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Sana onu nasıl öldüreceğini gösterebilirim," diyor çaresizce duymak istediğim tek şeyi söyleyerek.

Dualarımın cevabı o olabilir mi?

Temkinli bir şekilde elimi Lucian'inkine koyuyorum ve o da beni yerden kaldırıyor. Önünde durduğumda, "Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum.

"Dante'yi öldürdüğünde ve babandan görevi devraldığında, bu anı hatırlamanı bekliyorum. Sadakatin bana ait olacak."

Bu onun açısından stratejik bir hamle. Reddedecek durumda değilim. Alabileceğim tüm eğitimi kullanabilirim. Onu silah kullanırken gördüm ve ben de onun kadar iyi olmak istiyorum.

"Babamdan görevi devraldığım da sadakatim sana ait olacak," diye kabul ediyorum, o günün asla gelmeyeceğini bilerek. Babamın izinden gitmeyeceğim ama Lucian ilk tanıştığımızda ona bunu söylediğimi unutmuş gibi görünüyor.

Dante'yi öldürdükten sonra ortadan kaybolmayı ve başka bir yerde yeni bir hayata başlamak planlıyorum... güvenli bir yerde. Ama bu Lucian'ın bilmesine gerek olmayan bir şey.

Elimi bırakmadan önce parmakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor. Gözlerinde beliren soruları görüyorum ama onları sormak yerine mırıldanıyor: "Git uyu minik kuş. Yarın sabah başlıyoruz."

Küçük kuş mu? Kulağa aşağılayıcı gelmek yerine, Lucian'ın umurundaymış gibi geliyor. Beni mi? Ne kadar gülünç. Valentino Lucas'ın kızı olmam dışında hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

Başımı salladım ve ondan uzaklaşmaya başladım ama sonra durup "Peki ya kendi eğitimin?" diye sordum.

Lucian'ın ağzının köşesi hafifçe kalkıyor ve bu onu daha da çekici kılıyor. "Neredeyse bitirdim."

Ne kadar zamanım olduğunu bilmek istediğim için "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Her şey yolunda giderse, bir ay içinde ayrılacağım." Lucian yürümem için eliyle işaret etti. "Size süitimize kadar eşlik edeceğim."

Böyle şeyler yaptığında kafam karışıyor. Son iki haftayı bana neden silah kullanmayı öğrettiğini anlamaya çalışarak geçirdim.

Neden bana bir saniye yardım ettikten sonra günlerce beni görmezden geliyor? Görmezden gelinmeyi

umursadığımdan değil. I

tercih ederim.

Lucian benim aracılığım la babama ulaşabileceğini düşünüyorsa, babam için hiçbir şey ifade etmediğimi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacak.

Birbirimizin yanına düşüyoruz ve gece bizi yutarken, yanımdaki adamın aşırı derecede farkına varıyorum. Attığı her adımda güç yayılıyor. Kulaklarım takım elbisesinin hisırtısına odaklanıyor. Vücudumun bir tarafı Lucian'ın kaslı gövdesinin aşırı farkında.

Lucian gerçekte kim? Ne pahasına olursa olsun uzak durmam için uyarıldığım tehlikeli adam mı yoksa...

"Eve döndüğünde babandan görevi devralacaksın, değil mi?" Onu tanımak için garip bir ihtiyaçla dolup taşarak usulca soruyorum.

"Evet."

Yani dört hafta içinde Mafya'nın başına geçecek.

"Yine de bana yardım etmeyi teklif ediyorsun," diyorum.

"Düşmanımın düşmanı dostumdur," diye mırıldanıyor ve gözlerimi yüzüne dikeyorum.

Eminim birçok düşmanı vardır, ama yine de soruyorum, "Düşmanın kim?"

"Baban sana söylemedi mi?" Lucian'ın bakışları benimkilere düşüyor.

"Bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Ailelerimiz hedef alınıyor. Babalarımız yeni tehdidin kim olduğunu bulmaya çalışıyor" diye bilgi veriyor.

"Oh." Demek babamın beni buraya göndermeden önce bahsettiği yeni sorun **b u y d u .**

Lucian'la birlikte şatoya adım atıyoruz ve dar koridorda Lucian'ın kolu benimkine değiyor. Aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanmaya başlarken ona tekrar bakıyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken alnımda bir çatık kaş oluşuyor.

Odalarımıza ulaşana kadar başka konuşma olmuyor.

Benimkini açtığımda Lucian "Kapını kilitlemedin mi?" diye soruyor. "Unutmuşum," diye itiraf ediyorum. Kabus yüzünden o kadar üzgündüm ki

Düzgün düşün.

Lucian yanımdan geçip kapımı iterek açıyor. İçeri adım atışını izliyorum ve sonra tüm odaları ve olası saklanma yerlerini kontrol ederken dudaklarım aralanıyor.

Önümde durmaya başladığında göğsümde yabancı bir his yayılıyor.

"Kapınızı daima kilitleyin. Tarafsız bir yerde olmamız güvende olduğumuz anlamına gelmez."

Başımı sallıyorum ve Lucian yanımdan geçip kendi kapısına gitmek için koridoru aştığında, "Teşekkür ederim," diyorum. Bana dönüp bakıyor ve ben de devam ediyorum: "Bana yardım ettiğin ve odamı kontrol ettiğin için."

Lucian kapısının kilidini açıp kendi süitine girmeden önce bir süre bana bakıyor, sonra mırıldanıyor: "İçeri gir minik kuş. Saat altıda antrenmana hazır ol."

"Tamam." Kapıyı arkamdan kapatmadan önce, "İyi geceler Lucian," diye ekliyorum.

Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve midemde yabancı bir his dalgalanıyor. Kapıyı hızla kapatıyorum ve kilitlediğimden emin oluyorum. Koyu renkli ahşaba bakarken göğsümde umut ve cazibe kıpırdanıyor.

Lucian Cotroni'nin bana yardım etme gücü var ama bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor.

Dikkatli ol, Elena. Sırf sana nezaket gösterdi diye onun cazibesine kapılma. Sana sadece sadakatin karşılığında yardım ediyor. Onun için her şey iş.

Bana Dante'yi nasıl öldüreceğimi göstereceğini anladığımda kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

Evet, buna odaklanın. Önemli olan tek şey bu.

LUCIAN

Takım elbisemi çıkarırken, düşüncelerim Elena'nın dua ederken yüzünde gördüğüm umutsuz ifadeye geri dönüyor.

Yalan söylemeyeceğim, en hafif tabirle kalp kırıcıydı ve bu benim rahat olduğum bir duygu değil. Elena'yı bu kadar savunmasız görmek... Aziz Monarch'a ilk geldiğinde ona karşı hissettiğim koruyuculuğu yeniden canlandırdı.

Yine de dikkatli olmalıyım. Kalbimle düşünmek beni sadece ölüme götürür. O hâlâ Valentino Lucas'ın kızı ve ona silah kullanmayı öğrettiğimden beri ondan uzak durmamın tek nedeni de bu.

Onu her gün görmek zordu ve kendimi ondan uzak durmaya zorlamak, ona karşı hissettiğim çekimin artmasına neden oldu.

Çırılçıplak banyoya yürüyorum ve duşun musluklarını açıyorum. Vücudumu yıkarken Elena'ya yaptığım teklifi düşünüyorum. Eğer ona yardım edersem, bana yeminle bağlanacak ve onun desteğini alacağım. Korunma karşılığında bana her şeyi vaat edecek kadar çaresiz.

Duşumu tamamlayıp eşofmanlarımı giydikten sonra telefonumu kontrol ediyorum. Hiç mesaj göremeyince yatağıma uzanıp geriniyorum.

Elena'nın çeşme başında diz çökmüş görüntüsü aklıma geliyor. Elena'nın kendisini kurtarması için bir heykele yalvarırkenki çaresizliği ve korkusu bana annemi gömdüğümüz zamanı hatırlatıyor. Ben sekiz yaşındayken ölmüştü ve babamın mezarının başında diz çöküp onun yasını tutarkenki görüntüsünü hiç unutmadım. Anevrizmadan ölmüştü ve bu bizim için büyük bir şoktu. Bir an bizimle birlikteydi ve bir an sonra gitmişti. Annem onun hayatının aşkıydı ve babam bu kaybın etkisinden asla kurtulamadı.

Elena'nın nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum ama içimden bir ses bunun asla atlatamayacağı bir hayat olduğunu söylüyor. Mafyadaki diğer kadınlar gibi azılı bir rakip olabilirdi ama onun yerine babası onu korkak küçük bir kuşa dönüştürdü.

Yine de içinde hala mücadele var. Her şey bitmiş değil.

Dikkatli ol Lucian. Seni alaşağı edecek kadar güçlü olmasını istemezsin.

Bu mafya tarihindeki en aptalca ölüm şekli olurdu.

Saat altıya on kala kapımı açtığımda Elena'yı kendi evinin önünde beklerken görünce şaşıyorum.

Yüzünde huzursuz bir gece geçirdiğine dair hiçbir iz yok ve bir çift siyah tayt ve bir tişört giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, antrenmana hazır görünüyor.

"Günaydın," diyor gözlerinde temkinli bir ifadeyle.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum gözlerim onun minyon vücudunda gezinirken.

Bir kez daha, vahşi seks geceleri için yaratılmış vücuduyla ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

Yürümeye başlarken "Kahveye ihtiyacım var, yoksa birini öldüreceğim," diye mırıldanıyorum ve Elena beni takip etmeyince "Gel," diye emrediyorum.

Benim yanıma geliyor ve yemek odasına girdiğimizde Madam Keller kahve içtiği yerden başını kaldırıp bize bakıyor. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme yayılıyor ve bizi başıyla selamlıyor.

Her zamanki masama oturuyorum ve birkaç saniye sonra garson her zamanki siparişimi getiriyor. "Espressonuz, Bay Cotroni." Dikkatini Elena'ya çeviriyor. "Ne istersiniz Bayan Lucas?"

"Bir café latte, lütfen."

Kahvemi yudumlarken gözlerim Elena'ya takılıyor. Yine gergin görünüyor, sanki dün gece aramızda hiçbir şey olmamış gibi. Fincanımı yere bırakıp, "Uyuyabildin mi?" diye soruyorum.

"Evet" diye cevap verirken gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Sen kötü bir yalancısın," diye sesleniyorum ve bu onun bana bakmasına neden oluyor.

Yine ben.

Servis elemanı latte getirdiğinde sözümüz kesildi ve ben de konuyu değiştirdim. "Silah eğitimiyle başlayacağız ve sonra göğüs göğüse dövüşeceğiz."

Elena, "Büyük Usta Yeoh beni her öğleden sonra saat dörtte eğitiyor," diyor.

"Biliyorum." Konuşmamış olmamız onu izlemediğim anlamına gelmiyor ve dürüst olmak gerekirse, dövüş becerileri berbat.

İçeceklerimizi sessizce bitiriyoruz. Kalktığımda Sergei Aulov yemek odasına giriyor. Onunla konuşmak istiyordum. Elena'ya "Bana bir dakika izin ver," diyorum ve Rus'a doğru yürüyorum.

Ona ulaştığımda Sergei, "Bazı bilgilerim var," diyor. Yeni tehdit hakkında benim için etrafı koklamasını istedim. "Ne?"

Sergei masasına oturuyor, sonra benim de ona katılmam için eliyle işaret ediyor. Ben oturduktan sonra, "Söylentilere göre tehdit düşündüğünden daha yakınmış. Senin çevrenden biri."

"Bu söze güvenebilir misin?"

Sergei başını sallar. "Bizim dünyamızda güvenmek ne kadar mümkünse o kadar."

Sikeyim.

Mafya sadece üç aileden oluşur. Cotroniler, Lucaslar ve Cabellolar. Eğer Sergei'nin kaynağı doğruysa, ya Lucas ya da Cabello'dur.

Babamla konuşma ihtiyacı duyarak, "Teşekkürler Sergei," diyorum. Ayağa kalktığımda mırıldanıyor: "Dikkatli ol Lucian.

Bir müttefikimizi kaybetmek istemeyiz."

Başımı sallıyorum ve telefonumu çıkararak Elena'nın kapıda beklediği yere doğru yürüyorum. "Atış poligonuna git. Seninle orada buluşuruz."

"Tamam." Aziz Monarch'ın ana kapısına yönelmeden önce Elena'nın uzaklaşmasını bekliyorum. Dışarı çıktığımda, telefonumu çıkarıp babamın numarasını çevirmeden önce etrafıma bir göz atıyorum.

"Oğlum? Neyin var?" diye soruyor çünkü onu genelde bu kadar erken aramam.

"Sergei Aulov ile konuştum. Tehdidin düşündüğümüzden daha yakın olduğunu söyledi. Ya Cabello ya da Lucas."

"Biliyorum. Nick Cabello sessizliğe gömüldü. Ya öldü ya da saldırının arkasında o var. Alexei'den onu bulmasını istedim." St. Monarch'a dönüp bakıyorum. "Saldırının arkasında Tino?" Cidden Elena'ya yardım etmek istemiyorum, sadece boğazımı kesmesi için.

"Eminim," diye cevaplıyor babam. "Çok fazla endişelenme Lucian. Oradaki son ayının tadını çıkar."

Söylemesi yapmasından daha kolay. "Senin için hep endişeleneceğim."

Görüşmeyi bitirdikten sonra kaleye geri dönmeden önce derin bir nefes alıyorum. Cephaneliğe giderken düşüncelerim yaklaşan tehdit ve Elena etrafında dönüyor.

Babama katılmak istiyorum ama o şu anda aynı yerde olmadığımız konusunda kararlı. Bu da bana babamın bana itiraf ettiğinden daha fazla tehlikede olduğumuzu söylüyor.

Ve bir de Elena var. Dürüst olmak gerekirse, bende uyandırdığı duygular hoş karşılanmıyor, özellikle de kafamın berrak olması gereken şu anda.

Cephaneliğe girip her zaman kullandığım Glock'u seçiyorum ve atış poligonuna gidiyorum.

Bölüm 8

ELENA

Saatlerce silahla ateş ettikten sonra parmağım ağrıyor ve elimin geri kalanı uyuşuyor. Lucian son birkaç gündür eğitim seansları boyunca yüzüne kazınmış vurdumduymaz ifadelerle acımasız ve soğuk davrandı.

Bana yardım etmekle yükümlü hissettiğinden mi yoksa başka bir şeyin onu rahatsız ettiğinden mi emin değilim.

Yemek salonuna doğru yürürken Lucian'a baktım ve soruyu daha fazla içime atamayarak "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Lucian başını sallar, düşünceleri kilometrelerce uzakta gibidir.

Tam yemek odasına girmek üzereyken bir muhafız, "Bayan Lucas, bir ziyaretçiniz var," diye seslendi.

Başımı çeviriyorum ve Dante'nin bana doğru yürüdüğünü görünce damarlarımdaki kan donuyor. Anında donup kalıyorum, kalbim kontrolsüzce atmaya başlarken bir düşünce oluşturmıyorum. Korku, güvende olduğumu düşündüğüm canavarı görünce pençelerini etrafıma sarıyor. Lucian'ın varlığını yanımda hissediyorum ve bu ağzımın kurummasına neden oluyor.

Tanrım, neden yemek odasına gitmiyor? Bu benim için her şeyi daha da kötüleştirecek.

Dante yaklaştığında Lucian aniden önüme geçiyor ve başını Dante'ye doğru eğiyor.

"Burada ne yapıyorsunuz? Tehdidin kim olduğunu bulmak için çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

Dante'nin gözleri benden Lucian'a kayarken öfkeyle parlıyor.

Lucian'dan uzak durmam için beni uyarmıştı ve şimdi bizi birlikte yakaladı.

Düşüncelerim bir anda Alfonso'nun öldürüldüğü o meşum güne dönüyor ve korkum katlanıyor. Kaslarım koşma isteğiyle geriliyor ama ayaklarım yere yapışıyor.

Ses çıkaramayan Dante'nin çenesini sıkmasını izliyorum. Lucian'a ani bir ses tonuyla cevap vermek için sahip olduğundan daha fazla kendini kontrol etmesi gerektiğini görebiliyorum. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Nişanlımla konuşmak için buradayım." Dante'nin gözleri Lucian'a dikiliyor ve bu kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor. "İzninize ihtiyacım var mı?"

Oh, Tanrım. Dante neden buraya gelmek zorundaydı?

Lucian cevap vermek yerine kenara çekiliyor ve ardından olabilecek en kötü şeyi söylüyor: "Ziyaretçinle işin bittiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun Elena."

Bu çok kötü olacak. Benim lehime olan tek şey Dante'nin beni St. Monarch'ın arazisinde öldürmesine izin verilmemesi.

Dudaklarım aralanıyor, korku etrafımda baş döndürücü bir ağ örüyor. Lucian yemek salonuna girmeye başladığında Dante kolumu acımasızca kavriyor ve fuayeden geçip merdivenlerden yukarı sürükleniyorum. Dante beni koridorda iteklediğinde ve odama doğru gittiğimizi fark ettiğimde, tutuşuna karşı geri çekiliyorum. "Fuayede konuşabiliriz."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Dante ve beni öyle sert çekiyor ki omzuma keskin bir acı saplanıyor. Dudaklarımda bir nefes patlıyor ve sonra kapıma doğru itiliyorum. "Aç şunu."

Başımı sallıyorum, eğer bunu yaparsam Dante'nin bana her şeyi yapabileceğini biliyorum. Beni Aziz Monarch'ın arazisinde öldüremeyebilir ama ölümden çok daha kötü şeyler de var.

"Orospu," diye homurdanıyor ve bana karşı olan azıcık sabrını da kaybederek suratıma ters bir tokat atıyor. Yanağım alevler içinde kalıyor ve ben kendime gelemeden Dante boynumdaki zincirde taşıdığım anahtarı fark ediyor ve çekip çıkarıyor, halkalar kopmadan önce derimi ısırtıyor.

Bir saniye içinde Dante kapıyı açtı ve beni sertçe içeri itti.

Yılların korkusu beni eziyor ve doğru düşünemiyorum. Nefeslerim dudaklarımda üzerinde patlıyor ve kalbim bir fısıltıdan başka bir şey değil, önümdeki canavarla yüzleşmekten çok korkuyorum.

Saklanmak için artık çok geç. Canavar burada ve yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü o benden çok daha güçlü.

Geçtiğimiz iki buçuk hafta boyunca gardımı düşürdüm. St. Monarch'ta güvende olduğumu sanıyordum. Bu, olacakları çok daha kötü hale getiriyor. Diğer zamanlarda zihinsel olarak hazırdım ama bugün değil.

Düşünceler kısa sürüyor çünkü Dante üzerime atlıyor, sağ eli boğazımı sıkıyor. "Düşündün ki

Burada benden güvende olur muydun? Yanlış, Principessa." Parmak eklemleri çeneme çarpıyor ve darbenin etkisiyle kulaklarım ınılıyor, baş döndürücü bir acı dalgası herhangi bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor.

Dante'nin boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve hava kaynağımı kesiyor. "Sana Cotroni'den uzak durmanı söylemiştim!"

Parmakları derimi kazmaya devam ediyor ve sanki vücudumdaki havayı sıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Nefes almak için zorlanırken elini tokatlamaya ve penelemeye başlıyorum.

"Sana dokunmasına izin mi verdin?" Dante sorar, bakışları delilikle fkelenmiştir. "Seni becermesine izin verdin mi?"

Görüşümün kenarları kararırken başımı sallamaya çalışıyorum.

"Siz benimsiniz, Principessa. Babanı iki hafta içinde evlenmemize izin vermesi için ikna ettim." Solan görüşümde tek görebildiğim, sözleri üzerime asit gibi yağarken Dante'nin gözlerindeki zalim parıltı. "Geceleri seni öyle bir sikeceğim ki gündüzleri yürüyemeyeceksin."

Sahip olduğum yetersiz güç bedenimi terk ederken kirpiklerim aşağı inmeye başlıyor ve bacaklarım altımda yol veriyor.

Beni öldürecek. Bunun farkına varmak beni dehşete düşürüyor ve sonra yere yığılırken her şey kararıyor.

LUCIAN

Bu seni hiç ilgilendirmez.

Yine de kendimi Elena'nın süitine gitmekten alıkoyamıyorum. Aklım bana gördüklerimi görmezden gelmemi söylüyor - Dante'nin Elena'yı sertçe sürükleyerek götürmesini. Ancak kalbim, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken görmezden gelmeyi reddediyor.

Elena'nın süitine yaklaşırken Dante'nin homurdandığını duyuyorum, "Sana dokunmasına izin verdin mi? Seni becermesine izin verdin mi?"

Bir an için ağzımın kenarı kalkıyor, Dante'nin beni bir tehdit olarak gördüğünü düşünüyorum. Haklı olarak. Onun yarı yaşındayım ve onun olmayı umabileceğinden çok daha güçlüyüm.

"Siz benimsiniz, Principessa. Babanı iki hafta içinde evlenmemize izin vermesi için ikna ettim."

Bu haber alımda bir kaş çatılmasına neden oldu.

"Geceleri seni öyle bir sikeceğim ki gündüzleri yürüyemeyeceksin."

Kapı tam kapanmamıştı ve avucumu tahtaya çarparak açılmasını sağladım. Gördüğüm şey tüm mantığımın beni terk etmesine neden oluyor - Elena'nın gözleri çırpınarak kapanıyor ve sonra yere yığılıyor.

Orospu çocuğu.

Dante onu tekmelemek için ayağını geri çekiyor, ama ben öne çıkıyorum ve omuzlarından tutarak onu kızın üzerinde yükseldiği yerden çekiyorum.

Tüm dünyaya bir iyilik yapıp onu öldürmeliyim.

Dante şok olmuş bir ifadeyle sendeleyerek geri çekiliyor ve gözleri bana odaklanıyor.

Öfke damarlarımda dolaşıyor ve daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü. Kelimelere dökemiyorum, onun yerine harekete geçiyorum. Yumruğum Dante'nin çenesine çarpıyor ve başını geriye itiyor.

Başını sallıyor ve bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ama ben çenemi kaldırıp kollarımı iki yana açtığımda duraksıyor.

"Sana bir vuruş yapacağım ve sonra seni öldüreceğim," diye kelimeleri ısırarak söylüyorum. "Sana meydan okuyorum, Capone. Bana bir yumruk at."

Dante çenesini sıkıyor ama bana karşı hiçbir şansı olmadığını bildiği için geri adım atıyor.

"Siktiğimin korkağı," diye tükürdüm ona. "Sen lanet olası bir bücürden başka bir şey değilsin." Kendimi kontrol edemeyeceğimi bildiğimden, "Git" diye emrediyorum.

Dante'nin bakışları Elena'ya kayıyor ve ben onun önüne geçiyorum, bu yüzden bana bakmak zorunda kalıyor.

Adamın ölmek gibi bir arzusu var. Onu memnuniyetle yaratıcısıyla tanıştıırırım.

"O benim," diyor sanki benim için bir önemi varmış gibi.

İyice düşünmeden kıkırdadım, "Öyleydi." Başımı ona doğru sallıyorum. "Tino kızını nasıl idare ettiğini biliyor mu?"

Gülme sırası Dante'de.

Ne oluyor lan?

Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi.

"Tino'nun umurunda bile değil. Dikkatli ol Lucian. Tino'dan görevi devralacak kişi benim."

Bu bilgi alnımdaki çatık kaşların daha da derinleşmesine neden oluyor. "Ölürsen yönetimi devralamazsın."

Dante'nin yüzünde kendinden emin bir alay ifadesi belirir. "Beni öldürmeye yetkin yok. Sen *la famiglia'nın* başı değilsin."

"Henüz," diye mırıldanıyorum. Yüz yüze gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapatırken kaslarım geriliyor. "Valentino'yu avucunun içine almış olabilirsin ama benim Luca Cotroni'nin oğlu olduğumu unutma."

Bu hatırlatma Dante'nin sinirli bir hırıltıyla geri adım atmasına neden oluyor ve bana ters ters bakarak isteksizce Elena'nın süitinden ayrılıyor.

Arkamı döndüğümde Elena'nın kendini iterek oturma pozisyonuna geçtiğini görüyorum. Gözleri benim üzerimde durmadan önce çılgınca Dante'yi arıyor ve sonra bir nefes çekerken dudakları aralanıyor.

İlerleyip ona elimi uzatırken öfke göğsümü yakıyor. Elena titreyen avucunu benimkine yerleştiriyor ve ben de onu ayağa kaldırıyorum.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve gözlerimi çenesinin sağ tarafında ve boynunun etrafında oluşan morluklara çekiyor.

"Gitti mi?" diye soruyor kısık sesle. Kapı ile yer arasına bakmaya devam ediyor. Benden başka her yere.

"Evet." Saf rahatlama yüzünü kapladığında öfkem artıyor. Çenesi titremeye başlıyor ama yüz hatlarını sıkılaştıran duygularını dizginlemek için savaşıyor.

Bu kadını umursamamalıyım. O benim için bir hiç. Yine de kendimi ilk kez ona doğru çekilirken buluyorum,

Aklıma bir fikir geldi. Onunla evlenebilirdim. Böylece hem Dante'nin canı cehenneme olur, hem de iki aileyi bir araya getirerek düşmanımıza karşı birleşik bir cephe olduğumuzu gösteririz.

Kendine yalan söylemeye devam et, Lucian. Onu istiyorsun. Bunu kendine ne kadar çabuk itiraf edersen, bu konuda ne yapacağına o kadar çabuk karar verebilirsin.

Elena çok rahatsız görünmeye başladı. Gözleri yere inmeden önce benimkilere kayıyor. "Teşekkür ederim."

Bir kadın kendisini bir pislikten kurtardığı için bir erkeğe teşekkür etmek zorunda kaldığında ne kadar boktan bir dünyada yaşıyoruz?

İçimi çektim ve süitin telefonuna doğru yürüdüm. Oda servisini arayarak Elena'nın morlukları için kırılmış buz sipariş ediyorum. Kulaklığı yerine taktığımda ona dönüp, "Yüzün ve boynun dışında başka bir yerin ağrıyor mu?" diye soruyorum.

Elini bilinçli bir şekilde çenesine götürüyor ve sonra başını sallıyor.

Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. "İyi misin?"

Tabii ki iyi değil. Ondan yayılan sıkıntıyı hissedebiliyorum ve ölümcül derecede solgun, ama yine de başını sallıyor.

Dante'nin Elena'ya nasıl davrandığına sadece bir göz attım ve bu bende o pisliği öldürme arzusu uyandırdı.

Onun ahlaksız ellerinde ne kadar acı çekti?

Her zaman her şeyin kontrolünü elimde tutmakla gurur duymuşumdur. Babam beni böyle yetiştirdi. Ama Elena hayatıma girdiğinden beri, hareketlerim üzerinde çok az kontrolüm var gibi görünüyor. Bir kez daha kendimi bir şey yaparken buldum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı titreyen bedenine doladığında tamamen karakter dışı bir şeydi.

Bir an geriliyor ve sonra kollarını belime doladığında titremesi artıyor. Elleri ceketimi kavıyor, nefesi kesiliyor. Bu ses içimi parçalıyor, duygularıma zarar veriyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve ağzımı saçlarına indirdiğimde, bu kadının bana hissettirdiği ezici koruyuculuk ve çekicilik yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Silahsızlandırıyor.

Onu istiyorum.

Kocaman gözleri ve günahkâr geceler için yaratılmış bedeniyle bu yaralı küçük kuşu istiyorum.

İçimdeki baskınlık onun itaatkârlığına susamış. Beni çağırıyor, onu benim yapmamı istiyor.

Bölüm 9

ELENA

Yıkılmamak ve ağlamamak için her şeyimi veriyorum. Hiçbir şey Lucian'ın bana sarılması kadar iyi hissettirmemişti. Düşüncelerim karmakarışık ama bir tanesine tutunmayı başarıyorum. Lucian, Alfonso'nun yapamadığını yaptı - Dante'nin gitmesini sağladı.

Hayatımda ilk defa biri benim için ayağa kalktı. Korkmam gereken bu adam, umutsuzluk içinde boğulurken bana şefkat gösterdi. Beni korudu.

Ona daha sıkı sarılıyorum, gözyaşlarıma karşı koyarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü kendimi güvende hissediyorum.

Güvenli.

Kendimi hiç güvende hissettiğimi hatırlamıyorum.

Lucian'a sonsuza dek sarılmak istiyorum, ama bunun mümkün olmadığını bildiğim için beline sarıldığım elimi gevşetiyorum. Ellerimi yanlarına götürüyorum ama Lucian geri çekilmeyip beni daha sıkı kavradığında gözlerim tekrar kapanıyor. Tıraş losyonundan derin bir nefes alıyorum ve benimkine bastırılmış güçlü bedeninin hissini içime çekiyorum.

Tehdit yerine yatıştırıcı.

Birinin bana istismardan başka bir şey göstermesi, kendi etrafımda örmeye çalıştığım duvarları yıkmaya başlıyor. Dante'nin zalimliğinden saklamak için çok çalıştığım parçalarımı ortaya çıkarıyor.

*Nazik bir dokunuş hissetmek için can atan insan.
Sadece sevilme isteyen kız.*

Özgür olmak isteyen kadın.

Gözyaşlarımla daha fazla mücadele edemeyeceğimi bildiğim için tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama Lucian yine de bırakmıyor.

Ve. Paramparça etti. Ben.

Milyonlarca parçaya ayrılıyorum, her biri maruz kaldığım cehennemin bir anlık görüntüsünü gösteriyor.

Lucian'ın göğsüne yaslanıp nefes alıyorum ve gözlerimden yaşlar dökülürken parmaklarım ceketinin pahalı kumaşına gömülüyor.

Ellerinden birini başımın arkasına götürüyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Bu beni rahatlatmak yerine kalbimi kırıyor. Beni çıplak bırakıyor çünkü bu adam Mafya'yı yönetecek, bu da onun acımasız ve tehlikeli olduğu anlamına geliyor. Dante gibi bir canavarın, kendisinden daha büyük bir canavar olmayan biri tarafından kontrol edilebilmesine imkân yok.

Ve bunu bildiğim halde Lucian'ın beni bırakmasını istemiyorum. O benim tüm iblislerimle savaşacak kadar güçlü. Keşke kendisi de bir iblis olmasaydı.

Kapının çalınmasıyla Lucian'ın kolları beni tutmaktan vazgeçiyor. Elleri omuzlarıma gidiyor ve gözyaşlarımı görmesini istemediğim için başımı eğiyorum.

Lucian'ın nefesi alımda geziniyor ve sonra ağzı tenime değiyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içimde bir başka ezici rahatlık hissi roket gibi yükseliyor. Midem aynı anda kasılıyor ve dönüyor.

Önümdeki adamın milyonlarca kez daha farkında olmamı sağladı.

Lucian kapıyı açmak için yanımdan geçtiği anda dönüp banyoya kaçıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir an için nefes almak için tahtaya yaslanıyorum.

Kafam karıştı. Bunaldım. Parçalanmış. Tam bir karmaşa.

Lucian yüzünden, Dante'nin sürpriz ziyareti yüzünden değil.

Kalbim Lucian'a beni tutmaya devam etmesi için yalvarmak istiyor. Bedenim daha önce hiçbir erkeğin farkında olmadığım bir şekilde onunkinin farkında. Ama zihnim... zihnim bana kaçmam için bağırıyor. Bu dünyadaki canavarlardan uzaklaşmamı çünkü neye benzedikleri, hangi takım elbiseyi giydikleri ya da kollarının ne kadar iyi hissettirdiği önemli değil - özünde hepsi aynı - kötü ve acımasız.

Oh, Elena. Bunu kendine yapma. Sırf sana iyi davrandı diye Lucian'a aşık olamazsın. Evet, tehlikeli derecede çekici ve evet, onun tarafından tutulmak harika hissettirdi ama o hala Lucian Cotroni. Yaptığı her şeyin bir sebebi var. Stratejik. Senin aracılığınla babana ulaşabileceğini düşünüyor.

Kendimi biraz daha sakin hissedene kadar bunu kendime söylemeye devam ediyorum. Lavaboya doğru yürüyorum, musluğu açıyorum ve yüzüme su sıçratarak cildimi serinletiyorum. Raftan bir havlu alıyorum ve yüzümün sağ tarafına nazikçe vurarak damlaları uzaklaştırıyorum.

Sonra başımı kaldırıp aynaya bakıyorum. Çenemde çirkin bir morluk oluşmuş ve Dante'nin parmakları

Boynumun etrafında aşındırıcı kırmızı izler.

Ve ilk defa, izler konusunda kendimi aşırı derecede mahcup hissediyorum. Kimse görmesin diye odama kilitlendiğim villada değilim. Oradaki kimsenin umurunda değil.

Önemli olan Lucian'ın onları görmüş olması ve bu utancın yanaklarımı yakması.

Tanrım, zaten hakkımda ne düşündüğün ü umursuyorum.

Aramızda olanları durdurmam gerek. Lucian'ın niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama nasıl hissettiğimi kontrol edebilirim ve ona aşık olmayı reddediyorum.

Dakikalar geçtiğinde ve banyoda sonsuza kadar saklanamayacağımı bildiğimde, saçlarımı at kuyruğundan çözüp hızla bir fırçayla tarıyorum. İpeksi siyah saç tellerinin yüzümün yan tarafını kaplamasına ve çürüklerin üzerine bir perde gibi düşmesine izin veriyorum. Kapıya doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyorum ve başımı eğerek kapıyı açıyorum.

Kalbim anında daha hızlı atmaya başlıyor ve bunun tenimdeki izlerden duyduğum utançtan mı, yoksa Lucian'a karşı hissettiğim inkar edilemez çekimden mi, yoksa her ikisinden de mi kaynaklandığından emin değilim.

Tek yapmak istediğim banyoya geri dönmek, ama bunun yerine kapıya ulaşana kadar yavaşça yatak odasına doğru ilerliyorum. Başımı hafifçe kaldırarak oturma odasına bakıyorum, tam o sırada Lucian bana doğru bakıyor. İkimiz de donakalıyoruz, o elinde bir havluyla, ben ise utancımdan ölüyorum.

İlk konuşan Lucian oluyor, sesi yumuşak ama yine de buyurgan. "Buraya gel, küçük kuş."

Midemde dönen gerginlikle sertçe yutkunuyorum ve ona

doğru yürüyorum. Ona ulaştığımda

Lucian sağ elini yüzüme doğru kaldırıyor. Saçlarımı kulağımın arkasına iterken parmakları tenimde geziniyor ve sonra havluyu çeneme bastırıyor. Buz gibi, anında tenimi ürpertiyor.

Gözlerimi göğsüne indiriyorum, ama sonra sol kolunu kaldırırken bana yaklaşıyor. Eli başımın arkasını kavırıyor ve bu beni onun tarafından kuşatılmış hissettiriyor.

Etrafımızda samimi bir baloncuk yaratma tehdidinde bulunan alçak bir ses tonuyla, "Buz şişmeye yardımcı olacak," diye açıklıyor. "Ama muhtemelen bunu zaten biliyordur." Sözleri gözlerimi onunkilere dikmeme neden oluyor ve "Dante'nin sana daha önce de vurduğunu tahmin ediyorum" diyor.

Ona söylememi istiyor mu? Dante'nin bana yaptığı onca şeyi bilse bile fark eder mi?

Cevapları bulmak için güçlü yüz hatlarına bakıyorum ama tek bulduğum daha fazla kafa karışıklığı. Ona bu kadar yakın durmak, tıraş losyonu havayı doldururken, sadece kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Midemi bulandırıyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Bilmesini istiyor muyum?

En derin korkularım. En karanlık utancım. Kabuslarım.

Hayır, bilmesini istemiyorum. Kimsenin bilmesini istemiyorum.

Lucian'ın ağızının köşesi hafifçe kalkıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin," diyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Ama..." Nefesi kulağımı ısıtana kadar eğildi, "Eğer bana söylersen, muhtemelen Capone'u öldürürüm."

Gözlerim hafifçe açılıyor ve bir an için baştan çıkıyorum. Tanrım, hayatımda hiç böyle baştan çıkmamıştım. Eğer ben

En derin, en karanlık sırlarımı feda edersem Lucian Dante'yi öldürecek.

Lucian geri çekilirken ağzı çenemin kıvrımına değiyor. Nefeslerim dudaklarımda patlıyor ve hiç düşünmeden geri çekilerek aramıza güvenli bir mesafe koyuyorum. Havlu elinden düşüyor ve buz gibi çamur yere dökülüyor.

Gözlerim Lucian'ın koyu kahverengi bakışlarıyla çarpışıyor ve yüzlerindeki ifade kalbimin anında göğsümde çarpmasına neden oluyor. Bana yırtıcı bir arzuyla bakıyor.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Dante beni kirletirken birçok kez.

Yine de içimi kaplayan korku farklıydı. Dante'de dehşete her zaman iğrenme ve yıkıcı bir utanç eşlik ederdi. Travmatikti.

Lucian'la... farklı bir nedenden dolayı beni korkutuyor. İğrenme yok. Utanç yok. Sadece içim tanrısal bir korkuyla dolu çünkü ona aşık olmak çok kolay olurdu. Onun kollarına sığınmak çok kolay olurdu. Benimle savaşmasını sağlamak.

Ancak bu özgürlüğüme mal olur ve bu vazgeçmek istemediğim tek şey. Geçtiğimiz dört yıl boyunca beni ayakta tutan tek şey buydu.

Lucian sahiplenici birine benziyor. Beni ele geçirdiğinde, tekrar bir mahkûm olacağım. Değişecek tek şey hapisanemin duvarları olacak.

Ve Tanrı bilir hangi yeni dehşetlere tanıklık edecekler için.

LUCIAN

Kahretsin, bu çok zor. Elena'yı korkutmamaya çalışıyorum ama nasıl hissettiğimi saklamak imkânsız. O ne kadar ürkekleşirse ve korkusu ne kadar artarsa, ben de onu o kadar çok istiyorum.

En karanlık yanımda onun titrediğini hissetmek istiyor. Bahçedeki lanet heykel için değil, benim merhametimi için yalvardığını duymak istiyorum. Sadece benden korkmasını istiyorum, böylece tamamen teslim olacak.

Bu çok iğrenç ama arzular çok baskın.

Derin bir nefes çekiyorum, kaslarım biraz gevşeyene kadar baskın tarafımla savaşıyorum.

Sol omzumda şeytan oturuyor ve istediğimi almam için bana fısıldıyor. Elena'yı benim yapmam için. Bedeli ne olursa olsun. Dökmek zorunda kalacağım kan ne olursa olsun. Soyadıma vereceği zarar ne olursa olsun.

Sağ omzumda bir melek oturuyor ve kalbimde merhamet bulmam için bana yalvarıyor. Bu kırık küçük kuşa karşı nazik olmam için. Kendini ona zorlayan başka bir adam olmamak için.

Tanrım, şu anda meleği omzumdan atmak ve şeytanı dinlemek istiyorum.

Yoğun duygularımı kontrol etmek için savaşıırken ellerimi iki yanımda yumrukluyorum ve sonra bir adım geri atmayı başarıyorum.

Git, Lucian. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce.

Bakışlarım Elena'nın üzerinde geziniyor, korku dolu gözlerle bana bakıyor.

Bu nasıl oldu? Bu minyon kadın içimin en soğuk yanını ısıtmayı nasıl başardı?

Tek kelime etmeden ondan uzaklaştım ve süitinden çıktım. Onun kapısını arkamdan çekip kapattım ve kendi kapıma doğru birkaç adım attım. Kilidi açıp ağır ahşabı iterek açtım ve oturma odama girip kapıyı arkamdan kapattım.

Sikeyim.

Biraz açıklığa kavuşmak için cebimden telefonumu çıkarıp babamın numarasını çeviriyorum.

"Oğlum?" diye cevap veriyor her zamanki gibi.

"Papà," diyorum, dikkatini çekeceğini bildiğim için. Ona sadece babama ihtiyacım olduğunda böyle sesleniyorum, mafya liderine değil.

"Ne oldu?" diye soruyor hemen, sözlerini endişe kaplıyor.

"Ben... aslında bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Adım Elena Lucas."

"Ne? Anlat bana," diye soruyor babam, benim için duyduğu endişe sabrını taşıyor. Annem öldükten sonra babamın dünyası ben oldum. Benim için yaşadığını ve nefes aldığını biliyorum. Hayatta daha çok sevdiği kimse yok.

"Bana hissettiriyor," diye dudaklarımı zorluyorum.

Tanrım, bana neler hissettiriyor. Her şeyi.

"Dio," diye mırıldanıyor İtalyanca 'Tanrı'. "Şimdi zamanı değil, Lucian."

"Biliyorum," diye ısırdım. "Güven bana, biliyorum."

"Kalbinle hareket etme. Bana zaman ver. Tehdidin üstesinden geldikten sonra Elena hakkında konuşabiliriz."

Zaman. Bende olmayan bir şey.

"İki hafta içinde Dante'yle evleniyor," diye haber verdim.

"Merda," diye homurdandı. "Bu gerçekten ihtiyacım olan son şey

endişelenecek bir şey yok." Öfkeli bir nefes veriyor.

"Aletinle mi düşünüyorsun, yoksa daha fazlası mı var?"

Keşke sadece benim sikim olsaydı. O zaman onu sistemimden atabilirdim.

"Lucian?" Cevap vermem uzun sürünce babam tersliyor.

Ondan hiçbir şey saklayamayacağımı bildiğimden, "Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ben sadece... Onu istiyorum ve bu da muhakeme yeteneğimi gölgeliyor."

Ben zayıfım.

Tanrım, beni güçsüzleştiriyor.

Bu hiç iyi değil.

"İki haftamız var. Eşyalarını topla. Yedi gün içinde onu hâlâ istiyorsan, Valentino ile konuşurum."

Onu şimdi istiyor olabilirim ama bu hayatımın sonuna kadar istediğim anlamına mı geliyor? Onunla evlenmeye razı mıyım? Onun isteğine rağmen mi?

Hiçbir fikrim yok. Bunların hepsi benim için yeni.

Ama ona karşı hissettiklerimin ne olduğunu anlamak için yedi günüm var.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum kanepeye doğru yürürken. Oturdum ve derin bir iç geçirdim. "Baba... nasıl hissettin?"

Annemle tanıştın mı?"

Bir an duraksıyor, sonra cevap veriyor: "Anında takıntı haline getirdim. Annen beni büyüledi. İstedğim tek şey o oldu. Onun için adam öldürebilirdim. Ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, onu kendi rızası dışında alırdım."

Daha dik oturuyorum, alnımda bir kaş çatma oluşuyor. "Ama annem seni seviyordu... değil mi?"

"Evet, şanslıydım. Duygularıma karşılık verdi ve bir ay sonra evlendik. Her ne kadar ablanız tarafından ayarlanmış olsa da, hiçbir itirazımız olmadı."

İki aileyi bir araya getirmek için düğünü ayarlayanların büyükbabalarım olduğunu biliyordum ama annemle babamın tanıştıkları anda birbirlerine aşık olduklarını bilmiyordum. Aşklarını hiç sormadım çünkü babamın kalbini kırmak istemedim.

Ben sadece annem hayattayken gördüklerimi biliyorum. Sevgileri sıcacıktı ve evimizi ağzına kadar dolduruyordu.

Bilmeye ihtiyaç duyarak, "Bunun sadece şehvet değil de aşk olduğunu nasıl anlayabilirim?" diye soruyorum.

"Bilmiyorsun, evlat. Bana göre ikisi de aynı şey. İstemediğin bir şeyi sevemezsin. Anneni ne kadar çok istediysem, onu o kadar çok sevdim. O gittiğinden beri geçen her gün, ona olan sevgim daha da arttı. O benim için tek kişi."

Elena'ya karşı gerçekte ne hissettiğimi bilmeden parmaklarımı alnımda gezdiriyorum.

Koruyucu. Evet.

Cazibe. Kesinlikle evet.

Sahiplenme. Evet.

Ama aşk?

"Eğer yedi gün içinde kıza karşı hislerin artarsa, o zaman bileceksin. Eğer kaybolurlarsa, cevabını almış olacaksın."

Şimdiye kadar sadece büyüyorlardı.

Başımı salladım. "Tamam." Yutkunuyorum, sonra devam ediyorum. "Orada işler nasıl?"

"Eve gelmene izin vermem gerektiğini düşünmeye başlıyorum," diye kıkırdıyor babam.

"Evet, bir dahaki sefere beni dinlersin," diye takılıyorum ona.

Babam iç geçiriyor. "Alexei, Cabello'nun saklandığını söylüyor. Öldürüldüğüne dair bir işaret yok. Şimdi onu bulmamız gerekiyor, sonra sorun halledilmiş olacak."

"Bu iyi haber," diye mırıldanıyorum, bu bokun da bitmesini istiyorum.

"Gitmek zorundayım. Aptalca bir şey yapma. Beni duyuyor musun?" "Evet, baba."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonu sehpanın üzerine bırakıyorum. Arkama yaslanıp koltuğa yerleşiyorum ve geniş pencerelere bakıyorum.

Yedi gün.

Çok fazla zaman değil ama hiç yoktan iyidir.

Bölüm 10

ELENA

Son üç gündür Lucian'dan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Kalede ve arazide dolaşmakta özgür olmama rağmen, süitimde saklanıyordum. Eğitim seanslarım ve yemeklerim için aşağıya bile inmedim, bunun yerine oda servisi sipariş ettim.

Bu da düşünmekten başka zamanım olmadığı anlamına geliyor. Her şey hakkında.

Lucian.

*Benim
hislerim.*

Dante.

Yaklaşan düğün ve ölüm cezası.

On bir gün. Elimdeki tek şey bu.

Önemli bir şey değil. Sadece on bir gün sonra ya Dante'yi öldürmenin bir yolunu bulacağım ya da öbür dünyaya geçeceğim.

Pencereden dışarı bakarken, kalbim güneşin sıcaklığını tenimde hissetmeyi arzuluyor.

Her gece gizli bahçeyi ziyaret etmek için odamdan gizlice çıkmadan önce gece yarısına kadar bekliyorum. Şimdiye kadar şanslıydım ve gardiyanlar dışında kimseye rastlamadım.

Ben özgür değilim. St. Monarch'ta bile.

Dante ile Villa'da kilitli kalmaktan iyidir.

Ama hala özgür değilim.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve ögle yemeği için verdiğim siparişi almak üzere pencereye doğru döndüm. Pek iştahım olmadığı için kendime peynir, soğuk et ve zeytinden oluşan bir tabak aldım.

Kapının kilidini açıp içeri giriyorum ama karşımda bir sunucu yerine yüz hatlarını sert bir ifadeyle karartmış Lucian'ı buluyorum.

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama eli dışarı fırlıyor ve sertçe tahtaya çarpıyor.

"Ne -?" Ben daha tek kelime edemedim Lucian kolumdan tutup beni odadan dışarı çekiyor. Beni geçip kapıyı kapatıyor. "Ne yapıyorsun?" Bilmek istiyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Lucian'ın eli benimkinin etrafında kenetleniyor ve sonra koridora doğru çekiliyorum. "Saklanmandan bıktım artık," diye mırıldanıyor. Beni kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum, ama bu sadece parmaklarını benimkilerin etrafında sıkmasına neden oluyor ve "Yemin ederim, eğer bir olay çıkarırsan seni omzumun üzerinden atarım" diye tehdit ediyor.

Merdivenlerden inerken onu takip ediyorum, geniş adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşmak zorunda kalıyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" Bir muhafız ararken soruyorum.

"Dışarıda." Bana sunulan tek açıklama bu.

"Yardım için bağıracağım," diye uyarıyorum Lucian'ı, bunun işe yarayıp yaramayacağından bile emin değilim. Onun isteklerine karşı gelmeye cesaret edebilirler mi?

"Devam et," diyor Lucian, sesi güvenle dolu. "Sadece seni öldürdüğümde müdahale edecekler."

"Bir kez mi?" Korku içimde sürünürken sözcükler ağzımdan dökülüyor. "Yani bana her şeyi yapabilirsin ve seni durdurmazlar mı?" Nefeslerim hızlanmaya başladı. "Tanrım." Lucian'ın tutuşuna karşı kendimi geri çekiyorum. "Bırak beni!" Yürümeyi bırakıp elimi onunkinden kurtarmaya çalışıyorum.

"Yüce Tanrım!" diye bağılıyor ve sonra bana dönüyor. Lucian iki yanımdan tutuyor ve bir anda sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzunun üzerinden fırlatılıyorum. İrkilerek bir çığlık atıyorum ama o bunu duymazdan geliyor ve yan kapılardan geçerek tekrar yürümeye başlıyor.

Yumruklarımı sırtına vurmaya başladım. "İndir beni! Bunu yapamazsın."

Popoma inen bir tokat gözlerimin açılmasına neden oluyor ve içimden bir nefes patlıyor. Sersemlemiş bir halde Lucian beni şatodan uzaklaştırırken omzundan sarkıyorum. Gizli bahçeye ulaştığımızda, ayaklarım yere değene kadar vücudunun ön kısmından aşağı doğru çekiliyorum. Tökezliyorum ama sonra Lucian omuzlarımdan tutuyor.

Nefeslerim dudaklarımda patlarken ve saçlarım yüzümde sallanırken Lucian'a ters ters bakıyorum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Dikkatini çekmenin tek yolunun bu olduğu açıktı," diyor, yüz hatları kapıyı açtığım zamankinden bile daha karanlık.

"Benim dikkatim mi? Ne için?" Geriye doğru bir adım atıyorum ama baldırlarım fiskiye'nin etrafındaki mermer kenarlara çarpıyor. "Bu," diye tersliyor ve sonra ileri doğru hareket ediyor ve aramıza koymayı başardığım yetersiz boşluk yok oluyor

tek bir adımıyla. Sağ eli havaya kalkıp başımın arkasını kavıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Lucian'ın ağzı ağızıma yapışıyor.

Donup kaldım, aklım başımdan gitti.

Hiç çaba harcamadan ağızıma giriyor ve sonra kadife dilimin üzerinde geziniyor.

Şaşkınlığım bir saniye içinde bunalmış hissetmeme dönüşüyor.

Lucian'dan bir kükreme yükseliyor ve ben bir şekilde ellerimi onun sert göğsüne doğru kaldırmayı başarıyorum. Onu itmek, öpüşmeyi kesmek istiyorum ama ellerim beni dinlemiyor.

Lucian'ın sol eli yanağımı buluyor ve öpücüğü derinleştirirken başımı istediği yöne doğru eğmeye zorluyor. Kontrolünü kaybetmiş gibi görüldüğünde öpücük acıkır hale geliyor ve çok geçmeden ağızıma yapılan saldırıdan nefes almakta zorlanıyorum.

İçimden bir inilti kaçıyor ve bu sesi neden çıkardığımdan emin değilim.

Bunu istemiyorum.

Yine de onunla savaşmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Benden alınan bir şey daha.

Ama yine de karnımdaki çarpıntıyı ve kalp atışlarımdaki hızlanmayı inkâr edemiyorum. Ve bu ondan korktuğum için değil. Hayatımda aldığım en güzel öpücük olduğu için.

Lucian'ın dudakları dudaklarımı yoğuruyor, dili sertçe okşuyor, dişleri çekiştiriyor, talep ediyor, sahipleniyor.

Tanrım, bu... güçlü... sarhoş edici... dünyayı sarsıcı.

Dante'nin saldırılarından zihinsel olarak asla kaçamadığım yerde, zihnimin kolayca bulanıklaştığını görüyorum. Sanki ben

Lucian tarafından emiliyorum. Onun gücü beni yutuyor. Erkekliği beni uyuşturuyor. Ağzı sadece bana hissettirdiklerine odaklanmamı istiyor.

Sadece Dante'den öğrenirken, Lucian'da tam tersini hissettim. Alfonso bile beni bu kadar... hipnotize hissettirmedi.

Varlığımın her bir zerresi Lucian'a odaklanmış durumda. Kanım damarlarımda dolaşıyor ve ne olduğunu anlamadan onu öpmeye başlıyorum. Karşı koymaya bile çalışmadan teslim oluyorum.

Dilindeki nanenin tadını alıyorum. Sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Kolları beni öyle sıkı sarıyor ki sanki hiç bırakmayacakmış gibi geliyor.

Tanrım.

Tanrım.

*Tanrım. Bu da
ne böyle?*

Bedenim onunkine karşı eriyor ve ellerim boynuna doğru ilerliyor, parmaklarım teninin hissini ezberlemeye çalışıyor.

Dilim onunkinin tadını çıkarırken göğüslerim sert göğsüne bastırıyor.

Benden bir inilti daha kaçıyor ama kulağıma farklı geliyor. İçinde panik yok. Sadece ihtiyaç.

Lucian ağzımı işgal eder etmez beni bırakıyor ve bir saniye içinde aramıza güvenli bir mesafe koyarken öpücüğünün ve bedeninin kaybıyla doluyorum.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve ellerim gevşekçe yanlarıma düşüyor.

İçten içe yanan gözlerle karşılaşıyorum, göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyor. Bir elini çenesine götürüyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Sonra gerçekler tekrar ortaya çıkıyor ve kalbim goklere yükseldiği yerden yere akılıyor.

Daha önce korku hissettiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Kontrolsüzce titremeye başladım ve sıcaklık vücudumdan kaçarak içimi buzla doldurdu.

Lucian bana fiziksel olarak zarar verebileceği için değil, Dante'nin asla yapamayacağı bir şeyi yapabileceği için - Lucian ruhumu öldürebilir. Hayallerimi alabilir. Beni bir tutsak haline getirebilir ve korkarım ki ondan kaçmak istemeyeceğim.

LUCIAN

Tanrı'nın Annesi.

Son üç gündür yavaş yavaş aklımı kaybediyordum. Düşüncelerim Elena tarafından tüketildi. Gözlerim sürekli onu aradı. Ama Elena benden saklandı, odasından hiç çıkmadı.

Zamanımın tükenmekte olduğunu bildiğimden, emin olmamın tek bir yolu olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu odasından çıkardım ve lanet bir mağara adamı gibi onu çok sevdiği bahçeye taşıdım.

Ve sonra onu öptüm.

Onunla içimin bitmesine yardımcı olacağını düşündüm. Bunun diğer deneyimsiz kızları pmekle aynı olacağını düşündüm - heyecansız ve tatsız - ve sonunda ona olan takıntımdan kurtulacaktım.

Ama yanılmışım. *Tanrım, yanılmışım.*

Umutlarım boğuldu ve endişelerim şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygularla yüz yüze geldi. Amansız bir ihtiyaç. Güçlü bir arzu. Hepsinden önemlisi, sahiplenme duygum on kat arttı.

Elena'yı istiyorum. Şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok. Tadı cennet gibiydi. Kollarımda mükemmel hissediyordu. İnlediğinde, bu beni anında sertleştirdi. Öpüşmeyi kesmek için sahip olduğumu düşündüğümünden daha fazla kendime hakim olmam gerekti çünkü onu tam burada, çeşmenin yanında becermeme bir saniye kalmıştı.

Dilimde hâlâ onun tatlılığının tadını alabiliyorum ve bu da dudaklarımı yalamama neden oluyor, dudaklarımda ondan kalan herhangi bir iz arıyorum.

Pembeleşmiş yanaklarını, paylaştığımız öpücüğün heyecanının tenini boyayışını içime çekiyorum. Aldığı her nefeste v yakalı tişörtünün altında göğüsleri kabarıyor.

Yüzündeki kan çekilene kadar seks tanrıçası gibi görünüyor. Panik yüz hatlarını geriyor ve sonra gözleri korkuyla doluyor. Titreyen elleri gözüme çarpıyor ve nefes alışları hızlanmaya başlıyor, ta ki hiperventilasyon geçirip geçirmeyeceğinden endişelenene kadar.

Açıkçası Elena'nın tepkisine biraz şaşırdım. O da beni öptü. Kollarımda eridi gitti. Ama yine de bana dehşetle baktı. Sanki ona saldırmışım gibi.

Ona doğru bir adım atıyorum, ama elleri uyarı için havaya kalkıyor. "Yapma!" Sesi bile panikle gerilmişti. Çılgınca bir nefes çekti. "Bana bir daha asla dokunma."

Elena uzaklaşıyor, neredeyse peşinden gideceğim ama yüzünde gördüğüm dehşet beni olduğum yerde sabit tutuyor.

Şimdi olmaz, Lucian. Ona zaman ver.

İçimi çektim ve banklardan birine doğru yürüdüm. Ceketimin düğmelerini açıp oturuyorum ve bakışlarım çeşmeye takılıyor.

Şimdi ne yapacağım ben? Cevabımı aldım ve bu süreçte Elena'yı travmatize ettim.

Daha sabırlı olmalıydım.

Sikerler. Süitinden çıkması için üç gün bekledim. Sadece bu bile sahip olduğumdan daha fazla sabır gerektiriyordu.

Gözlerimi kısarak kaleye doğru çeviriyorum.

Belki de sorun ben değilimdir? Öpücük ona kötü anıları hatırlatmış olabilir. Eğer durum buysa, Dante ona vurmaktan fazlasını yapmış demektir.

Eğer durum buysa Tanrı ona yardım edemez. Onun kafasını koparacağım.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkarırken ekranda Alexei Koslov'un adının yanıp söndüğünü görünce kaşlarımı çatıyorum.

Babama ulaşamayacağını düşünerek, "Lucian" diye cevap veriyorum.

"Ben Alexei," diyor, sesi duymaya alıştığım karanlıkla dolu.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Neden arıyorsun?"

"O senin baban. O öldürüldü." Sözler ani, doğrudan konuya giriyor ama yine de anlaşılmıyor.

"Ne?" Ayağa kalkmaya başlıyorum ama bacaklarımda güç kalmayınca tekrar oturuyorum.

"Baban suikasta kurban gitti." Bir anlık duraksamanın ardından Rus şöyle der: "Kim olduğunu bulacağım. Önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Baba... Hayır. Hayır. Hayır.

Aptalca "Emin misin?" diye sordum.

"Şu anda cesedine bakıyorum. Kafasına kurşun yemiş. St. Monarch'ta çantada keklikisin. Carson seni almaya geliyor. Madam Keller'ın ofisine git ve onu orada bekle. Demitri ve ben şimdi İtalya'dan ayrılıyoruz. Seninle güvenli bir evde buluşacağız."

"Alexei," diye nefes alıyorum, hâlâ bana söylediklerini algılayamıyorum.

"Lucian!" diye bağırır. "Şimdi git. Yola çıkıyoruz." Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ve Alexei'nin anlattıklarını dinledim.

Demitri, kişisel koruması, "Gidelim."

Yan kapıya doğru yürüyorum, sonra Alexei bağırıyor, "Koştuğunu duymuyorum, Lucian."

Ve sonra anladım. Bedenim ileri atılıyor ve tam adımlarımı ikişer ikişer atarken solumdaki mozaik dul paramparça oluyor.

Sikeyim.

Daha hızlı hareket ediyorum ve başka bir kurşun cam kapıyı paramparça ederken tam zamanında içeri süzülüyorum.

"Geldiler!" Telefonu açtım. "Buradalar amına koyayım."

Koridorda koşmaya devam ediyorum ve Madam Keller'ın ofisinin sağlayacağı güvenliğe gitmek yerine, sağa fuayeye dönüp merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Koridorda koşuyorum ve sonra Elena'nın kapısına bir yumruk indiriyorum. Aılmayınca tahtaya vurmaya başladım. "A, Elena. Tehlikedesin!"

Saniyeler sonra açıldı. Elini tutuyorum ve onu arkamdan çekerek tekrar koşmaya başlıyorum.

"Lucian!"

Elena'yı görmezden gelerek telefonla konuşuyorum. "Carson ne kadar uzakta?"

Carson, Alexei'nin küçük kardeşi, bu yüzden ona gvenebileceğimi biliyorum. Koslov'lar bana sırtını dönmez. Onurları var, bu da beni korurken ölecekleri anlamına geliyor. Onlar babamın şimdiye kadar edindiği en önemli müttefikler ve şu anda hayatım onlara bağlı.

"Yirmi dakika," diye yanıtlıyor Alexei.

Elena'yı merdivenlerden aşağı srklyorum ve fuayeden sola döndüğümüzde n kapıdan silah sesleri yükseliyor. Ben Madam Keller'ın ofisine giden koridora dönerken korumalar yanımızdan hızla geçiyorlar.

Gardiyanlardan biri bizi görünce durdu ve "Daha hızlı, Bay Cotroni" diye bağırdı.

Yolun geri kalanında bize eşlik edildi ve bu lanet gezegendeki diğer tüm yerlerden daha güvenli olan ofise götürüldük.

Madam Keller boştaki kolumu tuttu, yüzü şefkatle doluydu. "Kaybınız için çok zgnm, Bay Cotroni."

Babam öldü.

Bu düşünce beni derinden sarsıyor ve korumaları diğer konukları içeri alırken Madam Keller'ın beni bir kanepeye çekmesine izin veriyorum. Kapı kapandı ve sonra kilitlendi.

Hâlâ Elena'nın elini sıkıca tutarak oturuyorum. Yavaşça gözlerimi onun solgun yüzüne çeviriyorum ve farkına vardığım şey beni tüm mantığımdan yoksun bırakırken sadece nefes almayı başarabiliyorum.

Babam öldü.

"Lucian?" Elena bana yaklaşıırken soruyor. Parmakları elini kurtarmak için değil, beni daha iyi kavramak için tuttuğum yerde kıpırdanıyor. "Neler oluyor?"

"Buradalar," demeyi başarıyorum, sesimde herhangi bir duygu yok. "Kahretsin, buradalar."

"Kim var burada?" Önce odaya, sonra da Madam Keller'a bakar.

"Bay Cotroni'nin babası az önce bir suikasta kurban gitti. Sanırım Lucian için buradalar," diye açıklıyor Madam Keller.

Elena'nın gözleri irileşirken kafası tekrar bana dönüyor. "Oh, Tanrım. Çok özür dilerim."

"Babamı öldürdüler." Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor, inançsızlıkla kayboluyor. Amansız bir sızı göğsümü yırtıyor.

Zihnim henüz aklıma bile gelmeyen sorulara cevap aramak için koşturmaya başlıyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, her santimetrekaremi dolduran acımasız kederden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Babamı öldürdüler amına koyayım," diye söyleniyorum.

Odadaki diğer konuklara bakıyorum, bazıları müttefikim, bazıları düşmanım, bu da beni dizginlememe neden oluyor.

Keder. İçimde bir şalter atıyor ve ham üzüntüyü imin en karanlık kısmına itiyor. Onun yerine öfke imde orman yangını gibi yanıyor. Elena'nın elini bırakarak ayağa kalkıyorum ve telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Hââ orada mısın?"

"Blyad'," ve sonra Alexei kükrer, "Madam Keller'ın ofisinde olsan iyi edersin! Yemin ederim seni elime geçirir geçirmez eşek sudan gelinceye kadar dverim."

"Onun ofisindeyim. Güvendeyim." Daha doğrusu, olabileceğim kadar güvendeyim.

Alexei rahat bir nefes alır. "Carson yakında. Sadece sıkı dur."

Ofisin en uzak köşesine doğru yürüyüp "Cabello mu?" diye mırıldandım. Kimi avlayacağımı bilmem gerekiyor. "Bu işin arkasında o mu var?"

"Emin değilim. Tüm işaretler onu gösteriyor ama sanırım birileri için alışıyor."

"Kim?" Talep ediyorum.

"Lanet bir hayalet. O kişi tüm izlerini kapatmış."

Siktir!

Bölüm 11

ELENA

Dakikalar bir saate dönüşüyor ve tek yapabildiğimiz Madam Keller'ın daha çok bir cephaneliğe benzeyen ofisinde beklemek oluyor. Her türlü silahla dolu dolaplar duvarları kaplıyor.

Lucian ilk başta kafese kapatılmış bir aslan gibi ofisi boydan boya arşınladı. Bir süre sonra tek bir dolabın önünde durdu ve o zamandan beri silahlara bakıyordu.

Dilim dışarı fırlıyor, gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Yavaşça Lucian'a doğru yürüyorum, ona ulaştığımda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.

Lucian'ın yanında durur, kımıldamaz. Gözlerini silahlardan ayırmıyor.

"Kaybın için üzgünüm Lucian," diye fısıldıyorum, neler yaşadığını bilmeden.

Lucian yavaşça başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. Bir an için tek gördüğüm keder oluyor ve bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor ama sonra gözleri kısılıyor. "Babandan haber aldın mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Lucian'ın bakışları benden Madam Keller'ın elinde bir kadeh şarapla oturduğu yere kayıyor ve benim hissettiğimden çok daha rahat görünüyor. "Sadece babamın suikasta uğrayıp uğramadığına dair bir haber var mı?" Lucian ona soruyor.

Madam Keller parmağını kaldırıyor ve bir arama yapmasını izliyorum. Telefonda mırıldanıyor ama ben ne dediğini duyamıyorum.

"Babamın da ölmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?" Garip bir şekilde bu düşünceye üzülmeyle soruyorum. *Tanrım, Dante de öldüğü sürece.*

Bu düşünce etrafımıza çöken karanlığın bir kısmını ortadan kaldırıyor.

Lucian bağını sallıyor ve Madam Keller Çarap kadehini bırakıp ayağa kalkarken ona doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Valentino villasında güvende. Ona yönelik bir saldırı olmadı," diyor Madam Keller.

Bu da Dante'nin hayatta olduğu anlamına geliyor. Lanet olsun. Bugünden en azından bir iyi şey çıkabilirdi.

"İlginç," diye mırıldanıyor Lucian. Telefonundan bir numara çevirmesini izliyorum ve birkaç dakika sonra, "Villanızda güvende olduğunuzu düşünüyor musunuz, Tino?" derken sesi öfkeyle doluyor.

Babamı aradığını fark ettiğimde kaşlarım kalktı. Utanmadan konuşmayı dinlemeye başladım.

"Babam öldürüldüğünde hangi cehennemdeydin?" Lucian sorar. Birkaç saniye sonra, "Saldırının arkasında kimin olduğunu bulsan iyi edersin. O zamana kadar suikastın arkasında senin olduğunu düşünebilirim."

Oh. Tanrım.

Eğer Lucian babamın kendi babasını öldürttüğünü düşünüyorsa, bu benim için ne anlama geliyor? Anında ondan uzaklaştım ve

Gözlerini bana dikti. Yavaşça başını salladı ve sonra "Elena bende. Sen hepimizi kimin öldürmeye çalıştığını bulana kadar onu yanımda tutacağım."

Onunla güvende olacakmışım gibi gelmiyor, her kelimeyi karartan uyarıyla değil.

Lucian aramayı sonlandırdıktan sonra başını eğiyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Carson buraya gelir gelmez benimle geliyorsun."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Gitmek mi? Nereye?"

İki yönlü bir telsiz cızırdıyor ve sonra bir ses, "Güvenli. Zemin emniyete alındı."

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldanıyor Madam Keller ve sonra kapıdaki muhafızlara eliyle işaret ediyor. Kapıyı açıyorlar ve zaman kaybetmeden Lucian'dan uzaklaşıyorum.

Nereye gitmeyi planladığımı bilmiyorum. Burada kalırsam Lucian tarafından kaçırılıyorum. Eğer gidersem... St. Monarch'ın kapısının hemen önünde öldürülebilirim.

Koridorda koyu mavi takım elbiseli bir adam yürüyor. Korkunç görünüyordu ve yanımdan geçebilmesi için kenara çekildim.

Tanrım, bu gezegende güvenli bir yer var mı?

Lucian arkamdan, "Durdur onu, Carson," diye sesleniyor ve adam anında kolumu tutuyor. "O da bizimle geliyor," diye açıklıyor Lucian ve sonra iki adamın kucaklaşmasını aptal gibi izliyorum.

Bugün çok fazla şey oldu ve bunlardan herhangi birini anlamlandırmaya çalışmak zor.

Carson beni Lucian'a doğru itti ve "Seninki" diye mırıldandı.

Sanki bir malmışım gibi yanımdan geçip giderken kurtulmaya çalışıyorum ama Lucian beni hemen dirseğimden yakalıyor.

"Ah, Bay Koslov," diye mırıldanıyor Madam Keller arkamızdan. "Sizi görmek her zaman bir zevk."

Carson, Madam Keller'ı selamlamak için yanımdan ayrılıyor ve Lucian beni koridorda sürüklemeye başlarken Carson'a "On dakika içinde gitmeye hazır olacağız" diyor.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye uyarıyorum onu.

"Ah, küçük kuş," diye mırıldanıyor, sesi ölümcül, "başka seçeneğin yok."

Süitime geri götürüldüm ve yatak odama itildim. "Eşyalarını topla. Kaybedecek zamanımız yok."

"Seninle gelmiyorum," diye karşılık veriyorum Lucian'a.

"Elena..." Lucian'ın sesi alçak ve uyarıcı. "Bugün beni test etme."

Muhtemelen beni yine omzunun üzerinden atacak. "Lucian?" Carson koridordan sesleniyor.

"Elena'nın süitinde. Ben eşyalarımı toplarken gel de ona göz kulak ol," diyor Lucian gözlerini benden ayırmadan.

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum. "Ben babam için bir hiçim. Beni öldürürsen onun için fark etmez."

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, o yüzden sakın ol ve kıyafetlerini topla," diye ısırıyor, yüzündeki gerginlik bana sabrının kalmadığını açıkça söylüyor.

Carson yatak odama giriyor, sonra Lucian'la bana bakıyor. "Neden benimle geliyor?"

"Valentino'nun kızı." Lucian'ın bizden ayrılmadan önce ona sunduğu tek açıklama bu.

Carson'ın tek kaşı kalkıyor ve bu onu daha korkunç gösteriyor. "Valentino'nun bir çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"Ben çocuk değilim," diye mırıldanıyorum dolabıma doğru yürürken. Aziz Monarch'tan sadece sırtımdaki kıyafetlerle sürüklenerek çıkarılmak istemediğim için eşyalarımı toplamaya başladım.

Carson başka bir şey söylemiyor, ama gözlerinin beni daha fazla izlediğini hissediyorum. "Bana bakmasan olmaz mı?" diye soruyorum artık çok fazla gelmeye başladığında.

"Neden? Saklayacak bir şeyin mi var?" diye sorar.

Oflayıp pufluyorum ve daha hızlı toparlanıyorum. Ben acele etsem de Lucian benden önce bitiriyor ve odama geri geliyor. "Yelek getirdin mi?"

"Evet, hemen gidip getireyim."

Carson gittikten sonra son giysilerimi de çantaya tıktırıp fermuarını kapatıyorum.

Tanrım, bana ne olacak?

"Beni götürerek zamanını boşa harcıyorsun," diye bir kez daha deniyorum. "Babam bana ne olacağını gerçekten umursamıyor."

Lucian sıkılmış bir çeneyle bana bakıyor. Telefonu çalmaya başlıyor ve bu onun dikkatini benden alıyor.

"Yuri," diye cevap veriyor ve dinledikten sonra, "Teşekkür ederim. Eve döner dönmez sevkiyatla ilgili olarak sizinle temasa geçeceğim. Merak etmeyin, işler planlandığı gibi devam edecek."

Aramayı sonlandırır ve bir süre sonra Carson kurşun geçirmez yeleklerle geri gelir.

Lucian'ın ceketini çıkarışını izliyorum. Yeleği giyiyor ve sonra ceketini omuz silkerek geri giyiyor. Carson'dan diğerini alan Lucian yanıma geliyor. Daha önce hiç yelek giymemiştim ve biri beni kafamdan vuracaksa yeleğin ne işe yarayacağını bilmediğimden bana yardım etmesine izin verdim.

"Gidelim," diyor Carson.

Bavulumu elime alıyorum ve dişlerim alt dudağımda endişelenerek süitimden çıkıyorum.

LUCIAN

Elena, Carson'la benim aramda yürürken onu uyarıyorum: "Kaçmaya çalışma. Seni buradan taşımak zorunda kalırsam çok kızarım ve bu şu anda isteyeceğin son şey olur."

"Bu çok saçma. Ben değersizim."

Sözleri son sinirlerime de dokunuyor ve çenemi sıkıyorum.

Carson kapıdaki nöbetçinin yanında duruyor ve St. Monarch'a girerken teslim etmesi gereken silahları alıyor. Bana bir Heckler and Koch ve bir Beretta veriyor. Beretta'yı arkama sokmadan önce her iki şarjörü de kontrol ediyorum. Heckler ve Koch'u sağ elimde tutarak Elena'ya bakıyorum. "Tam olarak dediğimi yapacaksın."

Gözlerini çıkışa çevirdiğinde yüzündeki dehşet ifadesi endişeye dönüşüyor.

"Burada bekleyin," diye talimat veriyor Carson. Çıkışa doğru yürüyüp etrafı taradıktan sonra bize işaret ediyor. "Bu işi çabuk halledelim."

"Çekil," diye emrediyorum Elena'ya ve neyse ki şimdi kavga etmek için iyi bir zaman olduğuna karar vermiyor.

Kaleden çıkıyoruz ve Carson'ın zırhlı cipinin beklediği yere doğru aceleyle merdivenlerden iniyoruz. Bagajları arkaya yüklüyoruz ve sonra arka kapıyı açıp Elena'nın binmesini bekliyorum. "Kenara çekil," diye gergin bir şekilde bağıriyorum ve sonra onun yanına biniyorum.

Carson direksiyonun arkasına geçer ve motoru çalıştırırken şöyle der. "On beş dakikalık bir yolculuk. Koltuğunuzun altındaki gizli bölmede daha fazla cephane ve silah var.

Öne doğru eğilip bacaklarımın yanındaki kadifeye bastırıyorum, o da hemen açılıyor. "Anladım."

Arabayı kaleden uzaklaştırıyor ve çıkışa doğru sürüyor. Nizamiyeye yaklaştığımızda kapılar açılmaya başlıyor ve silahımın şarjörünü tekrar kontrol ediyorum.

Carson bizi araziden çıkarırken Elena sessizce yanımda oturuyor. Hemen etrafımızdaki alanı tarıyorum, iki yanında ağaçların sıralandığı kısa bir yoldan oluşuyor. Kasabanın içinden geçen ana caddeye vardığımızda omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

St. Monarch's'tan güvenli bir şekilde uzaklaştıktan sonra Carson bir arama yapıyor. "Onları buldum." Bir dakika sonra, "Lucian ve bir kadın, Elena Lucas." diyor. Dinliyor, sonra telefonu almam için omzunun üzerinden tutuyor.

Cihazı kulağıma dayayıp, "Evet."
diyorum. "Elena Lucas?" Alexei soruyor.
"Neden?"

"Güvenlik," diye cevap veriyorum ki Elena neden bahsettiğimizi anlamasın.

"Mantıklı. Demitri ve ben yoldayız. Sizinle güvenli evde buluşacağız."

Alexei'ye hayatımı borçlu olduğumu bilerek, "Teşekkür ederim." diyorum.

"Tabii ki." Kıkırdamaya başladı. "Bu arada, ücret arttı."

Sözleri beni bir kıkırdamaya itiyor ama dudaklarımda yabancı bir his uyandırıyor. "Ben de öyle bekliyordum." Kederin acımasız pelerini etrafımda sıkılaşıyor, sonra soruyorum, "Babamın...?" Dudaklarımdan 'beden' kelimesini geçiremiyorum.

"Güvende."

"Teşekkür ederim."

Baba... Dio, Baba...

Yoğun keder içime işlerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulacağız ve onları öldüreceğiz," diye beni temin ediyor Alexei.

"Onlar ölene kadar dinlenmeyeceğim," diye homurdanıyorum.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyor Alexei karanlık bir sesle.
"Babanı bir dost olarak görüyordum."

Alexei'nin bunu söylediğini duymak benim için çok anlamlı. O en iyisi ve onun yanımda olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve cihazı yolcu koltuğuna atıp
"Geldiğin için teşekkürler Carson" diyorum.

"Bana henüz teşekkür etme. Kuyruğumuz var," diye mırıldanıyor.

"Sadece bir araba mı?" Omzumun üzerinden dört adamı taşıyan sedana bakarken soruyorum.

"Evet."

"Arabayı durdur," diye emrediyorum.

Carson frene basıyor ve gıcırdayarak duruyoruz. Kapıyı açıyorum ve dışarı çıkarken Baretta'yı arkamdan çıkarıyorum. Kollarımı kaldırarak peşimden gelmeye cüret eden şerefsizlere ateş açıyorum.

Kaldırımlardaki insanlar saklanmak için kaçıırken, arabalar cehennemden kaçmak için yön değiştiriyor.

"Peşimden mi geliyorsun?" Kurşunları birbiri ardına fırlatırken bağıriyorum. "Babamı öldürdün ve benim peşimden gelmeye mi cüret ediyorsun?"

Şerefsizler zırh geçirmez camlara yatırım yapmalıydılar çünkü öndeki sürücü ve yolcuyla hiç terlemeden indiriyorum.

Arka koltuktaki diğer ikisi kapılarını açıyor ve metalin arkasına siper alarak ateşe karşılık veriyor.

Bir kurşun ceketimin sol koluna saplanıyor, ardından Carson hafif makineli tüfekle ateş açıyor ve sedanı kurşun yağmuruna tutarak son iki adamı öldürüyor.

"Fottuta feccia," diye mırıldanıyorum, *seni lanet pislik*, yaklaşıp yolcu tarafındaki cesedi ararken. Carson yardım ediyor ve ölü adamların cüzdanlarını ve telefonlarını bulduktan sonra koşarak SUV'a geri dönüyoruz.

Carson bizi olay yerinden uzaklaştırdığında, bunun arkasında kimin olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi için cüzdanlarını ve telefonlarını aramaya başlıyorum.

"Daha fazlasını beklemeliyiz. Gözcüler sadece nerede olduğumuzu bildiriyorlardı," diyor Carson.

İlk telefonu açıp arama geçmişini kontrol ederken "Hazırım," diye mırıldanıyorum. Son numarayı tuşluyorum ve sonra bir adam cevap veriyor, "Bana bir güncelleme yap."

"Dörtten fazla adam göndermeliydiniz," diye ısırarak söyledim.

Bir an sessizlik oldu, sonra herif "Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

"Tahmin et bakalım, göt herif."

Hat kesiliyor ve "Lanet olası pislik" diye küfretmeme neden oluyor. Dikiz aynasında Carson'ın gözleriyle karşılaşıyorum. "Yunan aksanı vardı. Hangi Yunanlı benim bölgeme giriyor?"

"Yakında ölecek biri," diye mırıldanıyor Carson. "Savaşı bize getirmesine ve sonra da bitirmesine izin vereceğiz."

Şaşırtıcı derecede sessiz olan Elena'ya bakıyorum ve sonra nedenini anlıyorum. Kendini kapıya dayamış, kollarını beline sıkıca sarmış ve saçları aramızda bir perde gibi sarkıyor.

Ne kadar kötü titrediğini fark edince uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Anında irkiliyor, ayırık dudaklarından çıkan kısa hava patlamaları daha da hızlanıyor.

Gözlerindeki dehşet ifadesinden hemen yanımda panik atak geçirdiğini anlıyorum, ama farkında bile değilim.

Sikeyim.

Ona yaklaşıyorum ve çenesinden tutarak yüzünü bana çeviriyorum. "Daha derin nefes al küçük kuş," diye mırıldanıyorum, böylece onu daha fazla ürkütmemiş oluyorum. Nefes nefese kalmaya başlayınca diğer elimi yanağına götürüyorum. "Şşş... güvendesin," diyorum şu anda duymak istediğini düşündüğüm tek şeyi söyleyerek.

Yine de işe yarıyor gibi görünüyor. Elena kapıldığı sersemlikten kurtuluyor ve yüzünü ellerimden kurtarıyor.

"Sakin... dokunma... bana," derken ürperdi.

Koltuğun kendi tarafıma geçiyorum ve Elena'nın vücudunu tekrar kapıya sıkıştırmasını izliyorum.

Artık nefes almayı bırakacakmış gibi görünmüyor ve başımı sallayarak bakışlarımı yanımdan geçen manzaraya çeviriyorum. Binalar, sokak lambaları, işlerine giden insanlar.

Gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerim kaybıma dönüyor.

Bu bir kayıptan daha fazlası. İçimi dışımı bilen tek insanı kaybettim.

En iyi arkadaşımı
kaybettim. Akıl
hocamı.

Babamı hayatın kendisinden daha çok seviyordum ve onun ölümü kalbimde asla iyileşmeyecek bir boşluk bıraktı.

Bölüm 12

ELENA

Silah sesleri kulaklarımda çınlıyor.

Alfonso yanıma düşüyor, kafasından kan damlarken gözleri kocaman.

Sanki az önce olmuş gibi zihnimde çok net olan bu anı midemi bulandırıyor.

Lucian ve Carson az önce o adamları öldürdü. Tam yolun ortasında.

Oh, Tanrım.

Kollarımı belime daha sıkı sararak Lucian'la aramda olabildiğince mesafe bırakmaya çalışıyorum.

Aman Tanrım.

Onları öldürdü.

Onları öldürdü.

Boğazımı tehdit eden safrayı sertçe yutuyorum.

Alfonso ve Gino'nun cesetlerini görüyorum. Kanı.

Kusmuğumun asidik kokusu havayı dolduruyor. Dante'nin tadı.

Öğürüyorum ve hemen elimle ağzımı kapatıyorum.

"Kahretsin, kusacak," dediğini duyuyorum Lucian'ın ama sesi kilometrelerce öteden geliyor.

Elini sırtımda hissediyorum ve hepsi bu kadar. Eğildim ve durduramayıp yere kustum.

Tüm şeytanlarım serbest bırakıldı ve aklımı kaybedecekmişim gibi hissedene kadar bana yaklaşıyorlar.

"Principessa," diye fısıldadığını duyuyorum Dante'nin karanlıktan ürkütücü bir şekilde. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Kıpırdamamak için kendimi zorluyorum, onu uyuduğuma ikna edebileceğimi umuyorum. Hareket ettiğini duyuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Geldik," diyor Carson'ın kısık sesi.

"Seni şu anda sikebilirim," diyor Dante, artık fısıldamadan, "ve sen de sikimin her santimini almak zorunda kalacaksın."

Kalbimin olması gereken yerde korku nabız gibi atarken vücudumdaki titreme artıyor.

"Onu yakaladım," diyor Lucian ve kollarının altımdan kayıp gittiğini yarı yarıya fark ediyorum.

Dante aniden saldırıyor, eli boğazıma dolanıyor ve benden dehşet dolu bir çığlık koparıyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve pis nefesi yüzümde geziniyor. "Hangi deliği sikeyim?" Zalim bir kıkırdama geceyi karartıyor. "Seçmenize izin vereceğim, Principessa."

Sesler duyuyorum. Hepsi erkek. Lucian'ın hareket ettiğini hissediyorum, kolları altımda güçlü, omzu yanağıma dayanıyor. Tıraş losyonu safranın asidik kokusuyla savaşıyor.

Bir yatağa yatırılıyorum ve sonra Lucian'ın serin avucunu sıcak yanağımda hissediyorum. Gözlerimi açmayı başarıyorum ve bir süreliğine

Bir an onun endişeli bakışlarıyla bağlantı kuruyorum ama sonra iblisler tarafından çekiliyorum.

"Seç," diye homurdanıyor Dante, tükürük damlaları yüzüme çarpıyor. "Yapma. Lütfen," diye yalvarıyorum, ama bu sadece onun nefes almamı zorlaştırıyor. Kalbim panik içinde hızla çarpıyor.

Kemerini çözmeye başladığını duyuyorum ve içimi dehşet dalgaları kaplıyor.

İşte bu kadar. Bu en çok korktuğum an.

Dante bana yaklaşıyor ve sonra yanağımdaki gözyaşlarını yalıyor. "Seç, yoksa senin yerine ben seçerim," diye tehdit ediyor.

Bana tecavüz edeceğinden o kadar korkuyorum ki dudaklarım aralanıyor ve sanki kelimelerle birlikte ruhumun bir parçası da kopup gidiyor. "M-m-ağzı."

Bir kıkırdama daha çıkarıyor ve sonra geri çekilirken boynumu bırakıyor. "Bunu iyi yapsan iyi olur." Aletini pantolonundan kurtardı, sonra da "Şimdi, Principessa. Fikrimi değiştirmeden önce."

Çabucak doğruluyorum ve yatağın kenarına doğru kayarken vücudum titriyor. Benden bir hıçkırık kaçıyor ve Dante şöyle diyor: "Kusarsan seni çiğ çiğ sikerim. Bu sefer döllерimin son damlasına kadar yutacaksın."

Baba... neden beni terk ettin? Bir hıçkırık daha yükseliyor, ama yutkunuyorum.

Dante kafamı tutuyor ve kötünün iyisi olsa da ağzımı açmak beni öldürüyor.

Sadistçe bir kıkırdama çıkararak acımasızca ağzıma sokuyor. "Siktir, evet."

Hayır.

Her zaman hayır olacak.

Gözlerimi sıkıca kapatıp çabuk olması için dua ediyorum ama sonra Dante, "Gözlerini aç ve ben ağzını sikerken bana bak" diyor.

Tanrım, onu görmekten kaçmama bile izin vermiyor.

Başka seçeneğim olmadığımı bildiğim için dediğini yapıyorum ve onun bana tepeden baktığını görmek boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Ağzımın içine acımasızca girip dudaklarımı şişirirken sertçe yutkunuyorum.

Ve dayanılmaz derecede gerçek oluyor. Bu iğrenç.

İnsanlık dışı.

Ruh kırıcı.

Dante serbest kalıp dilimin ve boğazımın arkasını kaplarken hayati bir parçam ölüyor. Saygınlığımın son kırıntısını da sertçe yutuyorum... ve sonra boş bir kabuk gibi hissettiğim şeyle baş başa kalıyorum.

Son ışık da sönüyor ve karanlık içime akıyor, ta ki her şeyim olana dek.

Yataktan fırlıyorum ve etrafımı tanıyamadan en azından banyoyu görüyorum. Yataktan fırlayarak hemen tuvalete giriyorum. Tam zamanında tuvalete varıyorum ve midemdekileri boşaltırken vücudum sarsılıyor.

Zihnim geçmişimden gelen travmatik görüntülerle dolup taşıyor.

Kalbim daralıyor.

Ruhum biraz daha soluyor ve ne zaman yok olup gideceğini merak ediyorum.

"Elena," dediğini duyuyorum Lucian'ın ve elini sırtıma koyduğunda irkiliyorum.

O adamları öldürdü. İkinci bir düşünce olmadan.

Beni öldürmesi ya da hayatımı dayanılmaz bir cehenneme çevirmesi an meselesi.

Sifonu çekmek için kola uzanmaya çalışıyorum ama yetişemiyorum ve Lucian benim yerime yapıyor.

"Gel," diye mırıldanıyor ve sonra ellerini kollarımın altına koyup beni ayağa kaldırıyor. Tezgâha uzanmama yardım ediyor ve ben de lavabonun üzerine eğiliyorum. Musluğu açıp soğuk suyla ağzımı çalkalıyorum.

Panik atak ve peşimi bırakmayan anılar yüzünden ateşim çıkıyor ve yüzüme biraz su çarpıyorum.

Lucian bana bir havlu uzatıyor ve yüzümü kuruladıktan sonra ondan uzaklaşıyorum. Artık neler yapabileceğini bildiğim için her parçam alarmda.

"Neredeyim ben?" Sormayı düşünüyorum. "Güvenli bir evde."

"Ne kadar zamandır... ben..." Cümleyi bitiremiyorum. "Uzun sürmez."

Lucian temkinli bir şekilde bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben hızla başımı sallıyorum. "Lütfen yapma."

Lucian, Dante'nin yapacağı gibi yalvarışımı görmezden gelmek yerine, ellerini teslim olma jestiyle havaya kaldırıyor. "Güvendesin."

Asla güvende olmayacağım.

Başımı salladım. "Beni öldürmen için sana bir sebep vermediğim sürece.

Değil mi? Sen de öyle demiştin."

Lucian derin bir nefes verir. "Benden ne bekliyorsun Elena?"

Mafya liderinden mi?

Ahlaksız zalimlik. Ölüm. Yıkım.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum.

LUCIAN

Yorulдум.

Kederin beni ezmesini engellemek için mücadele ediyorum ve Elena geçirdiğı panik atakla ödümü kopardı. Bugün beni sınırlarıma kadar zorladı ve şu anda içimde hiçbir şey kalmadı.

Yanından geçerken mırıldandım, "Acıktıysan yemek var. Olmazsa uyuyabilirsin. Yatak odası senin."

Kapıya ulaştığımda, "Bırakın beni" diye yalvardı.

Duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum ama yine de beni şeytan olarak görüyor.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve dedim ki, "Eğer gitmene izin verirsem, gece yarısından önce ölmüş olacaksın. İstedığın bu mu?" Bana öylece bakınca, "Dante'ye geri dönmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Bu sefer bir tepki alıyorum, yüz hatlarını sıkılaştıran bir panik parlaması ve devam etmeme neden oluyor, "Beni bir

Canavar çünkü ellerine geçen ilk fırsatta canımızı alacak adamları öldürdüm. Ya onlar ya da biz. Bunu anlıyor musun?"

Elena başını sallıyor ve "Bu dünyanın bir parçası olmak istemiyorum" demeden önce dudaklarını ıslatıyor.

Başımı sallayarak ona doğru bir adım atıyorum. "Sen bunun içinde doğdun, küçük kuş. Ölümden başka çıkış yolu yok."

Yüz hatları çaresiz bir ifadeyle geriliyor. "Bu hayatı hiç istemedim."

İçimi çektim. "Sahip olduğun tek şey bu. Bununla ne kadar çabuk barışırsan o kadar iyi olur."

Gözlerini benimkilerden indirerek elinde sıkıldığı havluya bakıyor. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Bilmiyorum.

Ona cevap vermediğimde bana tekrar bakıyor, gözleri onu daha önce öptüğümde olduğu gibi aynı dehşetle dolu.

Tanrım, bugün müydü o? O kadar çok şey oldu ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Onu biraz rahatlatmak isteyerek, "Gitmene izin vermeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim ve tanıştığımızda aksini söylemiş olsam da seni öldürmeyeceğim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi kaldırarak yüzünü çerçeveleyorum. "Senin için en güvenli yer benim yanımda." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Biraz uyu."

Bu sefer ondan uzaklaştığımda banyodan çıkıyorum, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var. Yere uzandım.

Kanepeye uzanıp ceketimi silkerken içimi çektim. Kurşun geçirmez yeleği çözüp sehpanın üzerine bırakıyorum ve sonra arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Alexei ve Demitri indi. Yirmi dakika içinde burada olurlar," diye mırıldanıyor Carson karşımdaki koltukta oturduğu yerden.

"Teşekkürler."

Bir elimi kaldırarak parmaklarımı baş ağrısının başladığı alnıma sürüyorum.

Babam ceketimin yakalarını, gayet iyi olmalarına rağmen düzeltiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de fırsattan istifade soruyorum: "Kalmama izin ver baba. Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Şefkatli bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyor. "Bu sadece iki yıl için, oğlum. Fırsatın varken tadını çıkar çünkü bana katıldıktan sonra ruhun bir daha dinlenemeyecek. Yaratıcımızla tanışana kadar olmaz."

Son iki yıldır, onun yanında yerimi aldığımdan beri babamla birlikte çalışıyorum.

Ben öldürdüm. On dört adam ve bir kadın.

Hak etmesine rağmen en zoru kadındı. Viola bizim hizmetçimizdi. Bizimle ilgili bilgileri en yüksek ücreti ödeyecek kişiye satarken yakaladık.

Bir iç çekiyorum, sonra babama sarılmak için eğiliyorum. Onu bu koca evde yalnız bırakmak beni öldürecek.

Babamın kolları beni sıkıca sarıyor. "Ti voglio bene."

"Ti voglio bene, Papà," diyorum ona, ben de onu seviyorum.

Acı yakıcı, hüznü ruhuma damgalıyor.

Kaldığımız odanın kapısı çalınana kadar kederimin içinde sıkışıp kaldım.

Güvenli ev Alexei'nin bir bağlantısına ait. Oraya vardığımızda etrafa bakacak zamanım olmadı çünkü Elena için çok endişeliydim.

Carson kapıyı açmak için ayağa kalkar ve kapıyı açtığı anda Alexei ve Demitri içeri girer.

Alexei küçük kardeşine sarılıp "İyi iş çıkardın" diye mırıldanırken ben ayağa kalkıyorum.

Sonra Alexei bana bakıyor ve yüz ifadesi şeytanı bile korkudan titretecek kadar acımasızlaşıyor. Bana doğru yaklaşıyor ve kollarıyla beni sarıyor. "Çabuk oldu." diye mırıldanırken sarılmamız sert ve hızlı oldu. Acı çekmedi."

Geri çekilirken başımı sallıyorum, sözleri göğsümdeki öfkeyi daha da artırıyor. "Sadece bunun arkasında kimin olduğunu bul."

"Yapacağım," diye söz veriyor.

Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve onun acımasız bakışlarındaki kaybı gördüğümde, babamın yasını tutan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni rahatlatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bana teşekkür etmeyi bırak, paramı ödeyeceksin," diye kıkırdayarak ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

İşe yarıyor. Ağzımın köşesi kalktı.

Demitri gelip bana kardeşçe sarılıyor, ben de kabul ediyorum. Pek konuşkan biri değildir, bu yüzden hiçbir şey söylemediğinde şaşırmadım.

Demitri geri adım attığında kafası yatak odasına doğru kayıyor. Ben, "Elena Lucas arıyor," demeye kalmadan odanın yolunu yarılamıştı bile. İçeride."

Demitri durmuyor ama odaya bir göz atıyor ve Alexei'nin hayatının tehlikede olmadığından emin olmuş gibi görünerek bize dönüyor. Adam Alexei'yi ne pahasına olursa olsun korumak için eğitilmiş. En hafif tabirle takdire şayan.

"Özel jet hazır. Şimdi gitmemiz gerekiyor," diye bilgilendiriyor Alexei beni.

"Ev mi?" Emin olmak için sordum.

Alexei başını sallar. "Eğer saklanırsan, onlara kazandıklarını göstermiş olursun. Şimdi yönetimi devralmalısın."

Ona hak vererek başımı salladım. Ayrıca babamın cenaze törenini de ayarlamam gerekiyor.

Bu düşünce keskin ve boğucu. Kederden uzaklaşmaya çalışarak ceketimi giyip yatak odasına doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde Elena'yı yatağın kenarında otururken buluyorum. Hemen ayağa kalkıyor, gözleri benimle kapı arasında gidip geliyor.

"Gitme zamanı," diyorum elimi ona uzatırken.

Elena tereddüt ediyor ama sonra bana doğru geliyor. Avuç içi benimkiyle buluştuğunda buz gibi oluyor ve parmaklarımın onunkilere sıkıca sarılmasına neden oluyor. Bedenlerimiz neredeyse birbirine değene kadar onu kendime çekiyorum ve diğer elimi kaldırarak parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Lanet olsun. Donuyor.

Elini bırakarak kollarımı ona doladım, sıcaklığımın bir kısmını ona sunmaya çalıştım, ama bunun yerine

Babamı kaybettiğimi öğrendiğimden beri ihtiyacım olan rahatlık.

Gözlerimi kapatıp yüzümü saçlarına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum ama sonra Elena tuttuğum yerde geriliyor.

"Sadece bir dakikalığına," diye fısıldadım. "Buna ihtiyacım var."

Benimle mücadele etmek yerine kollarını belime doladı. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tanrım, kederimi bile kovabilecek güce sahip.

Ona sarılışım sıklaşıyor ve Alexei'nin sesi oturma odasından yükselene kadar onun kollarında bulduğum huzurun tadını çıkarıyorum, "Gitmemiz gerek."

İsteksizce Elena'dan uzaklaşıyorum ve elini tutarak onu odadan dışarı çekiyorum. Parmaklarımızı birleştiriyorum ve Rus adamları aşağıya, bavullarımızı bıraktığımız yere kadar takip ediyoruz.

Elena'nın kıyafetlerini karıştırmak istemediğim için çantamı açıyorum ve içinden bir kazak çıkarıyorum. Kazağı giymesine yardım ettiğimde Elena'nın gözleri yüzüme kayıyor. Yeleğin üzerindeki kumaşı ayarlıyorum ve bu onu küçük ve kırılgan gösteriyor.

Bakışlarım onunkilerle birleşiyor ve ölümcül bir kesinlikle onun gitmesine izin vermeyeceğimi biliyorum. Asla. Tıpkı babamın anneme yapmaya hazır olduğu gibi, Elena'yı rızası dışında olsa bile alacağım.

Haklıydın, baba.

"Silahları kontrol et," diye emrediyor Alexei, dikkatimi Elena'dan uzaklaştırarak.

Onların durduğu masaya doğru yürüyorum ve arkamdan Baretta ve Heckler and Koch'u çekiyorum.

Dördümüz arasında yeterince silahımız var ama cepbane

konusunda o kadar emin değilim. Alexei bağlantısıyla
konuşuyor

Pusuya düşürülürsek özel jete ulaşmak için ne gerekiyorsa getir.

Tüm silahlara yeni şarjörler yüklüyoruz ve ceplerimize fazladan şarjör koyuyoruz.

Baretta'yı sırtımın arkasına sıkıştırırken, Heckler and Koch'u yine sağ elimde tutuyorum. Bavulumu elime alıp Elena'ya bakıyorum. "Gitme zamanı."

St. Monarch'tan ayrıldığımızdan çok daha sakin görünüyor ve yanıma geldiğinde tartışmıyor.

Demitri önden gidiyor, Alexei hemen arkasında, Carson da arkadan geliyor ve güvenli evin arka tarafına ulaşana kadar labirent gibi koridorlardan geçiyoruz.

Alexei'nin bağlantısı bize "Araba kurşun geçirmez," diyor ve biz beklerken çöken gecede dışarı çıkan ilk kişi o oluyor. Adam çıkmamızın güvenli olduğundan emin olduktan sonra gelmemizi işaret ediyor.

İşte bu kadar.

Bu güvenli evden dışarı adım attığımız anda mafyanın başı olarak hayatımın başlayacağını bilerek derin bir nefes alıyorum.

Bir daha asla saklanmayacağım.

Düşmanlarımla yüzleşeceğim.

Bana karşı çıkan herkesi

öldüreğim.

Babamın izinden gideceğim ve tıpkı onun yaptığı gibi Cotroni adını onurlandıracağım.

Ve bir gün ben de onun gibi öleceğim, ama ondan önce kendi mirasımı bırakacağım.

Bölüm 13

ELENA

Lucian ve Carson'ın arasına oturarak, biraz daha iyi tanıdığım kötülüğü seçiyorum ve vücudumun sol tarafı Carson'inkine değmeyecek şekilde Lucian'a yaklaşıyorum.

Kendime Lucian'ın beni incitecek bir şey yapmadığını söyleyip duruyorum. Beni Dante gibi itip kakmıyor. Bana el kaldırmadı... henüz.

Bunun yerine Lucian bana sarıldı ve beni öptü ve bu benim isteğim dışında olsa da Dante'nin bana yaptığı ahlaksızlığın yanında hiçbir şeydi.

Lucian tanıdığım en tehlikeli adam ve hâlâ ondan korkuyorum ama bana hayatımda hiç olmadığı kadar rahatlık ve şefkat verdiğini de inkâr edemem.

Hala çok kafa karıştırıcı.

Lucian'ın o adamları öldürdüğü gerçeğini de görmezden gelemem. Babam onu kızdırdığında beni öldürmesine ne engel olacak?

Carson'ın telefonu çalmaya başlıyor ve telefonu çıkarmak için hamle yaptığında dirseği yan tarafıma çarpıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve sonra Rusça konuşarak telefonu açıyor.

Kullandığı dil sanki hattın diğer tarafındaki kişinin tüm ailesini ölümle tehdit ediyormuş gibi öfkeli.

Lucian'a yaklaşırken bunu çok belli etmemeye çalışıyorum, ama yine de fark ediyor. Lucian sol kolunu kaldırıyor ve omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Rahatsız olmamak için ona doğru dönmek zorundayım. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğimden, onları kuağımda birbirine kenetlenmiş halde tutuyorum.

Tanrım, düşüncelerim ve duygularım tam bir karmaşa içinde. Bir erkekten korkmak ama yine de onunla güvende hissetmek nasıl mümkün olabilir? Aklımı mı kaçırdım ben?

Gözlerim Lucian'ın bacaklarına iniyor, bütün gün aynı takım elbiseyi giymiş olmasına rağmen hala temiz ve üzerinde tek bir toz zerresi bile yok. Ayrıca güzel kokuyor ve günün yarısını koşarak geçirmiş bir adam gibi değil.

Kesinlikle Dante gibi terli ve kokuşmuş değil.

Bu düşünce zihinsel olarak irkilmeme neden oluyor ve Lucian sanki bunu hissetmiş gibi kolunu bana doluyor. Diğer elini yanağıma götürerek başımı omzuna yaslanana kadar itiyor ve sonra fısıldıyor: "Gözlerini kapat ve dinlen."

Etrafım Rus suikastçılar ve mafya lideriyle çevriliyken dinlenebileceğimden şüpheliyim.

Gözlerim Lucian'ın beyaz düğmeli gömleğinin, ceketinin üzerinde geziniyor ve sonra onları boynuna doğru kaldırıyorum. Yavaşça yukarı çıkıyor, ağzının üzerine yerleşene kadar çenesindeki düzgün tıraşı inceliyorlar.

Anında pcğ ve dudaklarının dudaklarımı okşamasının nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Güçlü ve emin. Bağımlılık yapıcı ve ateşli.

Düşünceler vücuduma ve boynuma sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

Tesadüfen karşılaşan sıradan iki insan olsaydık, ona anında aşık olacağımdan hiç şüphem yok.

Ama biz değiliz.

Ben Elena Lucas. Bir pazarlık parçası. O
Lucian Cotronti. Mafyanın başı.

Yine de, daha önce hiç böyle öpülmemiştim. O kadar ateşliydi ki Alfonso'yla paylaştıklarım bana çocukça geldi. Unutmayın, daha 17 yaşındaydım.

Alfonso benim ilk çocuğumdu... ve benim yaşıma yakın olan tek çocuktu. Çok fazla seçeneğim yoktu.

'Hâlâ seçebileceğin bir erkek yok,' diye hatırlatıyorum kendime.

*On bir gün içinde Dante ile
evleniyorsun. Tabii Lucian bunu
durduramazsa.*

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bunca zamandır ona bakarken beni izlediğini fark ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sanki diğer adamların duymasını istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle.

Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek, "Dante ile aramızdaki düğünü durdurabilir misin?" diye sordum.

Lucian'ın gözleri tekrar benimkilere kilitlenmeden önce yüzümde geziniyor. "Yapmamı ister misin?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet. Her şeyden çok."

Tanrım, lütfen!

Lucian'ın şimdiye kadar sorduğum en önemli soruya vereceği cevabı beklerken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Sonunda başını sallar. "Dante'yle evlenmene imkân yok. Bunun için endişelenmeyi bırak."

Öylece mi?

Saf rahatlama içimi doldururken nefesim dudaklarımda patlıyor. "Teşekkür ederim..." Daha fazla kelime bulamadığım için tekrarlıyorum: "Teşekkür ederim."

Lucian'ın koyu kahverengi bakışları beni esir alıyor. Yüzündeki yoğun ifade kalp atışlarımda hızlanmasına ve midemin güçlü bir rüzgâr tarafından savruluyormuş gibi dönmesine neden oluyor.

Alexei, "Beş dakikamız kaldı." diyerek anı bozar. Hazır olun."

Lucian kolunu benden çekiyor ve ben koltuğa yaslanıyorum. Kontrol etmek için silahları çıkardığında, gözlerim onun emin ellerine ve silahlara kilitleniyor.

Bir can almaktan çekinmeyen eller.

Acaba öldürdüğü adamlar için kendini kötü hissediyor mu? Kaç kişinin daha canını aldı? Daha kaç can alacak?

Daha güçlü olması dışında onu Dante'den farklı kılan ne?

Tamam, ikisini birbirinden ayıran çok şey olduğunu kabul ediyorum. Birincisi, Lucian bir canavara benzemiyor, Dante gibi değil. Lucian ayrıca beni hiçbir şekilde istismar etmedi.

Yine de onu sadece üç haftadır tanıyorum. Çok şey değişebilir. Dante'yle bile, bir şeyler yapmaya başlaması zaman aldı.

Beni taciz ediyorsun.

Evet, Lucian'ın gerçek zalimliğini göstermesi muhtemelen an meselesi.

Bir hava alanına girdiğimizde, arabada ortam geriliyor. Demitri aracı durdurur ve "Hızlı hareket edin" emrini verir.

Lucian kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor. Ben de kenara çekilip arkasından çıkıyorum. Carson, Alexei ve Demitri etrafa göz kulak olurken, Lucian ve ben bavullarımızı alıyoruz ve sonra merdivenlere doğru ilerlerken adamlara ayak uydurmak için koşmam gerekiyor.

İlk basamağı tırmanırken Alexei valizimi elimden alıyor ve "Daha hızlı ufaklık" diye mırıldanıyor.

Basamakları hızla çıkıp kabine giriyorum ve lüks uçağın arka tarafına doğru ilerlemeye devam ederek köşedeki koltuğa oturuyorum.

Birkaç saniye sonra bavullarımızın baş üstü bölmelerine yerleştirilmesini izliyorum ve ardından Lucian yanıma oturuyor.

Ruslar uçağın karşı tarafına oturdular ve ben rahat bir nefes aldım.

Dakikalar sonra hareket ediyoruz ve hemen kemerimi bağlıyorum. Uçak hızlandıkça tek tesellim yakında İtalya'ya dönecek olmam.

Pencereden dışarıdaki karanlık geceye bakıyorum ve İsviçre'nin güzelliğini keşfedemediğim için içimde bir hüznü hissediyorum.

LUCIAN

Arabada paylaştığımız ve Elena'nın benden yardım istediği o andan sonra sessizleşti.

Bunu bana ısındığına dair bir işaret olarak alıyorum. Aksi olsaydı benden yardım istemezdi.

Pencereden dışarı bakıyor ve bu bana ona iyice bakmam için bir an veriyor.

Cildi pürüzsüz ve eski yara izi, çenesindeki solan morluk ve boynundaki izler dışında başka hiçbir leke yok. Küçük bir düğme burnu ve iri gözleri var, irislerinin açık kahverengisi daha önce gördüğüm bir renk değil. Elena nefes kesici derecede güzel, bunu inkâr etmek mümkün değil ama onu istememin nedeni bu değil.

O kadar kadınsı ki, içimdeki erkeğin her parçasını çağırıyor.

En güçlüsü değil ve evet, muhtemelen bir ton bagajla birlikte geliyor, ama beni korkutmak için bundan daha fazlası gerekecek. Aslında, bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Belki kederden aklımı kaçırdığımdan, belki de kendimi bu tek şeyden mahrum edemediğimden, Elena ile kendim arasında bir evlilik ayarlamaya karar verdim.

Valentino'nun barışı korumak istiyorsa başka seçeneği yok ve Elena da Dante'den kurtulduğu için çok mutlu olacak, bu yüzden aldırmamalı.

Peki ya ben?

Gözlerim yanımdaki büyüleyici kadını görüyor.

Elena'yı alacağım. Şehvet aşka dönüşene kadar sevişmek için.

Sertleşmeye başlamadan önce bakışlarımı Elena'dan çevirdiğimde Alexei'nin sırtışıyla karşılaşıyorum.

Ağzımın kenarı kalkıyor, ne planladığımı çoktan tahmin ettiğine şüphe yok.

Neyle karşılaşacağımı bilmek istediğimden, "Babamı gördünüz mü?" diye sordum.

Alexei başını sallar.

"Nerede vuruldu?" Kayıp sesimi derinleştirerek soruyorum.

"Benimle bir kafede buluşacaktı. Muhtemelen uzun mesafeli bir atıştı. Ben oraya varmadan onu öldürmüşler."

Tanrım, en azından o bilmiyordu. Zamanımız geldiğinde isteyebileceğimiz tek şey bu.

Babamın ölmeden önce dizlerinin üzerinde acı çekmediğini bilmek beni rahatlatıyor. Bu beni öldürürdü.

"O şimdi nerede?"

Elena aniden elini benimkinin üzerine koyuyor ve onun dokunuşunu kaybetmek istemediğimden, elimi çevirip parmaklarımızı birleştirirken ona bakmaktan kaçınıyorum.

"Morg."

Tanrım, bu iki kelime içimi parçalıyor ve Elena'nın elini daha sıkı tutuyorum.

"Cenazeyi kaldırır kaldırmaz işe koyulacağız," diyorum, gelmiş geçmiş en büyük adamın oğlu gibi değil de Mafya'nın başı gibi düşünmeye başlamam gerektiğini bilerek.

Ama önce onu dinlendirmeliyim.

Şimdi sadece bir teyzem kaldı. Annemin kız kardeşi, Ursula Teyze, yaşayan son akrabam.

Başımı Elena'ya çeviriyorum ve o da bana bakıyor.

Ve sana sahip olacağım. Ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için.

Sanki Elena düşüncelerimi duyuyormuş gibi alnında kaşları çatılırken elini elimden çekip kurtarıyor ve ardından "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor.

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Sanki hoşuma gitmeyecek bir şey planlıyormuşsun gibi," diye açıklıyor.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum, henüz ona aramızda bir evlilik ayarlayacağımı söylemek istemiyorum. Önce Valentino ile konuşmam gerekiyor.

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken "Şimdi kesinlikle endişeleneceğim," diye mırıldanıyor.

Bir saat sonra, iniş pistine yaklaştığımızda Alexei, "Korumalarınız bizi havaalanında karşılayacak. Onları orada beklettim. Sizi sağ salim eve götürmek için bir orduya ihtiyacımız olacakmış gibi bir his var içimde."

Başımı sallayıp "Bruno orada olacak mı?" diye sordum.

Babamın kişisel koruması ve diğer tüm korumalarımızın sorumlusu. Babamı güvende tutmak onun göreviydi.

"Evet."

Güzel.

Alçalmaya başladık ve çok geçmeden uçak durdu. Emniyet kemerini çözdüm ve ayağa kalkarak beklemeye başladım.

Elena'nın elini tutup kapıya doğru çekmeden önce ayağa kalkmasını bekliyorum.

Demitri bizim için kapıyı açıyor ve Alexei'nin arkasından uçaktan iniyor.

Piste inen merdivenleri inerken Elena'ya sıkıca tutunuyorum, korumalardan birinin alacağı valizlerimiz konusunda endişelenmiyorum.

Bruno'yu görünce ona doğru yaklaştım.

Başını sallamaya başlar, yüzü suçluluk duygusuyla paramparça olmuştur.

Arkamdan Heckler and Koch'u çekip kafasına doğru kaldırdım ve homurdandım, "Tek bir işin vardı. Onu güvende tutmak zorundaydın."

Başını sallıyor, ne olacağını biliyor.

"Babamı öbür dünyaya kadar takip et ve ben ona katılana kadar onu güvende tut." Bir an bile düşünmeden tetiği çektim ve Bruno asfalta düştü.

Elena nefes nefese kalıyor ve onu tutmama karşı koyuyor ama ben onu tekrar yanıma çekiyorum.

"Cesedini ve bavulları getirin," diye talimat veriyorum Franco'ya. "Daha yeni terfi ettin."

Franco başıyla onaylıyor ve iki muhafıza her şeyi halletmelerini emrediyor, sonra da bana yürümemi işaret ediyor. Bir mikrofona konuşarak, "Harekete geçiyoruz."

Yürümeye başlarken Elena'yı daha sıkı kavıyorum, neredeyse onu arkamdan sürüklüyorum. "Devam et, yoksa seni omzumun üzerinden atarım," diye çıkışıyorum ona.

Hızını artırıyor ve zırhlı Mercedes G Wagon'a ulaştığımızda boğuk bir hıçkırık duyuyorum. Franco kapıyı açtı.

ve Elena'yı içeri itmek zorunda kalıyorum. Yanına geçtiğimde ve Franco kapıyı arkamdan kapattığında ona dönüyorum.

Yine beti benzi atmış, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Birini vurmaya her niyetlendiğimde seni uyar maya başlamam mı gerekiyor?" Biraz sinirlenmiş hissederek soruyorum.

Başını sallayarak benden uzaklaşıyor.

Franco direksiyonun arkasına geçiyor, sonra da "Bay Koslov önden gidecek" diyor.

"Tamam." Matteo yolcu tarafına bindi ve bana "Şu andan itibaren ikinci yetkili sen olacaksın" dedirtti.

"Teşekkür ederim efendim," diye alçakgönüllülükle cevap verir.

"Elimizde iyi olan kim var?" Franco'ya sordum.

"Leo."

Leo eski gardiyanlardan biri. On yılı aşkın süredir bizimle birlikte, bu yüzden iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum.

"Ona Bayan Lucas'ı koruması gerektiğini söyleyin," diye talimat verdim. "Sorumluluğunu üstleneceği bir ekip oluşturun. Dışarı çıktığında her zaman yanında beş adam olmasını istiyorum."

Elena'nın gözlerinin bana kaydığını hissedebiliyorum ve başımı çevirerek onun şok olmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Düzenlemelerle ilgili bir sorunun mu var?" Hızla başını sallıyor ve ben de mırıldanıyorum: "İyi, çünkü pazarlığa açık değil."

Havaalanından ayrılırken, bir motor tugayı oluşturduk. Yakında evde olacağım ve sonra ölü babamın görüntüsüyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Bölüm 14

ELENA

Tam hayatıma yönelik bir tehdidin üstesinden geldiğimi düşünürken, endişelenmem gereken yeni bir tehditle karşılaştım. Lucian'la uzun süre dayanabileceğimden pek emin değilim. İnsanları öldürme hızına bakılırsa, muhtemelen güneş doğana kadar ölmüş olacağım.

Yani, Tanrım, bu normal değil.

Normal mi?

Dante ve babam villadan ayrıldıklarında böyle mi yapıyorlar? Bu onlar için günlük hayat mı ve ben esir tutulduğum için bilmiyor muyum?

Dante için Alfonso ve Gino'yu öldürmek kolaydı.

Belki de bu yüzden bana zarar vermeleri bu kadar kolay.

Gözlerim Lucian'a kayıyor ve yüzüne kazınmış acımasız ifade beni tereddüte düşürüyor, sonra karanlık bakışları benimkilere takılıyor ve "Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor.

Zorlayarak, "Bu normal mi?" diye sordum.

Lucian kaşlarını çattı ve başını sallayarak, "Ne normal mi?" diye sordu.

"İnsanları vurmak."

Kulağa daha çok tehdit gibi gelen bir kıkırdama çıkarıyor. "Bizim dünyamızda öyle." Kaşları tekrar çatılıyor ve başını öne eğiyor. "Babanı ve Dante'yi öldürürken gördün... değil mi?"

Anı içimi ürpertiyor. "Bir kez."

Şaşkınlık yüz hatlarını anında gerginleştiriyor. "Sadece bir kez mi?"

Başımı salladım. "Sana daha önce de söyledim, bu işle hiç alakam olmadı."

"Yani cinayet kişisel miydi?" Lucian sorar.

İblisler kıpırdanıyor ve bakışlarımı ondan kaçırmama neden oluyor. "Çok kişiseldi."

Hayatımın kabusa döndüğü gündü.

"Kim?"

Ona bundan bahsetmek istemediğim için başımı sallıyorum. "Söylediklerimi unut."

Soruyu sorduğuma pişman olmuş bir halde pencereden dışarı bakarken Lucian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Neyse ki iki büyük kapıdan geçene kadar aracı sessizlik kaplıyor. Uzun bir araba yoluna çıktık ve modern görünümlü bir malikanenin önünde durduk.

Arabadan indiğimde siyah duvarlara göz kırpıyorum. Kim evini siyaha boyar ki?

Şeytan.

Ön kapı açılır ve orta yaşlı bir kadın dışarı çıkar. Lucian'ı görür görmez ona doğru koşuyor. Sarılmalarını izliyorum, Lucian onu sıkıca tutuyor.

"Zia Ursula," dediğini duyuyorum, sesinde bir rahatlama var. "Burada olmana sevindim."

"Duyar duymaz geldim. Çok üzgünüm," diyor Lucian'ın teyzesi. Yüzünü çerçeveleyip her iki yanağından da öpüyor.

Ayrıldıklarında Lucian bana dönüyor ve elini uzatıyor. "Gel."

Yaklaşırken gözlerim onunla teyzesi arasında gidip geliyor. Elini tuttuğumda teyzesi kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Bu kim, Lucian?"

"Elena Lucas," diye tanıttı beni. "Valentino'nun kızı."

Gözleri bir anda bana dikildi. "Çocuğu olduğunu bilmiyor muydum?" Bir elini ağzına götürerek, "Dio, annenin tıpatıp aynısısın," diye fısıldıyor.

"Annemi tanıyor muydun?" diye bir soru patlıyor içimden. Belki sonunda annem hakkında bir şeyler öğrenebilirim diye içimde bir umut kıpırdanıyor.

"Onu sadece etkinliklerde gördüm. Yakın değildik ama kolay kolay unutamayacağınız bir güzelliği vardı." Lucian'ın teyzesi beni kucakladı. "Sen de la famiglia'nın bir parçasısın. Bana Zia Ursula de."

"Hadi içeri girelim," diyor Lucian. Ursula Teyze diğer adamlarla selamlaşırken beni malikânenin içine çekiyor.

Gözlerim içeride geziniyor. Duvarlar içeride de siyah, açık renkli ahşap zeminler keskin bir kontrast oluşturuyor.

Her yerde ışıklar var, bu yüzden düşündüğüm gibi karanlık görünmüyor. Aslında, şık görünüyor.

Lucian'ın evi ona uyuyor.

Bir koruma bavullarımızla birlikte bizi merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor ve Lucian bir kapıyı açıp beni bir odaya çekmeden önce her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Tanrım, mobilyalar ve yatak takımları bile gri ve siyah tonlarında.

"Siyahı gerçekten seviyorsun," diye mırıldanıyorum ve bu Lucian'ın kıkırdamasına neden oluyor.

"Ben biliyorum." Odanın etrafını işaret ediyor. "Kendinizi evinizde hissedin. Süt şimdilik sizindir."

"Ne kadar süreyle?" Ne bekleyeceğimi bilmek isteyerek soruyorum.

Lucian'ın ağzının köşesi yırtıcı bir şekilde kalkıyor ve bu midemin gerilmesine neden oluyor.

"Bu soruya yarın cevap veririm." Elini başımın arkasına götürüp alnıma bir öpücük konduruyor ve kapıya doğru yürüyor. "Seni daha sonra kontrol edeceğim. Sen yerleş."

Görevli valizimi bırakıyor ve Lucian'la birlikte gidiyor. İçim burkularak, görevlinin kapıyı kapatışını izliyorum.

Yine bir mahkum muyum?

Kilit sesi duymayınca kaşlarımı çatıyorum ve yaklaşıyorum. Düğmeyi çevirince kapı açılınca şaşırıyorum.

Lucian'ın gözleri kapının hemen dışındaki gardiyanla konuştuğu yerden bana dikiliyor. Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, "Sen mahkûm değilsin, Elena. Burada kalabilirsin. evin içinde özgürce hareket edin."

Başımı salladım, sonra kapıyı kapattım, kendimi biraz daha iyi hissettim.

Süite geri dönerek geçici evime bakıyorum. Hiç de fena değil... tabii buradayken öldürülmediğim sürece.

Bavuluma doğru yürüyorum, banyo malzemelerimi ve temiz kıyafetlerimi buluyorum, beyaz tayt ve büyük boy bir gömlek tercih ediyorum. Ebeveyn banyosuna doğru yürüyorum ve sonra gülümsüyorum.

Siyah taş tuğla duvarın yanında duran, iki kişinin sığabileceği büyüklükte koyu gri mat oval bir küvet var.

Muslukları açıyorum ve soyunmaya başlıyorum, çaresizce rahatlamaya ihtiyacım var. Ilık suya daldığımda bir iç çekiyorum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Düşüncelerim günün olayları etrafında dönmeye başlıyor. Çok şey oldu.

Yine de bir düşünce öne çıkıyor. Lucian bugün babasını kaybetmesine ve saldırıya uğramasına rağmen bir kez bile acısını benden çıkarmadı.

LUCIAN

Oturma odasında otururken boş şömineye bakıyorum.

Tüm gardiyanlarla konuştum ve onları her şeyden, özellikle de önümüzdeki birkaç gün için planlarımdan haberdar ettim.

Duş alıp üzerime siyah bir eşofman altı ve tişört giydikten sonra bu gece uyuyamayacağımı anladım ve buraya geldim.

Gözlerimi kapattığımda babamın varlığını hissedebiliyorum. Her an sesini duymayı bekliyorum. Yanıma oturmasını. Birlikte çalışmak zorunda olduğu insanların ne kadar aptal olduğu hakkında şaka yapmasını... şu anda birlikte çalışmak zorunda olduğum insanlar.

Gözlerimi açmadan onu verandaya çıkarken ve çok sevdiği bahçeye bakarken görebiliyorum.

Bir hareket duyuyorum ve kafamı merdivenlere doğru çeviriyorum. Elena mutfağa doğru yürüyor ve beyazlar içinde bir melek gibi görünüyor.

Bir bardak arayışını izliyorum. Bir bardak bulduğunda yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve bu benim ağzımın kıvrılmasına neden oluyor. Musluğu açıp bardağı dolduruyor, sonra başını kaldırıp bakıyor ve irkilirken su üzerine sıçırıyor. "Tanrım, seni orada görmedim."

Tezgahı kurulamak için birkaç kağıt havlu alırken ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum.

İsa.

Su Elena'nın gömleğinin önünü ıslatmış ama fark ettiğini sanmıyorum. Kumaş göğüslerine yapışıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Sertleşmeye başlıyorum ve sikimi onun görüşünden saklamak için mermer adanın diğer tarafında duruyorum. Sonra başımı eğip "Üzerine biraz su dökmüşsün" diyorum.

Elena aşağı bakıyor ve hemen ardından adanın arkasında yere düşüyor.

"Pek bir şey görmedim," diyorum. *Sadece meme uçlarını gördüm ki onlar da oldukça canlı görünüyordu.*

"Benim gözlerim var. Ne gördüğünü biliyorum," diye tersliyor.

"Teselli olacaksa, utanacak bir şeyin yok," diyerek durumu düzeltmeye çalışıyorum. Elena'nın saklandığı yerden çıkmayacağını bildiğimden, tişörtümü boynumun arkasından tutuyorum

ve çekip çıkarıyorum. Onun olduğu yere fırlatıp "Benimkini giy." dedim.

"Teşekkür ederim." Hareket ettiğini duyuyorum ve sonunda elinde ıslak gömleğiyle ayağa kalkıyor.

Lanet olsun, gömleğimin içinde çok güzel görünüyor.

Anında tekrar sertleşmeye başlıyorum ve sikimi sakinleştirmek için derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Onu hayranlıkla izlemeyi bitirip gözlerim yüzüne gittiğinde, sadece göğsüme baktığını görüyorum. Dudakları ayrılmış ve gözleri buğulanmıştı.

Ağzımın kenarı bir sırıtışa dönüşüyor. "Gördüğün şeyi beğendiğini bilmek güzel. Şimdi ödeştik."

Bu onu kendine getiriyor, yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıyor. "Özür dilerim. Bakmak istememiştim."

Adanın etrafında dolaşıyorum ve lavaboya bıraktığı bardağı alıp içine su doldurduktan sonra ona uzatıyorum. "Susadın mı?"

"Teşekkürler." Bardağı benden aldığı anda parmaklarımız birbirine değiyor ve kolumda bir elektrik kıvılcımı çakıyor.

Elena da bunu hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkilere dikildi. Biraz su içerek tepkisini gizlemeye çalışıyor ve sonra geri adım atarak aramızda biraz boşluk bırakıyor.

Boğazını temizledikten sonra "Uyuyamıyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Bana eşlik etmek ister misin?" "Ah... tamam."

Oturma odasını işaret ediyorum ve onu kanepeye kadar takip ediyorum. Oturmak için bir yer seçmesini bekliyorum ve yanına oturuyorum.

Dönüş benim vücut doğru onun, I Söyle,
"Söyle Ben kendin hakkında."

Paylaşacak bir şeyler düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Tanrım, içimden bir ses kalıcı bir semi ile dolaşacağımı söylüyor.

"Okumayı severim," dedi ve sonunda bana bir şeyler verdi. "Öyle mi? Ne?"

"Kurgu."

"Ne tür bir kurgu? Romantik mi?" Ona takılıyorum.

Yanakları yumuşak pembeye döndüğünde doğru tahmin ettiğimi anlıyorum ve ağzımın kenarları kalkıyor.

"Evet, romantizm," diye itiraf ediyor ve sonra sudan bir yudum daha alıyor. "Senin sıran."

"Okumak için zamanım yok."

Cevabım onun yumuşak bir kıkırdamasına neden oluyor ve müzikal bir ses çıkarıyor. "Bana başka bir şey söyle," diyor.

Bu hoşuma gitti. İlk defa gerçekten konuşabiliyoruz. Rahatlatıcı bir şey.

"Babamla çok yakındık. O benim en iyi arkadaşımdı," diyerek bir gerçeği itiraf ediyorum.

Elena'nın gözleri şefkatle yumuşuyor. "Onunla ilgili en sevdiğin anın ne?"

Bir an düşündüm. "Çok fazla var." Kolumu kanepenin arkasına koyarak işaret parmağımla başparmağım arasında saçının bir tutamını sıkıştırıyorum. "Her pazar bizim için biftek ızgara yapardı. Verandada oturup en olmadık şeylerden konuşurduk."

Yüz hatlarına dokunaklı bir ifade yerleşiyor. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Babanla yakın değil misin?" Bana daha önce söylemiş olmasına rağmen, onun için hiçbir şey ifade etmediğini soruyorum.

Elena başını sallar.

"Bir nedeni var mı?" Başımı eğiyorum, yüz ifademi sakın tutuyorum çünkü bana açılmasını istiyorum.

Elena elindeki bardağa bakıyor ve cevap vermeden önce uzun bir an geçiyor: "O beni hiç sevmeydi."

"Annen mi?"

Elena başını sallar. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, bilgiyi özümseyiyorum. Şansımı zorlayarak, "Bana hayatının nasıl olduğunu anlat." diyorum.

Sertçe yutkunuyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Seninki gibi bir şey değildi."

Parmaklarımın arasındaki teli bırakıyorum ve elimi boynunun kenarına koyuyorum. Gözlerini benimkilere diktiğinde daha da yaklaşıyorum. "Söyle bana, küçük kuş." Onu cesaretlendirmek için ekliyorum, "Bana Dante'ye karşı kullanabileceğim bir şey ver."

Anında çenesini kaldırıyor ve gözlerinde mücadele kıvılcımları canlanıyor. Derin bir nefes daha alır. "Beni yendiğini biliyorsun."

Dişlerimin arasından yalan söyleyerek, "Sadece ne gördüğümü biliyorum ve bu onu öldürmek için yeterli değil" dedim.

Gözleri benden uzaklaşıyor ve yüz hatları gerginleşiyor. "Ne yeterli olacak?"

"Bana yaptığı en kötü şeyi söyle."

Senin için taşımama izin ver, küçük kuş. Bana açıl.

"Bunun için onu öldürecek misin?" diye soruyor, hâlâ tereddüt ediyor.

"Evet," diye söz veriyorum. *O zaten yürüyen bir ölü, ama onun bunu bilmesine gerek yok.*

Elena'nın bana söylemesi ne kadar uzun sürerse, hava o kadar gerginleşiyor.

Tanrım, eğer ona tecavüz ettiyse... İşkenceyi sevmem, ama Capone için bir istisna yapacağım.

Bölüm 15

LUCIAN

Elena bir şey söylemeden işkence gibi bir dakika geçiyor ve bir içkiye ihtiyacım olduğu için kalkıyorum. Yan masaya yürüyorum ve ikimize de birer bardak burbon dolduruyorum.

Tekrar oturduğumda bardağı ona uzattım. "Sudan daha iyi. Yardımcı olacaktır."

Elena suyu sehpanın üzerine bırakıyor ve bardağı benden alıyor. Bir yudum almadan önce içeceği kokluyor ve sonra yüzü ateşle aydınlanıyor. "Tanrım, bu da ne?"

"Burbon." Koltuğa geri yerleşiyorum ve viskinin tadını çıkararak konuşup konuşmayacağını görmek için bekliyorum.

Zihni dağılırken onu izliyorum. Bir yudum daha alıyor ve sonra omuzları sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi kamburlaşıyor.

"Onu öldüreceğine söz ver." Sesi değişti. İçi boş, tüm sıcaklığı gitmiş.

Kaslarım geriliyor ve kelimeler dudaklarımdan kolayca dökülüyor. "Söz veriyorum."

Tanıştığımızda yüzünde olan aynı ifade, sanki ruhundan bir sırrı yırtıyormuş gibi yüz hatlarında dalgalanıyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve sonra dudakları aralanıyor. Sesinde hiçbir duygu yoktu, "Dante bir adam öldürdü" dedi.

arkadaşım. Sahip olduğum tek arkadaşım."

Ondan duymayı beklediğim şey bu değildi ama yine de oturup dinledim.

"Alfonso ile ahırda buluşmak için evden gizlice çıkardım. Dante bizi birlikte yakaladı." Bir yudum daha almak için duraklıyor ve bu bana kendi içkimi hatırlatıyor.

Bardağı dudaklarıma götürdüğümde Elena, "Alfonso silah zoruyla tutulurken Dante beni... onunla yatmaya zorladı," diyor. Nefes almak için bir an durdu, yüzünde mide bulandırıcı bir ifade vardı. "Alfonso'yu yine de öldürdü."

İçkiyi indiriyorum, doğru duyduğumdan emin değilim. Kelimeler yanan kömürler gibi içime oturana kadar Elena'ya bakıyorum.

Orospu çocuğu.

Öfke damarlarıma hücum ederken nefes alış verişim hızlanmaya başlıyor ve yerimde duramayarak ayağa kalkıyorum. Elena'ya dönmeden önce pencerelere doğru yürürken içkimin yarısını içiyorum.

Kılını bile kıpırdatmadı ama bardağı boş.

Burbonumun geri kalanını içip ona doğru yürüyorum. Bardakları elinden alıp yeniden doldurmaya gidiyorum.

Sırtım Elena'ya dönükken soruyu dudaklarımdan zorla döküyorum ve niyet ettiğimden daha sert bir ses çıkıyor. "Capone sana tecavüz etti mi?"

Bardakları elime alıyorum ve ancak içkiyi ona uzattığımda benden alırken başını sallıyor. "Hayır. Aziz Monarch'a gittiğim için çok mutluydum çünkü onun gitmesinin an meselesi olduğunu biliyordum."

Tekrar yerime oturup kanepeye yaslanıyorum. Bardağı parmaklarımin arasında döndürmeye başladım. "Bu o muydu?"

sadece zaman mı?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

Yavaşça başımı çeviriyorum ve sonra Elena'nın başını sallayışını izliyorum. "Hayır, değildi."

Yüce İsa.

Bu her şeyi açıklıyor. Şimdi Elena'nın neden bu kadar ürkek olduğunu anlıyorum.

Benim küçük kuşumun kanatları kırık değil. Koparılmışlar.

"On yedi yaşındaydım," diye fısıldıyor, sesi kaybolmuş gibi. "Son dört yıl cehennem gibiydi ve ben sadece her şeyden uzaklaşmak istiyorum."

Tanrım.

Nefes al.

Sikeyim.

"Lanet olası orospu çocuğu." Nefeslerime odaklanmaya çalışıyorum ama onun yerine zihnimde görüntüler belirmeye başlıyor.

Elena, Dante'nin önünde diz çöktü.

Göğsümden bir kükreme kopuyor ve tekrar ayağa kalkıyorum. "Lanet olsun." Öfkenin getirdiği ani enerji patlamasından kurtulmaya çalışarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum yine, başka bir şey söyleyemiyorum.

Kötü olduğunu biliyordum. Biliyordum

amına koyayım. Tanrım.

Duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Tecavüzle aynı şey. Dört

lanet yıl.

Ellerim titremeye başlıyor ve beni sakinleştireceğini umarak içkiyi hızla bitiriyorum. Boş bardağı fırlatmadan önce sehpanın üzerine bırakıyorum.

Tek istediğim Dante'yi öldürmek. Hemen şimdi.

Gözlerim Elena'ya kayıyor ve söyleyecek başka bir şey bulamayınca, "Kahretsin, çok üzgünüm," diye nefes alıyorum.

Maruz kaldığı şeyleri düşündükçe midem bulanıyor.

Lanet olası ahlaksız piç.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve bakışlarında gördüğüm acı içime işliyor. "Onu öldürecek misin?"

"Yapacağım" diye söz verirken sesimde cinayet yankılanıyor.

Elena başını sallıyor ve boş bardağını sehpanın üzerine bırakıyor. Bir kahkaha atarak beni şaşırtıyor. "Güzel, çünkü bana yaptığı onca şeyden sonra bile bunu yapabileceğimden emin değilim." Başını sallıyor ve boş bir kahkaha daha atarken hiç eğlenmiyor. "Ya o ya ben."

"Asla sen olmayacaksın."

Ayağa kalkıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. Yüzünde sorular uçuşuyor. "Bu beni de en az senin kadar kötü yapar, değil mi? O adamları öldürdüğünde şok olmuştum ama burada senden bir tane daha öldürmeni istiyorum."

"Kötü insanları öldürürsek kötü olmayız. Pisliklerden kurtularak dünyaya iyilik yapıyoruz."

Elena derin düşüncelere dalmış gibi görünerek başını sallıyor. "Hepimiz birilerinin gözünde kötüyüz."

"Sen değil," diyorum, onun hepimizin en safı olduğuna tüm benliğimle ikna olmuş bir şekilde.

Elena başını sallıyor ve sonra merdivenlere doğru yürümeye başlıyor. "Alfonso'ya göre kötü adam benim. Onu yalnız bırakmalıydım, o zaman hâlâ hayatta olurdu."

Merdivenlerden yukarı çıkışını izliyorum ve sonra onu en son gördüğüm noktaya boş boş bakıyorum. Düşüncelerim öğrendiğim her şeyle dolu.

Onun dehşet görüntüleri gözümün önünden geçiyor ve bedenim titreyip serbest bırakılmak için yalvarana kadar öfkemi artırıyor.

Arkamı dönerek spor salonuna doğru yürüyorum ve ışığı kapalı bırakarak doğruca kum torbasına yöneliyorum. Bir kükremeyle yumruğumu torbaya vuruyorum ve torba sallanmaya başladığında Dante'nin yüzünü hayal ediyorum.

Onu öldüreceğim.

Onu öldüreceğim.

Ellerim ağrımaya başlayana kadar torbayı yumruklamaya devam ediyorum ve bir adım geri çekilip acıya odaklanırken nefeslerim dudaklarımda patlıyor.

ELENA

Hiç uyumadım. Yatağa oturdum, pişmanlıklar ve utançla çevriliydim.

Dante'nin bana yaptıklarını Lucian'a anlattığım için kafamı duvara vurmak istemekle

Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum.

Muhtemelen eve dönmem gerekecek ve Lucian Dante'den kurtulabilirse, en azından canavar beni beklemeyecek. Dante'yle evlensem de evlenmesem de, eğer yaşıyorsa bana tecavüz edecek. Bunu biliyorum.

Yüzüncü kez Lucian'ın tepkisini düşünüyorum. Gerçekten üzgün görünüyordu. Öfkesinin üzerinde titreştiğini hissedebiliyordum.

Bu sadece kafa karışıklığını arttırıyor. Onu asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Bir yandan acımasız bir katil, diğer yandan beni önemsiyor gibi görünüyor. Sanki bana parçalarının yarısı eksik bir yapboz verilmiş gibi hissediyorum.

Kapımın çalınmasıyla kafamı kaldırdım. Yataktan fırladım ve kapıyı açmaya gittim. Ursula Teyze'yi görünce şaşırdım.

"Kahvaltı vakti geldi. Gel, verandada bana katıl" diyor ve sonra uzaklaşıyor.

Odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak Ursula Teyze'nin peşinden gidiyorum.

Kahretsin, Lucian'ın tişörtünü değiştirmeliydim. Evin içinden geçip itilerek açılmış iki büyük sürgülü kapıdan çıkarken garip bir yüz ifadesi takınıyorum. Verandaya adım attığımda arka bahçeye bakarken dudaklarım aralanıyor.

Çimler mükemmel bir şekilde bakımlı ve siyah malikâneyle tam bir tezat oluşturuyor. Lucian'ın da neden gizli bahçeye yöneldiğini anlıyorum.

Bahçenin ortasında, kolayca bir yüzme havuzu büyüklüğünde devasa bir fıskiye var. Farklı seviyelerdeki su gökyüzüne doğru fışkırıyor ve zarif bir şekilde havuza geri düşüyor.

Ağaçlar arazinin etrafına serpiştirilmiş, bolca gölge sağlıyor ve çiçek tarhları gökkuşağı renkleri sunuyor. Uzakta okyanusu görebiliyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Ursula Teyze soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum, hâlâ hayretler içindeyim.

Lucian'ın arkamızdan "Günaydın," dediğini duyuyorum ve arkamı döndüğümde üç tabağın beklediği masaya oturuyor.

Yine tertemiz bir takım elbise giymiş ve bir an için sanki dün gece sadece bir rüyaymış gibi hissediyor.

Belki de öyleydi.

Sonra bana bakıyor ve yüzüne kazınan öfke bana bunun kesinlikle bir rüya olmadığını söylüyor.

"Hadi yiyelim," diyor Ursula Teyze.

Masaya oturuyorum ve müsli, meyve ve yoğurt dolu kaseye bakıyorum. Elime bir kaşık alıp biraz yiyorum ve aç olmadığım halde bir ısırik alıyorum.

Yemeğimizi sessizce yedikten sonra Ursula Teyze "Nasıl uyudun Cara?" diye sordu.

Gözlerimi ona dikiyorum ve dudaklarımı bir gülümsemeye zorluyorum. "Güzel, teşekkür ederim."

Lucian'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum ve kahvaltıma odaklanıyorum.

Bir süre sonra, "Bu sabah bir toplantım var." diyor.

"Burada mı?" Ursula Teyze soruyor.

"Evet. İşim bittiğinde benimle morga gelir misin?"

Az önce aldığım ısırtığı sertçe yuttum.

"Elbette," diye cevap veriyor, iki kelimedede keder parıldıyor.

Yemeğin geri kalanı rahatsız edici bir sessizlik içinde
ilerliyor ve sonunda yemeğimiz bittiğinde masadan
kalkıyorum.

Ben uzaklaşmaya başladığımda Lucian, "Toplantıya katılmalısın. Saat dokuzda."

Duruyorum ve omzumun üzerinden bakarak başımı sallıyorum. "Hazır olacağım." Aceleyle odama gidiyorum ve ne giyeceğimi bilmeden tüm kıyafetlerimi karıştırıyorum. Siyah bir pantolon ve bluza karar vermem yirmi dakikamı alıyor.

Evlle uyumlu olacak.

Kıyafetlerimi değiştirirken bu düşünce dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Makyajıma ekstra özen gösteriyorum ve saçımı gevşek bir Fransız örgüsüyle şekillendiriyorum. Bir çift yüksek topuklu ayakkabı giyerek banyodaki boy aynasına doğru yürüyorum.

Dış görünüşüme bakıyorum ve memnun bir şekilde odadan çıkıyorum. Neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve merdivenlerden inip oturma odasını gördüğümde, toplantı için orada toplanmış olan tüm erkekleri görünce gözlerim açılıyor.

Alexei, Dimitri ve Carson'ı tanıyorum ama diğerlerini tanımıyorum. Bakışlarım herkesin üzerinde gezinirken Lucian'ı fark ettiğimde duruyor. Dönüyor ve beni gördüğünde yüzündeki sert ifade kayboluyor, sonra dudakları aralanıyor.

Sadece bir anlığına, sonra bana doğru yürüyor. Bana elini uzattığında, son birkaç adım atıyorum.

ve avucumu onunkine dayadım.

Bana doğru eğiliyor ve "Çok güzel görünüyorsun" diye mırıldanıyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum. "Kim bu adamlar?"

"Müttefikler."

Franco bize doğru geliyor ve Lucian'a, "Bay Lucas az önce geldi," diyor.

Başımı kaldırdım. "Babam burada mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor Lucian ve sonra beni merdivenlerden uzaklaştırıyor. Ne ile karşılaşacağımı bilmeden Lucian'ın yanında duruyorum.

Babam arkasında Dante ile oturma odasına girdiği anda göğsüm sıkışacakmış gibi oluyor.

Lucian ceketinin altına sakladığı silahını arkasından çıkarır ve namluyu Dante'ye doğrultur.

Kalbim anında hızlanmaya başlıyor ve nefesimi tutuyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Talepler.

Lucian alçak sesle, "Bu bok parçasını öldürüyorum," diye homurdanıyor.

Babam Dante'nin önüne geçerek Lucian'a kara bir bakış fırlatıyor. "O zaman aramızda savaş çıkar. Mafyanın başı olarak saltanatına bu şekilde başlamak istediğine emin misin?"

Lucian silahını indirirken hava yavaşça ciğerlerimi terk ediyor. Söylediği gibi Dante'yi öldürmek yerine, "Capone, evimden defol," diye bağıyor.

Hayır.

Elimi onunkinden çekip hızla atan kalbime götürüyorum.

Hayır.

Dante hemen ayrılır. Sonra babam gülümsüyor. "İyi seçim."

Lucian babama bakıyor ve sonra, "Onun hayatını bağışlamamın bir nedeni var," diyor.

"Adını söyle."

"Elena ve benim aramda bir evlilik."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

İhanet karanlık bir kütle gibi etrafımda dönmeye başlıyor ve Lucian'dan bir adım uzaklaşmayı başarıyorum.

"Ailelerimiz arasında bir ittifak mı?" diye soruyor babam.

Lucian, "Evet, bu savaşı kazanmak istiyorsak birleşik bir cephe oluşturmamız," diye cevap veriyor.

Sanki bu benim geleceğim değil de günlük bir işmiş gibi konuşuyorlar.

Gözlerim Lucian'ın yüzüne kayıyor ve bir ihanet dalgası daha üzerime çökerken elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor.

Başından beri Lucian'ın planı bu muydu?

Babam elini Lucian'a uzatıyor ve sonra el sıkışıyorlar... görücü usulü evlilik üzerine. Hayatım üzerine.

Babam sahte bir kıkırdama çıkarıyor. "Büyük gün ne zaman gerçekleşecek?"

Lucian babamın kıkırdamasına kendi kıkırdamasıyla karşılık veriyor. "Bir hafta çok mu erken?"

Bana döndüklerinde tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Böyle bir şey olmayacak.

"Nişanınızı tebrik ederim," diyor babam, bakışları sert bir şekilde üzerimde.

Lucian cebinden bir kutu çıkarıp sağ elindekine benzer bir yüzük çıkardığında sıkıntım artıyor. Sadece daha küçük, altın içine yerleştirilmiş siyah oval bir taş.

Sol elimi tutarak yüzük parmağıma geçiriyor ve sonra eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Güven bana. Tek yolu bu."

*Ona
güvenmek
mi?*

*ONA
GÜVENMEK
MI?*

Dün gece ona güvendim. Dante'yi öldüreceğini söylediğinde ona inandım.

Elimi onunkinden çekiyorum, geri çekilirken ona ters ters bakıyorum. "Sana asla güvenmeyeceğim," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum ve sonra sürgülü kapılara doğru yürüyorum ve çeşmeyi ve ağaçların çoğunu geçene kadar durmuyorum. Arazinin sonunda duvar yerine bir uçurum var. Okyanus uzaklara doğru yayılıyor.

Tanrım.

Lucian Cotroni ile nişanlandım.

Gözlerimi kapatıyorum ve rüzgâr yüzümü çevreleyen gevşek saç telleriyle oynamaya başlıyor.

Bir canavardan diğerine geçtim.

Bölüm 16

LUCIAN

Elena'nın hışımla benden uzaklaşmasını izliyorum ve Leo da onun peşinden gidince dikkatimi tekrar Tino'ya veriyorum.

Tüm niyetim Dante'yi öldürmektir ama şu anda başka bir savaşı göze alamam. Elena'nın bunu bir ihanet olarak gördüğünü biliyorum ama sözümünden dönmeyeceğim. Capone'u öldüreceğim, sadece bugün değil.

Tino kendini beğenmiş görünüyor. Herif az önce benimle ittifak kurdu. Kayınpederim olacağı düşüncesi üst dudağımın öfkeyle kıvrılmasına neden oluyor.

Tino'ya diğer adamlara katılmasını işaret ediyorum ve oturma odasına doğru yürürken gerginliğimden biraz olsun kurtulmak için omuzlarımı yuvarlıyorum.

Umarım Elena yakında mantıklı düşünmeye başlar. Ya ben ya da Dante.

Beni ilk tebrik eden Alexei oluyor, bana kardeşçe sarılıyor ve ardından diğer adamlar elimi sıkıyor.

"İyi şanslar," diyor Yuri gülerek. "İtalyan kadınlarının alingan olduğunu duydum."

Tino'nun kabul ettiğini ancak o zaman anladım. Elena ve ben nişanlandık. Bir hafta içinde benim olacak.

Yuri'ye gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Tebrikleri aradan çıkardıktan sonra hemen işe koyuluyorum. "Sevkiyatlar, bir sonraki

Planlandı." Adamları temin ederim.

"Cenaze töreni ne zaman yapılacak?" Tino soruyor ve gizlemeye çalıştığı sırtışını kaçırmıyorum.

Şerefsiz.

Onu öldüresiye dövmemek için kendimi dizginlemek zorunda kaldığımda ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Yarın. Samimi olacak."

"Biz de katılabilir miyiz?" Marko Nicollaj soruyor. O Bratva'nın başı ve ben reddetmeye cesaret edemiyorum.

"Elbette. Minnettar olurum."

"Güvenlik mi?" Alexei sorar.

Gözlerim ona kilitleniyor ve yüzüncü kez onun için şükrediyorum. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Alexei başını sallar. "Halledilmiş say."

Minnettarlığım göğsümü dolduruyor ve elimi omzuna koyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu tehdit mi? Yeni bir ipucu var mı?" Tino soruyor.

Alexei'yi bıraktım. "Dün bir adamla konuştum. Yunan aksanı vardı."

Tino'nun başı geriye düşüyor, alnında koyu bir kaş çatılıyor. "Yunan mı? Emin misin?"

"Bir Yunan aksanı duyduğumda anlarım," diye homurdanıyorum Tino'ya.

"Yunanlılar neden bizim topraklarımıza girmek istesinler ki?" diye soruyor, açıkça şaşkınlık içinde ve bu, her şeyin arkasında onun olduğuna dair şüphelerimi azaltıyor.

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum. Stathoulis ile bir görüşme talep ettim." Peter Stathoulis

Yunan Mafyası. Aramızda gergin bir ilişki olmasına rağmen, saldırının arkasında onun olduğunu sanmıyorum. Ama kim olduğuna ışık tutabileceğini umuyorum.

Bu işin temeline inmeliyiz. Hayatımın yanı sıra, milyarlarca dolar da tehlikede.

Garsona adamlara içki ikram etmesini işaret ederek dikkatimi Yuri'ye yöneltiyorum. "Siparişinizle ilgilenelim."

Alexei'ye bakıyorum ve o da sessiz mesajı alarak başını sallıyor. Yuri ve ben ön kapıya doğru yürürken, Alexei ve Demitri de peşimizden geliyor. Evden çıkıp kamyonun beklediği yere doğru yürüyoruz.

Elimi havaya kaldırıyorum ve Franco karavanın kapılarını açıyor, ardından Yuri'ye incelemeye devam etmesini işaret ediyorum.

Alexei ve Demitri ile birlikte duruyorum ve Yuri'nin silahlarla dolu birkaç klima ünitesini kontrol etmesini izliyorum.

Görünüşte mutlu, başını sallıyor. "Güzel." Sağ koluyla konuşmasını bekliyorum ve bize tekrar katıldığında, "Babanın flaş bombalarını almayı başardığını gördüğüme sevindim. Teşekkür ederim."

"Elbette." Yuri'ye yürümesini işaret ediyorum.

Eve dönerken Yuri telefonundan ödemeyi hallediyor, sonra da kıkırdıyor. "Beni fakir bir adam yaptın, Lucian."

Bir kahkaha patlattım. "Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim."

Kamyonun motoru çalışıyor ve omzumun üzerinden bakarak, Yuri'nin iki adamının metal canavarı garaj yoluna doğru yönlendirmesini izliyorum.

St. Monarch'a gitmeden önce babamın bana verdiği eğitim için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa şu anda boku yemiştim.

Toplantı bir saat daha sürüyor ve sonra erkekler ayrılıyor. Tino geride duruyor ve sadece biz, Alexei ve Demitri kaldığımızda, "Düğünü planlayacağınıza inanıyorum," diyor.

Lanet olası pislik. Biricik kızına düğün bile yapmıyor.

"Teyzem her şeyle ilgilenecek. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Tino ses tonumdaki saldırganlığı fark etmiyor ve ağzının köşesinin yukarı kıvrılmasına neden oluyor. "Yakında damadım olacaksın," diye alay ediyor benimle.

Sabırımı kaybetmemek için derin bir nefes alıyorum ve sonra Tino'nun kibirli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Bunun sana benim üzerimde güç verdiğini düşünme hatasına düşme."

"Buna cesaret edemem," diye alay ediyor. Elena hakkında hiçbir şey sormadan ön kapıya doğru yürüyor. "Seninle iş yapmak güzeldi."

Gidişini izliyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bazı insanlar onları öldürmemeyi zorlaştırıyor."

Alexei bir kıkırdama çıkarır.

Elena'yı kontrol etme ihtiyacı duyarak, "Kendinizi evinizde hissedin" diyorum. Dikkatimi Franco'ya çevirerek, "Nerede o?" diye soruyorum.

"Uçurumun yanında" diye tavsiye etti.

Verandaya çıkıyorum ve arka bahçenin kenarına doğru ilerlerken araziye göz gezdiriyorum. Leo'ya ulaştığımda ona başımı sallıyorum. "Geri çekil."

Duyuma mesafesinin dışına çıkana kadar uzaklaşıyor ve sonra gözlerim Elena'ya kilitleniyor. Kollarını etrafına sarmış, öylece okyanusa bakıyor.

"Toplantı sona erdi," diye bilgilendirdim onu.

Gözlerini ufuktan ayırmadan beni görmezden geliyor.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

Şaşkın bir şekilde oflayıp pufluyor ve sonra başını çevirip bana ters ters bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı eğiyorum. "Rahatlarsın sanmıştım. Dante'yle evlenmek zorunda değilsin."

Elena yüzünü tamamen bana dönüyor ve ellerini yumruk yapıyor. Bana gerçekten zarar vermek istiyormuş gibi görünüyor. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse bu çok rahatlatıcı.

"Bana yalan söyledin," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyor. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Kızgın bir nefes verdi. "Dante'yi öldüreceğini söylemiştin! Sana açıldım... ne için?"

"Birincisi, Dante'yi öldüreceğim ama bugün değil. İkincisi, bana açıldınız çünkü sizi önemsiyorum ve sizi umursayan başka kimse yok."

Sözlerim karşısında şaşkına dönmüş gibi yavaşça başını sallıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Beni önemsediyini nasıl iddia edebilirsin?"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Ne gibi? Öz babam tarafından esir tutulduğum gibi mi? Dante'nin bana ne isterse yapabileceği gibi mi?" O alır

titreyen bir nefes. "Bu size benim hakkımda hiçbir şey anlatmıyor."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve bu bizi birbirimize birkaç santim yaklaştırıyor. "Bana senin kanatları kırık, etrafı yırtıcı hayvanlarla çevriliyken çırpınan küçük bir kuş olduğunu söylüyor."

Elena'nın yüz hatları geriliyor ve sonra dudaklarından bir nefes geçiyor, öfkesi arttıkça yanakları pembeleşiyor. "Benim zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ona uzanmak için elimi kaldırdığımda tokatla uzaklaştırıyor ve sonra bana ateş püskürüyor. "Dante'den yirmi bir yıl boyunca kurtuldum. Asla pes etmedim! Beni her dövdüğünde ya da beni zorladığında ayağa kalktım."

Elena başını bana doğru sallıyor ve sonra uzaklaşmaya başlıyor.

"Konuşurken benden uzaklaşma," diye çıkışıyorum ona.

Bana geri döndü. "Siktir git Lucian. Dante'den daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Babamdan?" Bana doğru geliyor, gözleri öfkeyle parlıyor ve Tanrım, hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Sen de onlar gibisin. Tek istediğim özgürlüğümdü ve sen onu elimden aldın. Sakın karın olacağımı düşünerek hata yapma. Yüzük olsun ya da olmasın. Yeminli ya da yeminsiz. Ben senin tutsağından başka bir şey değilim." İçinden bir nefes titriyor. "Kanatlarımın kırık olduğunu düşünüyorsan, aramızda bir evlilik ayarladığında onları kıran sensin de ondan."

Bileğimi tırmalayan manşetimi ayarlayarak, kendimi kaybetmemeye odaklanmam için bana bir an veriyor.

Sonra gözlerimi Elena'nın kilere dikeyorum ve kelimelerimi dikkatle seçerken ona bakıyorum.

Yavaşça ona doğru yaklaşmaya başladım ve ulaşma mesafesine geldiğimde sağ elim havaya kalktı ve onu başının arkasından tuttum. Onu kendime doğru çekerken sesim alçak ve tehditkâr dı. "Dante'ye geri dönmek istiyor musun?"

Elena sadece bakışlarımı tutuyor, öfkesi sessizce benimkine karşı savaşıırken dudakları mühürlü.

"Benden Capone ile aranızdaki evliliği durdurmamı istedin, ben de durdurdum. Benden onu öldürmemi istedin ve öldüreceğim." Nefes aldığım da, Elena'nın yumuşak kokusuyla doluyor. "Dünya canavarlarla dolu, Elena. En azından sana tecavüz etmeyecek ve seni dövmeyecek birini buldun. Lanet olası nimetlerini say."

Sözlerimin ona çarpmasını izliyorum, çileden çıkmış nefesleri benimkilerle eşleşiyor.

"Benim halletmem gereken işler var, o yüzden nişanlı olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın ve bu lanet olası dünyada hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Konuşmam bitince elini tuttum ve onu eve doğru sürüklemeye başladım.

ELENA

G Wagon'un arkasında, Lucian ve teyzesinin arasında otururken ellerimi sıkıca birbirine kenetliyorum.

Önüme boş boş bakarken öfkem göğsümde kaynıyor.

Morga doğru gidiyoruz. Lucian'ın beni neden yanında getirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen kaçmaya çalışmadığından emin olmak için.

Bu düşünce karşısında gözlerimi deviriyorum çünkü bu çok saçma. Hâlâ herhangi bir kimlik belgem ya da param yok, yani sıkıştım kaldım.

Lucian'la olan kavga beni çok yordu ve dün gece hiç uyumadığım için kendimi bitkin hissediyorum.

Daha önce hiç kimseyle böyle kavga etmemiştim. Onunla böyle konuşsaydım Dante muhtemelen beni öldürürdü.

Yine de Lucian sakinliğini korudu. Ölümcül bir sakinlikti ama yine de bana saldırmadı.

'Dünya canavarlarla dolu, Elena. En azından sana tecavüz etmeyecek ve seni dövmeyecek birini buldun. Lanet olası nimetlerini say.'

Sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyor. Yine de onlara inanabileceğimden pek emin değilim.

Yani, evleneceğiz. Düşün gecemizde ne olacak? Ben rıza göstermeyeceğim diye birlikteliğimiz kanla mı tamamlanacak? Tanımadığım bir adamla seks yapmayı kabul etmeyeceğim. Hele ki beni esir almış biriyle.

Tanrım, tek istediğim özgürlüğümdü.

Aptalca bir an için Lucian'ın bunu bana verebileceğini düşündüm.

Aptal, Elena. Sana merhamet gösteren ilk kişiye güvendin. Ama Lucian için her şey işti.

Bir binanın önünde duruyoruz ve arabadan inerken derin bir nefes alıyorum. Lucian elimi tutuyor ve çekmeye çalıştığımda bana uyarı dolu karanlık bir bakış atıyor.

Alexei ve Demitri aracımızın yanına park ettikleri yerden bize katıldılar. Carson'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Toplantıdan sonra gitmiş gibi görünüyor.

Etrafımız korumalarla çevrili, binaya giriyoruz ve ben anında donuyorum.

Bir adam bizi karşılamaya geldi. "Bay Cotroni, sizi bekliyorduk. Bu taraftan."

Lucian babasının cesedini incelemeyi bitirene kadar bir yerde beklemeyeceğimi fark ettiğimde gözlerim açılmaya başlıyor.

Odaya girmeden önce Ursula Teyze usulca hıçkırmaya başlıyor. Kalbim anında onun için çarpıyor. Lucian elimi bırakıyor ve kolunu teyzesine doluyor. Şakağına bir öpücük konduruyor, sonra da mırıldanıyor: "Hadi vedalaşalım. Tamam mı?"

Onun göğsüne doğru başını sallıyor ve aralarındaki etkileşim beni derinden etkiliyor.

Onlar odaya girerken Lucian teyzesini tutuyor ve sonra Alexei elini belime koyarak onları takip etmem için beni usulca dürtüyor.

İçeri giriyorum ve gözlerim anında beyaz çarşafa takılıyor.

Oh, Tanrım.

Lucian teyzesini bırakır ve masanın yanına gelene kadar masaya yaklaşır. Başını eğiyor ve çarşafa uzanıyor. Beyaz kumaş geri çekilirken nefesimi tutuyorum ve sonra Lucian titreyerek nefes alırken içimi bir duygu kaplıyor. "Papà," diye fısıldıyor, sesi kederle sırılsıklam.

Lucian düşmanım olsa ve babasını tanımasam da içimi merhamet dolduruyor.

Lucian elini kravatının üzerine koyar ve sonra öne doğru eğilip babasının alnına bir öpücük kondurur. "Ti voglio bene, Papà." Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler daha mırıldanıyor ve sonra doğruluyor.

Lucian'ın gözlerini kapatışını izliyorum, yüzünü keder gölgeliyor. Teyzesinin veda edebilmesi için uzaklaşmadan önce babasına bakarak birkaç dakika geçiriyor.

Bay Cotroni'nin göğsünün üzerine düşüyor ve yürek parçalayan bir feryat koparıyor. Gözlerim yaşıyor ve onları hızla kırıştırıyorum. Trajik sahneden başımı çevirdiğimde, gözlerim Lucian'ın kollarıyla çarpışıyor.

Öfke yok. Sadece ihtiyaç var.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana doluyor. Benden gelecek teselliye ihtiyacı var ve ben de farklılıklarımızı bir kenara itiyorum.

Lucian yüzünü saçlarıma gömüyor, vücudu bedenimi sarıyor. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra kollarımı kaldırıp beline doluyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar, sesi kederden pürüzlüdür.

Omzuna doğru başımı sallıyorum ve bunun yardımcı olabileceğini düşünerek elimi geniş sırtında gezdiriyorum.

Morgda Lucian'ın babasının cesedinin yanında dururken bir bağlantı kuruyoruz. Durumlarımız farklı olsa da, ikimiz de kaybın acı tadını biliyoruz.

İlk geri çekilen Lucian olur. Teyzesinin yanına gider ve omuzlarından tutarak onu cesetten uzaklaştırır. Teyze Lucian'ın göğsüne yaslanıp ağlıyor ve Lucian da sanki teyzenin yere düşmesini engelleyen tek şey kendi gücüyümüş gibi onu sıkıca tutuyor.

Morgdan çıkıyoruz ve Alexei elini tekrar belime koyduğunda şaşıyorum. Sanki bana teselli veriyormuş gibi hissediyorum.

Lucian teyzesine odaklanmışken Alexei biraz eğilir ve sonra usulca mırıldanır, "Lucian iyi bir adam. Doğru olanı yapıyor. Seni kurtardığı için hayatını cehenneme çevirme."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi Alexei'ninkilere dikiyorum, sonra uyarıyı görüyorum ve tüylerim diken diken oluyor. "Lucian'ın arkasını kolladığımı her zaman hatırla."

Başka bir deyişle, Lucian'ı öldürmeye çalışırsam, Alexei intikam almak için orada olacak.

Alexei'den uzaklaşıyorum ve o da elini bırakıyor. Ben daha hızlı yürüyemedim, "Onu seversen benim korumama sahip olursun. Geleceğinin nasıl olacağına sen karar vereceksin."

Daha hızlı yürüyorum ve Lucian ile teyzesine yetişiyorum. Omzumun üzerinden Alexei'ye son bir kez bakıyorum. O da

Bana gülümsüyor ve bir şekilde her zamanki acımasız ifadesinden daha korkutucu görünüyor.

Başımı öne eğerek elimi Ursula Teyze'nin sırtına koyuyorum ve Alexei için endişelenmek yerine onu rahatlatmayı tercih ediyorum.

Ursula Teyze'nin eli benimkini arıyor ve sonra parmaklarımı sıkıca kavlıyor. Nişan yüzüğü derime batıyor ama ısırtığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hepimiz G-Wagon'a geri dönüyoruz ve Lucian ile teyzesinin arasına oturduğumda Ursula Teyze'nin eline uzanıyorum. O da hemen iki eliyle benimkini tutuyor ve bana minnettar bir bakış atıyor.

Lucian sol elimi tutuyor ve başımı ona çevirdiğimde avucumu kalçasına yerleştiriyor. Gözlerim yüzüne kayıyor ama o pencereden dışarı bakıyor.

Dikkatimi tekrar Ursula Teyze'ye çevirdiğimde bana titreyen bir gülümseme veriyor. "Kaybettik ve kazandık. Dorothy'nin yüzüğü parmağında çok güzel duruyor."

"Dorothy?" Yumuşakça sordum.

"Kız kardeşim, Lucian'ın annesi. Bu onun nişan yüzüğüydü." Sürpriz titriyor aracılığıyla Ben. Lucian verdi Ben Annesinin yüzüğünü mü? Ailesine ne kadar yakın olduğunu gördükten sonra. onun için manevi değeri büyük olmalı.

Tam o sırada Lucian başparmağını parmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdiriyor, yumuşak bir okşayışla dokunuyor.

Yavaşça ona bakıyorum ama o hâlâ pencereden dışarı bakıyor. Gözlerim elinin benimkini örttüğü yere düşüyor. I

bronz teninin altında kıvrılan damarlara bakıyorum.
Avucundan ve kalçasından gelen sıcaklığı hissediyorum.

Midemde bir kıpırtı olduğunda gözlerimi kapatıyorum.
Kalbime bir hayal kırıklığı saplanıyor çünkü artık kaçmak
istemeyeceğimin an meselesi olduğunu biliyorum.

Bölüm 17

LUCIAN

Kiliseye girerken sıraları dolduran insanlara bakıyorum.

Samimiymiş, kışımın kenarı.

Herkes ya babamın öldüğünden emin olmak ya da son saygılarını sunmak için burada.

Ursula Teyze'yi ön tarafa götürüp oturmasına yardım ediyorum. Üzerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum: "Birkaç kişiyi selamlayacağım, Zia Ursula."

Bana başını sallıyor ve sonra elini Elena'ya uzatıyor. Doğrulduğumda Leo'ya bakıyorum ve o da bana başını sallıyor. İki kadını ona emanet ediyorum ve yanımda Franco ve Matteo olduğu halde Peter Stathoulis'e doğru yürüyorum.

Konuştüğümüzda, saygılarını sunmak için cenazeye katılacağını ve o zaman konuşabileceğimizi söyledi.

Ona ulaştığımda, kalın kaşları bir araya gelerek onu bir kartal gibi gösteriyor, bakışları keskin ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. El sıkışıyoruz ve bana doğru eğilerek mırıldanıyor: "Baban değerli bir rakipti."

Başımı salladım.

"Umbria adında bir kadını arıyorsunuz."

Gözlerim Peter'ınkilere kayıyor. "Umbria mı?"

"Yeraltı dünyasında yaşayan gölgelerin, sırların ve karanlığın Tanrıçası," diye eski İtalyan efsanesini bana ezbere anlatıyor. "O her kimse, intikam için burada. Geçmişteki düşmanlarına bak."

Yüce İsa. Çok fazla var. Ama bir kadın?

"Kadın olduğuna emin misin?" diye sordum. Başını salladı.

"Olabilirdiğince eminim." Ne oluyor lan?

Zihnim bildiğim tüm düşmanlarla yarışmaya başlıyor, ama onun kim olabileceğini bulamıyorum.

"Teşekkür ederim."

Peter başını sallıyor ve sonra elimi sıkıca kavırıyor. "Belki de farklılıklarımızı bir kenara bırakabiliriz. Bu bilgiyi bir barış teklifi olarak düşün."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ailelerimiz arasında bir husumet olmadığını bildiğimden başımı sallıyorum. "Bir müttefik her zaman hoş karşılanır."

Elimi bırakıyor ve karısının yanına oturuyor.

Elena'nın yanındaki yerime oturmadan önce birkaç politikacı, dedektif ve diğer bazı önde gelen ailelerle selamlaşıyorum.

Tıpkı bir gün önce olduğu gibi, sol elini tutup kalçamın üzerine koyuyorum.

Rahip ayini gerçekleştirirken, başparmağımı nişan yüzüğünün üzerine sürüyorum ve bu bana bugünü atlatmak için ihtiyacım olan rahatlığı sunuyor.

Ayin bittiğinde kalkıp açık tabuta doğru yürüyorum. Babam uyuyor gibi görünüyor ve bir daha asla uyanamayacağını bilmek kalbimi kırıyor.

Üzerine eğilip alnına son bir öpücük konduruyorum. "Addio, Papà."

Ursula Teyze ve Elena'nın son vedalarını etmelerini bekliyorum ve sonra kenara çekiliyoruz.

Korumalar basını uzak tutmayı biliyorlar, bu yüzden en azından kiliseden çıkarken gazetecilerin akınına uğramıyoruz. Arabanın arkası sessiz ve mezarlığa vardığımızda Ursula Teyze usulca ağlamaya başlıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Elena'nın elini daha sıkı tutuyorum.

Bu zorlu dönemde teyzemi ve beni rahatlatmak için öfkesini bir kenara bıraktı ve bu bana onun kalbinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Arabadan indiğimizde Elena kolunu Ursula Teyze'ye doluyor ve bu manzara kalbime biraz sıcaklık veriyor.

Parmaklarımı Elena'nın sol eliyle birleştiriyorum ve sonra üçümüz babamın defnedileceği mozoleye doğru yürüyoruz.

Bunun bir saldırı için mükemmel bir fırsat olduğunun farkındayım, bizi koruyan bir muhafız ordusu olmasına rağmen etrafıma karşı aşırı duyarlıyım.

Tek bir hata bana pahalıya mal olabilir. Elena'yı ya da teyzemi kaybedebilirim.

Bakışlarım Alexei'ninkilerle birleşiyor ve o sessizce başını sallayıp her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verince endişem azalmaya başlıyor.

Babam bana arkadaşımız olmadığını öğretmişti, ama Alexei'ye bakınca en azından bir arkadaşım olduğunu kesinlikle biliyorum.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gün kasvetli bir tempoda ilerliyor ve eve vardığımızda hepimiz oturma odasındaki koltuklara çöküyoruz.

Alexei ve Demitri, tehdidin icabına bakana kadar misafirim olarak kalacaklar.

Ursula Teyze sadece bir dakika oturduktan sonra tekrar ayağa kalkıyor. "Gel, Elena."

Kadınların merdivenlere yönelmesini izliyorum ve sonra bakışlarımı tekrar Alexei'ye çeviriyorum. "Stathoulis tehdidin Umbria adını kullanan bir kadın olduğunu söyledi."

"Umbria mı?" Alexei kaşlarını çatıyor ve öne doğru eğilerek kollarını kalçalarına dayıyor. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

"Eski bir İtalyan efsanevi tanrıçasının adı," diye açıklıyorum ona. "Stathoulis bunun eski bir düşman olduğunu düşünüyor."

"Bir fikrin var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bütün aile ortadan kaldırılır, böylece böyle bir şey yapacak kimse kalmaz."

Alexei bir an düşündü ve sonra sordu: "Aşağılanmış bir metres mi?"

Bir kahkaha attım. "Sikeyim hayır."

"Umbria," diye mırıldanıyor Alexei yine onun adını. "Araştırıp ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler." Ayağa kalkarak onları sorun üzerinde çalışmaları için yalnız bıraktım ve kadınları kontrol etmek için üst kata çıktım.

Onları Akdeniz'in muhteşem manzarasına sahip oturma odasında buluyorum. Omzumu kapı pervazına yaslayarak Ursula Teyze'nin Elena'ya gelinlik resimleri göstermesini izliyorum.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Ursula Teyze başını Elena'ya doğru eğerek soruyor.

Bir cenaze ve bir düğün. Kötü bir şakanın başlangıcı gibi.

Elena resme bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Çok güzelmiş." Sesinde hiç heyecan yok.

Ursula Teyze, "Denizkızı stili vücudunu tamamlayacak," dedikten sonra elbiseye bakıyor. "Çok şık." Fotoğrafı bir kenara koyuyor, sonra bir sürü yeni fotoğrafı sehpanın üzerine yayıyor. "Şimdi sıra çiçeklerde. Ne seversin?"

Elena hepsine bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Hepsi çok güzel."

Dudaklarım kıvrılıyor ve yavaşça yaklaşıyorum. Kanepeye ulaştığımda iki kadın da bana bakıyor.

"Düğünü mü planlıyorsun?" Bariz olanı soruyorum.

Ursula Teyze bana şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bir hafta! Sahip olduğum tek şey bu, sakın karışayım deme."

Kıkırdarken ellerimi teslimiyetçi bir hareketle havaya kaldırıyorum. "Oh, güven bana, yapmayacağım."

Koltuğun koluna oturuyorum ve Elena'ya doğru eğilerek buket örneklerinin olduğu tüm fotoğraflara bakıyorum.

St. Joseph zambaklarını gösteriyorum. "Bunlar annemin en sevdikleriydi."

Yorumum Ursula Teyze'nin yüzünde duygusal bir gülümseme oluşturdu.

"Bunlarla gidebiliriz," diyor Elena.

"St. Joseph's mi?" Ursula Teyze emin olmak için sorar. "Evet." Elena ayağa kalkıyor. "Bana biraz müsaade edin."

Ayağa kalktım ve ceketimi düzelterek, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Zia Ursula" dedim.

"Elbette," diye gülümsüyor bana.

Oturma odasından çıkıp Elena'nın odasına gidiyorum ve parmak uçlarımla kapıya vuruyorum. Cevap vermeyince kapıyı tekrar çalıyorum ve içeride olup olmadığını görmek için kapıyı itmeden önce birkaç saniye bekliyorum.

Elena pencerenin önünde durduğu yerden arkasını dönüyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyor, sesi gergin.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Onun yanına doğru yürürken, aşağıdaki peyzajlı bahçeye bakıyorum.

"Teyzemi rahatlattığınız için teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ve kendime."

"Ben kalpsiz değilim," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum." Yüzümü ona dönüyorum ama o pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Elimi kaldırarak çenesinden tutuyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. "Neden benimle evlenmeye karşısın?"

Elena'nın gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben onun altın sarısı gözlerinde milyonlarca düşünce görüyorum.

ELENA

"Çünkü bu bana özgürlüğüme mal olacak," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Öylece vazgeçemeyecek kadar çok mücadele ettim."

Lucian'ın gözleri yüzümde geziniyor. "Özgürlüğünden vazgeçmek zorunda kalacağını sana düşündüren nedir?"

"Her şeyi. Sorumlu olduğun tüm bu dünya." Bir nefes alıyorum ve ciğerlerim onun tıraş losyonu ile doluyor, itiraf etmeliyim ki, gerçekten hoşlanmaya başlıyorum. "Yoksa bana her şeyin farklı olacağını mı söyleyeceksin? Şu anda o kapıda kilit olmayabilir, ama daha sonra bunu yapmaktan seni ne alıkoyar? Bir gün bana karşı sabrını kaybedeceksin ve bu bir tokatla başlayacak."

Lucian elini yüzümün yan tarafına götürüyor ve yanağımı kavırıyor, dokunuşu şefkatli hissettiriyor. Vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor ve sonra şöyle diyor: "Sana asla vuramam. Beni çılgına çevirsen bile."

Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Dudakları oyalanıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Sadece özgürlüğümü istiyorum," diye yalvarıyorum, kalbine hitap etmeyi umarak.

Geri çekiliyor ve gözlerimi yakalıyor. "İstediğin gibi gelip gitmekte özgürsün, Elena. İstediğin her şeyi yapmakta özgürsün."

Alnımda bir kaş çatma oluşmaya başladı. "Evden öylece çıkıp gitmeme izin mi vereceksin? Şimdi mi?"

Gözleri hafifçe kısıılır. "Evet..." başını eğerek devam ediyor, "ama geri dönsen iyi olur. Hiç kuşkunuz olmasın, işten döndüğümde sizi evde bulmayı umuyorum."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, sözlerindeki gerçeği arıyorum. "Yani gün içinde istediğimi yapabilir miyim?" Emin olmak için soruyorum.

"Muhafızlar yanınızda olduğu sürece. Ayrıca teyzemi de yanınızda götürmenizi tercih ederim, özellikle de alışveriş gezilerinde. Alışverişe bayılır."

Tekrar kaşlarımı çatıyorum ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor, çünkü umut geri gelmeye başlıyor.

"Seni kızdırdığım gün ne olacak?" diye sordum.

Lucian'ın parmakları yanağımdan aşağı inerek çenemdeki silik morluğa ulaşıyor. "Dün beni kızdırdın ve ben sana vurmadım." Omuz silkiyor. "Kavga edeceğiz. Barışırız." Başını sallayarak beni uyarır gibi bir bakışla süzüyor. "Ama birbirimize asla el kaldırmayacağız."

Daha fazlasını bilmem gerek. Ona itaatsizlik etmenin bedelini nasıl ödeyeceğimi bilmem gerekiyor çünkü her zaman ödenecek bir bedel vardır.

"Yani ceza yok mu?" Ben soruyorum. "Sadece kavga edeceğiz ve hepsi bu mu?" Ağzının kenarı tehlikeli derecede seksi bir sırıtışa dönüşüyor.

Tekrar öne eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Bunu ödeyeceksin. Ama düşündüğün şekilde değil."

"Nasıl?" Kıpırdamadan dururken soruyorum.

Lucian ellerini kalçalarıma indiriyor ve avuç içleri yavaşça kıvrımlarımın üzerinden geçerek popoma ulaşıyor. Karnımda yarattığı keskin hissin etkisiyle bir hava patlaması yaşıyorum. Sonra sırtıma doğru ilerliyor ve sanki hipnotize ediliyormuşum gibi hissediyorum - sadece ona odaklanıyorum.

Dudaklarım ayrılıyor ve kulağıma bir nefes bıraktığında gözlerim kapanıyor ve bedenim titriyor.

"Beni kızdırırsan seni çılgına çevirir ve sikimi arzulamanı sağlarım," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve baştan çıkarıcı.

Vücudumu ateşe vermiş gibi bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve zihnim beni öptüğü zamanki gibi bulanıklaşıyor.

Lucian'ın dudakları çenemde geziniyor ve ağzı benimkine değdiğinde sertçe nefes veriyorum. Dudaklarım onunkilere ihtiyaç duyarak karıncalanıyor ama beni öpmek yerine geri çekiyor. Sırtışı yüzüne geri dönüyor. "Başka sorunuz var mı?"

Hemen başımı sallıyorum.

"Güzel." Lucian alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Teyzemi bekletme. Düğünü planlamak için çok heyecanlı." Ve sonra odamdan çıkıp gidiyor. Yatağıma doğru üç adım atıyorum ve üzerine yığılıyorum, bacaklarım ayakta duramayacak kadar uyuşmuş.

Benim. Tanrım.

Neydi o?

Aslında beni öpmesini istedim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, Alfonso'yla bile.

hayretle uzaya bakıyordu.

Lucian tarafından karıştırılan hislerimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. Sonra ne dediğini hatırlıyorum: İstedğim gibi gelip gidebilirim.

Yine de gerçek bu mu?

Sadece zaman gösterecek. Altı gün içinde evleneceğiz ve bunun olmasını engellememin hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

Bu düşünce bana Ursula Teyze'yi hatırlatıyor ve ayağa kalkarak odadan aceleyle çıkıyorum. Oturma odasına girdiğimde, "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim" diyorum.

Kızmak yerine bana gülümsüyor. "Endişelenme, Cara. Lucian'la senin de konuşmak için zamana ihtiyacınız olduğunu anlıyorum. Gel otur."

Yanına oturuyorum ve sergilenen yeni fotoğraflara bakıyorum. Fenerlerin beyaz ketenlerle süslenmiş masalara yumuşak bir parıltı verdiği bir tanesini işaret ediyor. "Düğünü gün batımında yaparsanız, arka bahçede bu muhteşem görünecektir."

Ona baktım. "Düğün burada mı yapılacak?"

Başını sallıyor. "Bahçeyi kullanmamak utanç verici olurdu."

Onunla aynı fikirde olarak başımı sallıyorum. "Fenerleri seviyorum. Her şeyi mistik gösteriyor."

"Güzel," diyor mutlu bir kıkırdamayla. "Yemek ve pastaya yarın karar verimiz." Bana dönerek gözleriyle saçlarımı tarıyor. "Yukarı mı yoksa aşağı mı takacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Lucian'ın hoşuna gidecek. Bence buklelerle çok güzel görüneceksin."

"Kulağa yeterince kolay geliyor," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Ursula Teyze elini benimkinin üzerine koyarken başını eğiyor. Gözlerinde yumuşak bir ifade var. "Lucian sahip olduğum tek şey. O benim için bir oğul gibi."

Başımı salladım.

"Lütfen ona iyi davran."

Tekrar başımı salladım.

Beni kucakladı, sonra da "Görücü usulü evliliğin her kızın hayali olmadığını biliyorum ama o iyi bir koca olacak. Ona bir şans ver."

Tekrar başımı salladım. "Denerim."

"Tek istediğim bu," diyor geri çekilirken. Yanağımdaki birkaç teli fırçalıyor ve parmakları morluğun üzerinde geziniyor. "Cotroni erkekleri vurmaz."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi masanın üzerindeki resimlere indiriyorum.

"Herhangi bir konuda konuşmak istersen ben buradayım. İyi arkadaş olabileceğimizi düşünmek isterim."

Bakışlarım tekrar onunkilere yöneliyor ve yüzündeki samimiyeti gördüğümde umudum biraz daha artıyor. "Bunu ben de isterim."

Bölüm 18

LUCIAN

Yemek masasının yanında durup tüm pastalara bakıyorum.

Ursula Teyze beni bir ısırık daha almaya zorlarsa aşırı dozda şekerden öleceğim.

Elena'ya bakıyorum ve "Hangisini istediğine karar verdin mi?" diye soruyorum.

Önce bana, sonra da seçkiye bakıyor. "Hepsi çok güzel..."

"Ama?" Ben soruyorum.

Ursula Teyze iç geçirdi. "İkiniz için uygun değiller."

Pastacı yaklaşır. "Hoşunuza gidebilecek yeni bir trend var. Dantel kremalı çıplak bir pasta. Çok tatlı olmayacak."

"Bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum ve Ursula Teyze'den bir kıkırdama duyuyorum.

Pastacı bir tableti kurcalıyor ve sonra kadınlara Elena'yı anında gülümseten bir resim gösteriyor. "Bu mükemmel."

Dudaklarım kıvrılıyor ve yaklaşıyorum. Ellerimi Elena'nın kalçalarına koyarak omzunun üzerinden pastaya bakıyorum ve ben bile güzel olduğunu kabul etmek zorundayım. "İstediğin bu mu?" diye soruyorum.

Bana bakıyor. "Evet. Bu kadar narin görünmesi hoşuma gidiyor."

"Anlaştık o zaman." Boynuna bir öpücük konduruyorum.
"İlgilenmem gereken işler var."

Yemek odasından çıkarken Ursula Teyze arkamdan,
"Yemeğe geç kalma," diye sesleniyor.

"Yapmayacağım." Dudaklarım kıvrılıyor ve Elena'yla dün konuştuğumuzdan beri her şeyin aslında ne kadar hoş olduğunu düşünüyorum. Benimle evlenme fikrine ısınıyor gibi görünüyor ve boynunu öptüğümde gerilmemesi dikkatimden kaçmadı.

Ön kapıdan çıkarken Franco ve Matteo hemen yanıma geldiler ve arabaya doğru ilerledik. Arka koltuğa geçtim ve Franco motoru çalıştırdığında, "Liman. Bir sevkiyat geldi."

"Evet, efendim." Sonra mikrofona konuşur, "Harekete geçiyoruz."

Cebimden telefonumu çıkarıp Alexei'nin numarasını çeviriyorum. O ve Demitri bir ipucunun peşindeler ve ben de onlarla temasa geçmek istiyorum.

Alexei cevap veriyor ve bir homurtu duyuyorum, sonra "Koslov" diyor.

"Lütfen bana sevişirken telefona cevap vermediğini söyle," diye kıkırdıyorum.

"Düşündüğünüz türden bir sikiş değil," diye yanıtlıyor.
"Birinden bazı bilgiler alıyorum."

Zavallı piç.

"Anladığım kadarıyla bir ipucun var?" Franco G Wagon'u garaj yolundan çıkarırken soruyorum.

"Siktiğimin paralı askerleri. Onun için çalışanlar bunlar."
Kaşlarım kalktı. "Ve?"

"Sözümü kestiniz. Bitirmeme izin verin, değerli bir şey paylaşırsa size haber veririm."

"Tamam."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonu ceketimin göğüs cebine geri sokarak koltuğa yaslanıyorum. Elimi kaldırıp çenemdeki kaşıntıyı ovuştururken bir kez daha saldırının arkasında kimin olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Paralı askerler. Hiçbir kurala göre yaşamayan, serbest çalışan kiralık silahlar.

Lanet olsun, herkes olabilir.

Limana yanaştığımızda bir polis arabası vardı. İçimi çektim. "Merda." Motorlu tugayım durdu ve kapıyı iterek açtım. Arabadan inip polis arabasına doğru yürüyorum ve sürücü tarafına ulaştığımda, bizim bordromuzdaki dedektiflerden biri olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Dışarı çıkıyor ve başparmağıyla yangın bombası sevkiyatımı işaret ediyor. "Şüpheli faaliyetler hakkında bir çağrı geldi."

"Ve? Bir şey buldun mu?" diye sorduğumda gözlerimiz kilitleniyor. Başını sallıyor. "Hayır."

"Güzel."

Arabaya geri tırmanışını izliyorum ve sonra "Bu arada, nişanınız için tebrikler" diyor.

Gazetelerde okumuş olmalı. Cotroni ismi trend bir konu haline geliyor ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.

Başımı sallıyorum ve motoru çalıştırıp uzaklaşmasını izliyorum. "Her şey yolunda mı patron?" Matteo soruyor.

"Evet. Maaş bordromuzda olmayan bir polis gelip kokuyu almadan önce sevkiyatı kontrol edelim ve buradan gidelim."

İşe koyulduk ve ben her şeyin orada olduğundan emin olduktan sonra, adamlar her zaman kullandığımız klima ünitelerine paketlemeye başladılar.

Tüm süreç bir saat sürüyor ve sonunda buradan çıkabiliyoruz.

"Matteo," diye sesleniyorum arkasından, kamyonu binmeden önce, "Sevkiyatın yerine ulaştığından emin ol."

"Evet, patron."

G Wagon'a bindim ve Franco bizi eve bıraktı. Garaj yoluna döndüğümüzde telefonum çalmaya başlıyor. Alexei'nin adını görünce sırtıyım. "Sanırım işin bitti," diye cevaplıyorum aramayı.

"Öyleyim," diye kıkırdıyor. "Şimdi bir içkiye ihtiyacım var." "Ve?"

"İtalyan olduğunu yeni öğrendim. Her zamanki şeyler. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü. Umbria adını kullanıyor."

"Kahretsin, bu hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldanıyorum.

"Araştırmaya devam edeceğim," diyor Alexei.

"Teşekkürler."

Görüşmeyi bitirdiğimizde Franco arabayı durduruyor ve inip bir iç çekiyorum. Gerçekten bir hayaleti kovalıyormuşum gibi hissediyorum.

Eve geri döndüğümde Elena ve Ursula Teyze'yi mutfakta buluyorum.

"Her ne yapıyorsan güzel kokuyor," diyorum kendime bir burbon doldurmak için yan masaya doğru yürürken.

Ursula Teyze, "Elena'ya domates soslu dana eti ve mortadella köftesinin nasıl yapıldığını gösteriyorum," diye yanıtlıyor.

İçkimi alıp ceketimin düğmelerini açıyorum ve kanepeye oturuyorum. Kadınların yemek yapışını izlerken burbonun tadını çıkarıyorum ve bu beni anında rahatlatıyor.

Elena arada bir başını kaldırıp bakıyor ve beşinci kez göz göze geldiğimizde gülümsemeye başlıyor.

Yavaşça ağzımın köşesi kalkıyor ve sonraki otuz dakika boyunca ona bakmaya devam ediyorum, ondan gülümsemeler alıyorum.

Yemek hazır olduğunda, sıcak basmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp ceketimi çıkarıyorum ve kanepenin arkasına asıyorum. Kol düğmelerimi açıyorum ve kollarımı sıvarken yemek odasına doğru yürüyorum.

Masanın başında duruyorum ve babamın boş sandalyesini görmek içime bir yumruk gibi iniyor.

Ursula Teyze sırtımı sıvazladı. "Otur. O da böyle olmasını isterdi."

Derin bir nefes alıyorum ve sandalyeyi çekerken yavaşça bırakıyorum.

Yerime oturduğumda Elena önüme bir tabak koydu. "İyi şanslar. İlk kez yemek yapıyorum."

Bir kahkaha attım. "Zehir katmadığın sürece sorun yok."

"Kahretsin, bunu düşünmeliydim," diye dalga geçerek sağ tarafıma oturuyor.

Hepimiz hazır olduğumuzda, **e l l e r i m i** Elena'ya ve teyzeme uzatıyorum ve ardından hızlı bir teşekkür duası ediyorum.

Aletlerimi alıp bir köfte kesiyorum ve ısırığı aldığımda Elena beni dikkatle izliyor.

Yavaşça çiğniyorum, zenginliğin tadını çıkarıyorum ve sonra gülümsemeye başlıyorum. "Sakin ol. Bu iyi bir şey."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve o yemeğe başlarken ben de ona bakıyorum.

"Tabii ki iyi," diye mırıldanıyor Ursula Teyze. "Ona ben öğrettim."

Kıkırdayarak teyzemin elini tutuyorum ve parmaklarına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

ELENA

Bugün düğün günüm ve düşündüğüm kadar gergin değilim.

Ellerim hala titriyor ve terlemeden duramıyorum ama o gün geldiğinde kendimi asmak için bir ilmik yapacağımı ve koridorda yürümeye hazırlanmayacağımı düşünmüştüm.

Aynadaki yansımama bakarken derin nefesler alıyorum.

Geçen hafta hiç de beklediğim gibi geçmedi. Ursula Teyze ile geçirdiğim her gün onu biraz daha iyi tanıdım. Dün bana yanımıza taşınmasını isteyip istemediğimi sordu ve ben de tereddüt etmeden evet dedim. Onun burada olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor. Lucian'la işler kötü gitmeye başlarsa diye.

Neyse ki balayı olmayacak çünkü Lucian işten izin alamıyor.

Düşüncelerim bu geceye döndüğünde derin bir nefes daha alıyorum.

Tanrım.

Bu gece evliliğimizi tamamlamak zorunda kalacağımızı düşündükçe karnıma ağrılar giriyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve tenimi soğuk bir ter kaplıyor.

Lucian geçen hafta bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve kendime karşı dürüst olursam, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı itiraf edebilirim.

Ama yine de... Onunla seks yapmaya hazır değilim.

Tanrım, hazır değilim.

Ursula Teyze gelip arkamda duruyor ve sonra yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Neyin var, Cara?"

Başımı salladım. "Sadece gerginim."

Yüzümü ona döndüğümde iki elimi birden tutuyor. "Gergin hissetmen normal."

Başımı sallıyorum, sonra neredeyse dudaklarımı yalayacaktım ama tam zamanında sürdüğüm ruju hatırlıyorum.

"Endişelendiğin başka bir şey var mı?" diye soruyor, ses tonu nazik.

Gözlerimi tekrar indirmeden önce yüzüne dikiyorum. "Bu geceyle ilgili," diye itiraf ediyorum.

"Oh... Ohhhh." Beni yatağa çekti ve oturduktan sonra, "Bu da normal. Resepsiyonda çok içmiştim ve açıkçası yardımı oldu."

"Evli miydin?" Ben sordum.

Ursula Teyze başını sallıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Hayatımın en büyük hatası. Luca beni uyarmıştı ama ben dinlemedim. Kötü niyetli bir piç olduğu ortaya çıktı."

"Yani boşandınız mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ben dulum. Luca benim için halletti."

Lucian'ın babasının Ursula Teyze'nin kocasını öldürdüğünü fark ettiğimde dudaklarım aralanıyor. "Oh."

"Yine de," diyerek yüzünü bana doğru çevirdi, "Lucian'ın nazik olacağından eminim."

Oh, Tanrım.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen bakire misin, Cara?"

Ohhh, Tanrım. Utançtan öleceğim.

Başımı sallıyorum.

"O zaman ne bekleyeceğini biliyorsun," diye iç geçiriyor Ursula Teyze.

Evet, hiç sanmıyorum.

Kapı çalınır ve Alexei odaya bakar. "Hazır mısınız?"

"Evet, ama beş dakika daha bekleyeceğiz," diyor Ursula Teyze. "Yeğenim biraz daha terlesin."

Alexei bir kahkaha atar ve sonra kapıyı kapatır.

Elbisemi düzeltirken Lucian'ı gerçekten beş dakika daha bekletiyoruz ve sonra Ursula Teyze iki yanağımı da öpüyor. "Nefes almayı unutma, Cara."

Biraz hava emiyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor bana.

Hayır.

Emin değilim.

Seçme şansım var mı?

Düşüncelerimi dile getirmek yerine başımı sallıyorum.

Merdivenlerden indiğimizde babamı görüyorum ve midem bulanıyor.

Dante burada mı?

Tam bu soruyu düşünürken Dante misafir tuvaletinden çıkıyor ve gözleri bana kilitleniyor.

"Gel, bizi yeterince beklettin," diye bağılıyor babam.

"Sus, Tino," diye onu azarlıyor Ursula Teyze. "Eğer kızını koridorda yürütmekle ilgili bir sorunun varsa, bunu ben yaparım."

Babam tek kelime etmeden bana doğru yürüyor ve kolunu uzatıyor. Elimi kolunun kıvrımına koyuyorum ve yıllardır ilk kez birbirimize dokunduğumuzu düşünmeden edemiyorum.

Ve muhtemelen sonuncusu.

"Gelin, Bay Capone. Gelinle birlikte koridorda yürümeye niyetiniz yok herhalde," diye çıkışıyor Ursula Teyze Dante'ye. Ursula Teyze'nin peşinden gitmeden önce bana alaycı bir bakış atıyor.

Sol elimdeki küçük Aziz Joseph zambağı buketini sıkıca kavriyorum. Verandaya çıktığımızda,

Pachelbel'in D'deki Kanonu çalmaya başlar ve her şey fazlasıyla gerçek olur.

Düğüne katılan insanların çoğunu tanımıyorum. Uzaklara bakarken gözlerim Lucian'a kilitleniyor, çeşmenin önünde duruyor, yanında rahip ve Alexei var.

Smokininin içinde o kadar yakışıklı görünüyor ki, koridorun yarısına gelene kadar dikkatimi çekmeyi başarıyor. Sonra Dante gözüme çarpıyor ve yüzündeki zalim ifade beni anında soğutuyor. Bakışlarım Lucian'a geri dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Lütfen bana zarar verme.

Bakışları Dante'ye, sonra tekrar bana kayıyor ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi dolgun dudaklarının etrafında yumuşak bir gülümseme oluşuyor.

Yapmayacağım.

Ön tarafa ulaşan babam yanağıma bir öpücük konduruyor ve Dante'nin yanına oturmak için ayrılmadan önce Lucian'a başıyla selam veriyor.

Lucian'ın gözleri üzerimde geziniyor ve sonra mırıldanıyor, "Nefes kesici görünüyorsun."

Gülümsemeye çalışıyorum ama muhtemelen yüzümü buruşturuyorum.

Tören başlıyor ve rahibin konuştuğu her kelimeyle birlikte ellerimdeki titreme artıyor. Mum yakma işlemi bittiğinde, nefeslerim dudaklarımdan hızla dökülüyor.

Tanrım, evleniyorum.

İşte bu kadar.

Kaçmak yok.

Yemin zamanı geldiğinde, bayılacak gibi oluyorum.

Misafirlere bakıyorum ve gözlerim yine Dante'ninkilerle birleşiyor. Her an bize silah çekecekmiş gibi görünüyor.

Karşında duran Dante olabilirdi.

Lucian yüzüme uzanıyor ve parmağını çenemin altına koyarak beni kendisine bakmam için dürtüyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde tüm konuklar kayboluyor, Dante bile, ve sonra sadece ikimiz kalıyoruz.

Ve yeminimiz.

Lucian sol elimi tutuyor ve cesaret verici bir şekilde sıkıyor, ardından rahip, "Lucian, benden sonra tekrar et," diyor.

Rahip yeminleri okuyor ama tek duyduğum Lucian'ın sesi, "Ben, Lucian Cotroni, seni, Elena Lucas'ı, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere eşim olarak kabul ediyorum."

"Elena, benden sonra tekrar et."

Dudaklarım ayrılıyor ve sonra kendi sesimi duyuyorum ve Lucian'a yeminlerimi söylerken hissettiğimden çok daha güçlü geliyor.

"Ölüm bizi ayırana dek" dediğimde Lucian'ın parmakları benimkilere dolanıyor.

Yeminlerimizi edip yüzüklerimizi değiştirdikten sonra kaçmanın tek yolu bu olacak. Lucian'ın sağ eline taktığı yüzüğün, onun için evlilik yüzüğü olarak kullandığımız yüzük olduğunu yeni fark ettim.

"Lucian, Elena Lucas'ı karın olarak kabul ediyor musun?" Lucian tereddüt etmez. "Kabul ediyorum."

İşte bu kadar.

Tanrım.

"Elena, Lucian Cotroni'yi kocan olarak kabul ediyor musun?"

Ağzım kuruyor ve sertçe yutkunuyorum. *En azından Dante değil.* "Kabul ediyorum" diyene kadar saniyeler geçiyor.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Koca.

Eşim.

Evlilik.

Lucian bir elini yanağıma götürüyor ve sonra bana doğru eğiliyor. Dudakları şefkatle dudaklarıma değiyor ve duygularım roket gibi fırlıyor. Bunalmış bir halde, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışmak için gözlerimi kırıştırmaya başlıyorum.

Geri çekilirken Lucian'ın nefesini dudaklarımda hissediyorum ve sonra rahip "Bay ve Bayan Cotroni" diyor.

"Elena Cotroni," diye mırıldanıyor Lucian, yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor. "Benim karım."

Bölüm 19

LUCIAN

Karım.

Tanrım, çok güzel.

Gözlerimi Elena'dan alamıyorum ve Yargıç Fico'nun yeni aldığı yat hakkında anlattıklarını yarım kulakla dinliyorum.

Ursula Teyze'nin yanında durduğu gelinlik içinde bir hayal. İtalya'nın en önde gelen ailelerinin eşlerinden oluşan bir grupta konuşuyorlar.

"Affedersiniz," diyorum ve Elena'ya doğru yürüyorum. Dirseğine dokunarak dikkatini çekiyorum ve sonra diğer kadınlara "Karımı dansa kaldırabilir miyim?" diye soruyorum.

Ben Elena'yı yanlarından çekip alırken tüm kadınlar baygınlık geçiriyor. Elimi onunkine götürüyorum ve parmaklarımızı birleştirerek onu fıskiye'nin diğer tarafında kurulmuş olan dans pistine götürüyorum.

Ritmi olan bir şarkı çalıyor ve umursamadan Elena'yı kollarıma çekiyorum. Ritmi görmezden geliyorum ve bunun yerine kadın vokallere odaklanıyorum. Ellerim sırtında geziniyor ve pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum.

Giydiği elbise çok seksi, arkası beline kadar açıkta. Sahiplenici yanımda ceketimi silkip onu örtmek istiyor, böylece başka hiçbir erkek göremeyecek, ama dürtümü bastırıyorum.

Elena ellerini omuzlarıma koyuyor ve çeşmeye bakmadan önce gözleri sadece bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor.

"Bana bak," diye mırıldanıyorum. Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Bu daha iyi."

Mevcut şarkı kaybolur ve ardından *Take Me To Church*'ün alternatif bir versiyonu çalmaya başlar.

Elena'yı sıkıca kendime çekiyorum ve bir elimi başının arkasına götürerek alnımı onunkine bastırıyorum. Dudaklarımda nefes verişini hissediyorum ve parmaklarım ipeksi saçlarında kıvrılıyor.

Yavaşça başımı eğiyorum ve ağzımın onun ağzının köşesine değmesine izin veriyorum. "Ellerini boynumun arkasına götür" diye fısıldarken aynı havayı soluyoruz.

Elena istediğimi yapıyor ve parmaklarını tenimde hissetmek vücudumda ısı çizgilerinin parlamasına neden oluyor.

Etrafımızın aile ve iş arkadaşlarıyla çevrili olmasını umursamadan dudaklarını ısıriyorum. Elena gözlerini kapatıyor ve sonra ben onun ağzına sahip oluyorum. Geçtiğimiz hafta istediğimi alamadığım için yavaş yavaş ölüyordum.

Yerleşmesi, bizim fikrimize alışması için ona zaman verdim.

Artık yok.

Dilim ağzına giriyor ve sonra onu yutuyorum. Dilinin tatlı tadını ezberliyorum.

İki elimi de kaldırıyorum ve yüzünü çerçeveleyerek açlığım artarken onu yerinde tutuyorum.

Dilim onunkine sertçe vuruyor, onu benimkiyle damgalıyor. Dişlerim dudaklarını çekerek onu sahipleniyor.

Dudaklarım Elena'nın tadını alıyor, bir daha asla onun kadar güzel bir şey tadamayacağımı biliyorum.

Elena'nın parmakları ensemdeki saçlarıma dolanıyor ve sonra o da beni öpmeye başlıyor.

Üzerimizde havai fişekler patlıyor ve konuklar tezahürat yapmaya başlıyor ve ben daha az umursayamıyorum.

Şu an.

Karımı öpmek.

Önemli olan tek

şey bu.

Elena'dan bir inilti yükseliyor ve ben susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içiyorum.

Tanrım, bu inlemelerden daha çok istiyorum.

Öpüşmeyi sonlandırmak için kendimi zorladığımda edepli olmayı geçtik ve pis olma yolunda ilerliyoruz. Şişmiş dudaklarını bir kez daha ısıriyorum ve sonra nefes nefese birbirimize bakıyoruz.

Bu sefer Elena'nın yanaklarındaki heyecanı kovalayacak bir korku yok. Benden kaçmıyor ve kıyamet de kopmuyor. Bunun yerine Elena sanki bir mucize gerçekleştirmişim gibi merakla bana bakıyor.

Müzik çalmaya devam ederken birbirimize bakıyoruz. Konuklar resepsiyonun tadını çıkarmaya devam ediyor. Havai fişekler gecenin içinde kayboluyor.

İçimdeki her şey onu yatağıma sürüklemek istiyor, böylece gecenin geri kalanını onun vücudunu sahiplenerek geçirebilirim, ama onun için çok erken olduğunu bilerek bir adım geri çekiliyorum. "Dans için teşekkür ederim."

"Hı-hı," diye mırıldanıyor, yüzünde hala aynı merak ifadesiyle bana bakıyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen herkesi eve gönderir ve seni yatağa sürüklerim," diye uyarıyorum onu.

Bu onu trans halinden çıkarıyor ve bana kaşlarını çatarak, "O zaman beni öyle öpme," diye mırıldanıyor.

Bir kahkaha attım. "Hiç şansın yok."

Elini tuttuğumda dudaklarında beliren gülümsemeyi kaçırmıyorum. Onu Ursula Teyze'nin yanına götürüyorum ve ben bazı konuklarla ilgilenirken onu teyzemin yanında güven içinde bırakıyorum.

Ben servis tabağından bir kadeh şampanya alırken, Alexei yanıma geliyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve sonra gülümsüyor. "Mutlu görünüyorsun, dostum."

"Uğraştığımız onca şey düşünüldüğünde, öyleyim." Köpüklü içkiden bir yudum alıyorum. "Eğleniyor musun?"

Başını sallıyor, sonra Demitri gelip ona bir şeyler mırıldanıyor. Alexei'nin gözleri benimkilere kayıyor ve mırıldanıyor: "Gitmemiz gerek. Anlıyor musun?"

"Elbette." Elimi ona uzattım. "Sağdıcım olduğun için teşekkür ederim."

O ve Demitri verandaya doğru yürümeden önce ondan bir gülümseme alıyorum. Konuklara dönüp baktığımda Tino'nun bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Hay sikeyim. Bugün onun ve Dante'nin burada olmasından nefret ediyordum. "Evlat," diye alay ediyor Tino benimle.

"Bana öyle deme lan," diye hırlıyorum ona, anında sinirleniyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.
Hava gerginlikle çatırdamaya başlar.

"Haber var mı?" diye sorar
sonunda.

"Hayır." Haberim olsa bile onunla paylaşmazdım.

Dudaklarında bir küçümseme beliriyor, sonra
mırıldanıyor: "Kızımın tadını çıkar."

Çenemi sıkıyorum ve benden uzaklaşırken onu katıksız
bir nefretle izliyorum.

Sakinleşmeye ihtiyacım var, kadınların olduğu yere
bakıyorum ve sadece Ursula Teyze'yi görüyorum, bardağı en
yakın masaya bırakıyorum ve ona doğru yürüyorum.

"Elena nerede?" Teyzeme ulaştığımda soruyorum.

Bana ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Sadece elbiselerini değiştiriyor.
Leo onunla birlikte."

Elena'nın yanında bir koruma olduğunu bildiğim için
anında rahatlıyorum.

Teyzem kolunu belime doluyor. "Gecen güzel geçiyor
mu?"

Kolumu omuzlarına doladığımda ağzımda bir gülümseme
oluşuyor. Ona yandan sarılıyorum. "Sarılıyorum. Bu güzel
karşılama için teşekkür ederim."

"Rica ederim, ama bir dahaki sefere bir etkinlik
planladığınızda bana daha fazla zaman verin."

Bir kahkaha attım. "Yapacağım." Teyzemin ne kadar
mutlu olduğunu görünce, "Hâlâ taşınyorsun, değil mi?" diye
soruyorum.

Başını sallıyor. "Karın zaten izin verdi, yani şimdi fikrini
değiştiremezsin. Tüm eşyalarımı yarın getireceğiz."

Gülümsemem artıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Elena ile iyi anlaşıyor olmanız kalbimi ısıtıyor."

Bir şey dikkatimi çekiyor ve tekrar eve bakıyorum. Gözlerim tüm konukları, muhafızları, Tino'yu tarıyor ve sonra gülümsemem kayboluyor. Dante'den hiç iz yok.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum teyzeme ve sonra sürgülü kapılara doğru yürüyorum. Midem sıkışıyor ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissederek koşmaya başlıyorum.

ELENA

Leo beni odama kadar takip ederken, "Tebrikler Bayan Cotroni," diyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Teşekkür ederim." Odamın kapısını açıp, "Bir dakikaya geliyorum," diyorum.

Leo bana başıyla selam veriyor ve ben kapıyı kapatırken kapının yanındaki yerini alıyor.

Gelinlik çok güzel ama üzerime benden daha ağır olmayan bir şey giymem gerekiyor. Neyse ki Ursula Teyze önceden planlamış ve beni bekleyen beyaz bir kokteyl elbisem var.

Kendimi bu gecenin ilerleyen saatlerine hazırlamaya çalışıyordum, Lucian ve benim evliliğimizi tamamlamamızdan başka bir şey düşünemiyordum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama beni nefessiz bırakan öpücükten sonra bu düşüncenin o kadar da ürkütücü olmadığını itiraf etmeliyim

artık. Belki, sadece belki, Lucian'ın beni öptüğü zamanki gibi olur.

Omuzlarımdaki ipek askıları tutup aşağı çekiyorum ve sonra tüm kumaşın ağırlığı yere düşüyor.

Üzerimde sadece sırtı açık dantel bir bodysuit varken, kokteyl elbisesine uzanıyorum. Elbiseyi askıdan indirirken odamın kapısı pat diye açılıyor. Başımı o yöne çeviriyorum ve sonra buz gibi oluyorum.

Dante içeri girdiğinde Leo yerde yatıyor, beyaz düğmeli gömleğinde kıpkırmızı bir leke oluşuyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve bana acımasız bir bakış fırlatıyor. Sağ eli susturucu takılı bir silah tutuyordu, bu yüzden silah sesini duymadım.

Dudaklarım ayrılırken çok beni sersemletiyor. Sadece bir saniyeliğine birbirimize bakıyoruz.

Dehşet akıyor.

Dehşet tenimi ürpertiyor.

Çaresizlik içimi ürpertiyor.

Kokteyl elbisesini önümde tutuyorum ve şeytanla yüzleşiyorum, benzer bir pozisyonda olduğumuz zamanlara dair korkunç anıları geri getiriyor.

Banyoya doğru koşuyorum. Kaçacak bir yer yok ama bu bana zaman kazandırabilir.

Dante saçlarımı acımasızca kavırıyor ve tutamlar acı verici bir şekilde koparılıyor. Ona doğru düşerken bir çığlık atıyorum. Rütbeli nefesi anında tenimi kaplıyor

Boyun ve kulak, Lucian'ın öpücüğünden hâlâ kalan mutluluğu siliyordu.

Savaş, Elena. Tanrım, her zamankinden daha çok savaşmalısın.

Dirseğimi kaburgalarına vuruyorum ama bir yağ tabakası onu koruyor. Çırpınmaya başlıyorum, nefeslerim dudaklarımdan fırlıyor ve kalbim göğsüme çarpıyor.

İki elime birden ihtiyaç duyarak kokteyl elbisesini bırakıyorum. Bir şekilde Dante'nin burnuna kafa atmayı başarıyorum ve eli saçlarımı kurtarıyor. İleri atılıyorum, ama sonra vücudu benimkine çarpıyor ve onun tüm ağırlığıyla üstümde yere çakılıyorum.

"Çekil üstümden!" Çığlık atıyorum. Sanki kendi içimdeki bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibiyim.

Dante beni kolayca sırt üstü çeviriyor ve sonra silah sol yanağıma çarpıyor. Görüş alanımın arkasında ışıklar patlıyor. Yüzümün sol tarafı yoğun bir acıyla doluyor. Bilincim gidip geliyor, uzuvlarım ağırlaşıyor.

Dante elbiseyi pençeliyor ve yırtıldığını hissediyorum.

Karanlık etrafımda dönüyor, beni cehennemin derinliklerine sürüklemekle tehdit ediyor.

En büyük korkum üzerimde belirirken ruhum daralıyor.

Bir öfke kükremesi duyuyorum ve sonra Dante'nin ağırlığı üzerimden kayboluyor.

Yumruğun şokuyla gözlerimi kırıştıtırırken görüşüm geri geliyor ve bedenime güç geliyor. Kendimi yukarı çekmeyi başarıyorum ve küvete yaslanıp Lucian'ın silahı tekmeleyerek uzaklaştırmasını izliyorum. Dante'nin üzerine çömeliyor ve yumruklarını birbiri ardına yüzüne indiriyor.

Lucian'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, Dante'yi kan revan içinde bırakacak şekilde döverken yüz hatları öfke ve intikamla kesilmişti.

Gördüğüm en vahşi şeylerden biri olmasına rağmen, başka tarafa bakamıyorum. Zaman yavaşlıyor. Nefesimi tutuyorum. Bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğim için gözümü bile kırpmıyorum.

Dante'nin homurtuları zayıflıyor ve sonra Lucian ellerini Dante'nin boynuna doluyor.

Dante'nin nefes nefese kalışını izlerken içimden korku yerine sakinlik akıyor.

Tıpkı benim
yaptığım gibi.

Dante
kanıyor.

Sanki onun ellerinde defalarca kanamışım gibi.

Yüzü panikten bozulur, dili ağzının içinde kıvrılır ve guruldama sesleri çıkarır.

Öl.

Lütfen. Sadece. Öl.

Dante ve benim aramda yıllarca süren tacizler yanıp sönüyor. Utanç. İğrenme. Acı.

Ve sonra Lucian bağlantıyı keserek Dante'nin son nefesini de keser.

Dante son bir gargara sesi çıkarır ve sonra hareketsiz kalır. Gözleri tamamen açık. Yüzü kan içindeydi. Lucian'ın ona vermeyi reddettiği son nefes için ağzı açık kalmıştır.

O öldü.

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor ve sonra içimden rahatlamış bir hıçkırık yükseliyor.

Lucian ayağa kalkıyor ve ellerindeki kanı temizlerken onu izliyorum. "Bu pisliği evimden çıkarın," diye bağıyor ve ancak o zaman Franco ve Matteo'yu görüyorum. Dante'nin cesedini kaldırırken bana bakmıyorlar ve onu götürdüklerinde fayanslarda sadece kan kalıyor öldüğü yerde.

Küveti kullanarak, titreyen bacaklarımın üzerinde kendimi yukarı çektim.

Lucian ceketini silkiyor ve sonra gelip omuzlarıma sarıyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni göğsüne doğru kaldırıyor.

Kollarımı boynuna doladığımda hiç tereddüt etmedim. Yüzümü ona gömdüğümde rahatlamam dehşeti silip süpürüyor.

Lucian beni başka bir odaya taşıyor. Yatağa oturtuyor ve sonra bana öyle sıkı sarılıyor ki acı vermekten başka bir şey yapamıyor.

Derin nefesler aldığını duyuyorum. Kalan öfkeyle vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim duygu yüklü. Lucian sözünü tuttu.

Benim için Dante'yi öldürdü.

İçimi sakın bir his kaplıyor ve kocama daha sıkı sarılıyorum.

Ancak o zaman uğruna çok mücadele ettiğim özgürlüğü bulduğumu fark ediyorum.

Sonunda Dante'den kurtuldum. Özgürüm.

Bölüm 20

LUCIAN

Günah işlediğim için beni kutsa Peder.

Dante'yi öldürdüğüm için af dilemeyeceğimden eminim.

Derin bir nefes çekiyorum ve sonra geri çekiliyorum, böylece o orospu çocuğunun Elena'ya ne kadar zarar verdiğini görebiliyorum.

Leo'yu yerde gördüğüm an, daha önce hiç hissetmediğim bir korku kapladı içimi.

Aceleyle yatak odasına girdiğimde bulduğum şey ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Tek gördüğüm Elena'nın atılmış gelinliğiydi. Sonra banyodan gelen öfkeli homurtuları duydum ve ruhumu ateş ve kükürtle vaftiz etti.

Dante'yi karımın üstünde, vücudunu kaplayan yetersiz kıyafetleri yırtarken görmek akıl sağlığımı elimden aldı. İstesem de duramazdım ve durmak istemediğimden de emindim.

Bugüne kadar çıplak ellerimle hiç adam öldürmemiştim. Tek üzüntüm daha fazla acı çekmemiş olması.

Gözlerim Elena'nın narin yüz hatlarını tarıyor ve yanağında oluşan morluk göğsümden bir hırıltı koparıyor. Derisi yarılmış ve ince kan izlerini görmek bedenimin yeni doğan öfkesiyle şiddetle titremesine neden oluyor.

Gözlerimiz kilitlendi. Travma ve korku yerine bana öyle sakın bakıyor ki öfkesi sönüyor.

Elena ellerini çeneme götürüyor ve sonra yavaşça eğilip ağzıma bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. "Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Sen iyi misin?" Sesim duygularımla kabalaşarak sormayı başarıyorum.

Elini yanağına götürüp parmağının ucuyla morluğa dokunuyor ve sonra başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Kollarımı tekrar ona doluyorum ve göğsüme sıkıca sarıyorum. Elena yüzünü boynumun kıvrımlarına saklıyor.

Bir elimi başının arkasına götürüyorum ve ona sarılıyorum.

Tanrım, bir şeylerin ters gittiğini fark etmemiş olsaydım.

Şok azalmaya başlıyor ve adrenalın damarlarımdan akıyor. Onu öylece tutuyorum çünkü henüz bırakmaya hazır değilim. Tıpkı daha önce olduğu gibi, Elena'nın ağlaması bir an alıyor ve sonra ağlamaya başlıyor. Gecikmiş şok onu titretiyor. "Teşekkür ederim

Sen," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim, Lucian."

Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Odamızın kapısı açıldı ve Ursula Teyze aceleyle içeri girdi. "Dio! Ne oldu?"

"Dante ona saldırdı," sıkılmış dişlerimin arasından iğrenç kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

Ursula Teyze gelip ellerini Elena'nın titreyen omuzlarına koyuyor ve sonra karım teyzeme dönerken onu kaybediyorum.

"Dio. Dio," diye tekrarlayıp duruyor Ursula Teyze Elena'nın yüzünü gördüğünde. "Gel, cara."

Ayağa kalkıp Ursula Teyze'nin Elena'yı banyoya götürmesini izliyorum ve sonra gözlerimi kapatıyorum. Tino'yla yüzleşmek için odadan çıkmadan önce birkaç derin nefes alıyorum.

Merdivenlerin dibinde Franco'yu tehdit ettiğini duyuyorum ve arkamdan Glock'umu çekerek merdivenlerden aşağı iniyorum. Kolumu kaldırıp emrediyorum, "Çekil Franco. Bunu ben hallederim."

Silahımın namlusunu Valentino Lucas'ın alnına doğrultarak, "O pisliği evime sen getirdin," diyorum.

"Sen benim sağ kolumu öldürdün," diye tükürüyor Tino, yüzü öfkeden gerilmiş bir halde.

"Karıma saldırdı." Parmağım tetiğin etrafında sıkılaşıyor. "O orospu çocuğunun Elena'yı yıllarca taciz etmesine izin verdin ve benden de aynısını yapmamı mı bekliyorsun?"

"O benim kızım, istediğime veririm."

Yüce İsa, bana güç ver.

Kendimi durduramayıp öne atılıyorum ve silahın kabzasını Tino'nun yüzüne çarpıyorum.

"Lucian," diye bağılıyor Ursula Teyze arkamdan. "Dur!" Merdivenlerden hızla inerken ona ters ters bakıyorum. "Misafirlerin var."

Gözlerim misafirlerin çoğuyla dolu olan oturma odasında geziniyor. Hepsi bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için beni izliyor.

"Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, Valentino Lucas *la famiglia*," diye hatırlatıyor teyzem.

Ölümü hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ortak müttefiklerimizin gözünde değil.

Bir adım geri atıyorum ve parmaklarım Glock'un etrafında bükülüyor. Öfkemi dizginlemeye çalışarak, "Defol git evimden," diye bağıyorum.

Gözlerim Franco'ya kayıyor ve o da hemen Tino'nun kolunu tutup gerekirse onu dışarı sürüklüyor.

Tino arkasını döndü ve bana tükürdü, "Dante'yi kaybettiğin için bana borçlusun."

Yüz yüze gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, gözlerim onunkilere dalıyor. "Sana borçluyum. Sana. Hiçbir şey."

"Adamımı öldürdün," diye tıslıyor, geri adım atmayı reddediyor.

Parmaklarım tekrar silahın etrafında bükülüyor ve yerimi koruyarak sesim aldatıcı bir şekilde sakın, "Canlı çıkmaya izin veriyorum. İşte lanet olası ödemen."

Bakışmaya devam ediyoruz ve bu adama duyduğum nefretin her zerresini gözlerime ve sesime enjekte ediyorum. "Hâlâ iki ayağının üzerinde yürüyebiliyorken git buradan."

Hava dayanılmaz derecede gerginleşiyor, vücudum yüksek alarmda.

İlk geri adım atan Tino oldu. Bana iyi bir şey vaat etmeyen bir bakış attı ve ardından Franco'yu da arkasına alarak dışarı çıktı.

Bir nefes verdim.

Savaş daha yeni başlıyor.

Ursula Teyze garip bir şekilde gülerek, "Biraz drama olmadan düşün nedir ki?" diye soruyor. "Müzik nerede?" Ellerini çırpıyor. "Kutlamaya devam edelim." Konukları

tekrar dışarı çıkarıyor ve çok geçmeden müzik yeniden havayı dolduruyor.

Franco içeri girer. "Gitmiş." "Leo mu?"

Sormayı düşünüyorum.

"Ameliyatta. Sanırım atlatacak."

"Güzel." Glock'u arkama sakladım ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Adamlardan biri Tino'ya göz kulak olsun. Ona güvenmiyorum."

"Evet, efendim."

Odamızın kapısını açtığımda Elena'yı yatakta otururken buluyorum. Üzerinde yumuşak pembe bir elbise var ve bukleleri yüzünün sol tarafını kapatıyor.

Önünde çömeliyorum ve gözlerini yakalıyorum. "Resepsiyona geri dönmek zorunda değilsin."

Başını sallayarak ayağa kalkıyor ve bu beni ayağa kaldırıyor.

"Geri dönmek istiyorum."

Bir elimi yüzüne götürüyorum ve avucumu nazikçe çürüğü saklayan ipeksi saç tellerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Emin misin?"

Elena ilk kez kendi özgür iradesiyle elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Eminim. Hâlâ pastayı kesmemiz gerekiyor ve kocamla tekrar dans etmek istiyorum."

O kadar sakın ki beni endişelendirmeye başladı.

ELENA

Lucian'ın yüzündeki endişeyi görünce ona bir adım daha yaklaşıyorum. Boştaki elimi göğsüne koyuyorum ve ona

gölümsüyorum.

"Ben iyiyim Lucian. Rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum."

Gözlerindeki endişe hâlâ kaybolmuş değil. Elimi çenesine götürüp gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Ben iyiyim."

Elimi kendi eliyle kapatıyor ve avucuma bir öpücük konduruyor.

"Beni düşün resepsiyonumuza geri götür," diyorum.

Lucian başını sallıyor ama yine de kıpırdamıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var," diye itiraf ediyor.

Elimi onunkinden kurtarıyorum ve kollarımı beline dolayarak sağ yanağımı göğsüne bastırıyorum. Anında beni kucaklıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

Birkaç dakika birbirimize sarılıyoruz ve sonra Lucian hareket edip kulağımın altına bir öpücük konduruyor. "Şimdi bana güveniyor musun?"

Öyle mi?

Lucian beni Dante'den kurtardı.

Monarch's.

Güvende olduğumdan emin olmak için kendi hayatı tehlikeyken benim için geldi.

Dante ile benim aramdaki anlaşmalı evliliği durdurdu ve onun yerine benimle evlendi.

Gözlerimi onunkilere diktim.

Eğer incinirsem dünyayı paramparça eder. Bu gece Dante'yi öldürdüğünde bunu bana kanıtladı.

Lucian beni koruyacak.

Tanıştığımız andan beri yaptığı gibi.

"Sana güveniyorum," sözcükleri dudaklar mdan dökülüyor.

Lucian kötü bir adam olabilir, birilerinin gözünde kötü adam olabilir ama benim için o bir kahraman. O ilk d   nd   m gibi bir canavar değil, benim koruyucu mele im.

D   manlarına kar   acımasız ve merhametsizdir, ama benim için o rahatlık ve güvenliktir.

Mutluluk verici bir his kalbimi ısıtırken nefes alı ım hızlanıyor. "Sana güveniyorum, Lucian."

A zının köşesi sıcak bir sırtı a dönüşüyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Başını e iyor ve nefesi dudaklarımda gezinirken dudaklarım onun için ayrılıyor.

Öpücük  efkatli, sonra dili alt duda ıma de iyor ve karnımı ısıtıyor.

Lucian'ı öpmek bo ulmak gibidir, sadece hava almak için çıkmak istemezsin. Ci erlerimi onun tıra  losyonuyla dolduruyorum. Kollarımı yukarı kaldırıp ensesine doluyorum ve parmaklarım saçlarında kayboluyor.

Dili benimkini buluyor ve birlikte tadıyorlar, ke fediyorlar, birbirlerinin hislerini ezberliyorlar.

Artık kocam olan bu adama sert ve hızlı bir şekilde açık olurken midem çırpınıyor, kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop u u uyor.

Hayatımda ilk kez açık oluyorum çünkü bu güvenli. Birçok kişinin öldürmeye çalıştığı ama ba aramadı ı adama kalbimi açmak nihayet güvenli.

Sanki Lucian  l m n kendisi tarafından korunuyormu  gibi ve muhtemelen Alexei arkasında ken de  yle.

Lucian şefkatle dudaklarımı ısırarak öpüşmeyi bitiriyor ve gözlerimi açtığımda tek gördüğüm bakışlarından yansıyan şefkat oluyor.

Gerginlik geri döner, ama bu sefer farklıdır. Korku yok, sadece beklenti var. Deneyimsiz ve utangaç, yanaklarımı ısıtıyor.

Ne kadar yakışıklı olduğunu görünce kalbim küt küt atıyor. Tam bir erkek, vahşi bir güç, kararlılık ve hakimiyetle gizlenmiş.

Lucian parmaklarını morarmış yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen bu odadan çıkamayız," diye uyarıyor beni.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor, sıcaklık boynuma yayılıyor. "Misafirlerimizi yeterince uzun süre yalnız bıraktık."

Evliliğimizi tamamlamadan önce ona aşık olmanın tadını biraz daha çıkarmak isteyerek kapıya doğru yürüyorum.

Lucian ben odadan çıkmadan önce elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve göğsünü sırtıma bastırarak, "Sen hazır olana kadar sabırlı olacağım. Bu gece için endişelenmeni istemiyorum, amore mio."

Benim aşkım.

Küçük kuştan çok daha iyi olan bu sevgi ifadesini duyunca dudaklarım daha da kıvrılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bir çift olarak bize alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Kalçalarımı sıkıyor ve sonra beni ileri doğru itiyor.

Verandaya çıktığımızda Ursula Teyze bana doğru koşuyor. "İşte güzel gelin. Gel, sana bir kadeh şampanya getirelim."

Elimi tutuyor ve Lucian'dan uzaklaşırken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bize gülümsüyor ve sonra kollarını sıvayarak bir grup adama doğru yürüyor.

Ursula Teyze servis tabağından iki flüt alıyor ve birini bana uzatıyor. "İç, cara. Buna ihtiyacın var."

Bir yudum alıyorum ve benim için endişelenmesini istemediğimden "Ben iyiyim" diyorum.

Bir elini saçıma uzatıp yüzümün sol tarafını görebilmek için saçımı fırçalıyor. "Tsk..."

Çürüğü tekrar örtmek için buklelerini düzenlerken gülümsüyorum. "Geçecek," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Bize üç kadın daha katılıyor ve sohbet son modaya döndüğünde Lucian'a bakıyorum.

Gözlerimi ona diktiğim anda içime bir sıcaklık yayılıyor. Geniş omuzlarına ve güçlü kollarına hayran kalıyorum.

İçimi serinletmek için şampanyadan bir yudum alıyorum, ama sonra gözlerimiz buluşuyor ve ağzının köşesi kalkıyor.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve dudaklarım utangaç bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bu senin kocan, Elena.

Gülümsemem genişliyor ve mutluluk içime işliyor.

Bölüm 21

ELENA

Son konuklar da ayrıldığında saat neredeyse sabahın üçü oluyor ve Lucian odayı kilitleyip ışıkları söndürürken ben de odama çıkıyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve banyoya göz atıyorum. Zemin temizlenmişti ve daha önce yaşanan boğuşmadan eser yoktu.

Dolabıma doğru yürüyorum ve açıp boş olduğunu gördüğümde duraklıyorum.

"Her şey odamıza taşındı," diyor Lucian arkamdan. Ona döndüğümde elini bana uzatıyor. "Gel, biraz uyuyalım."

Ona doğru yürüyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum. Beni daha önce bulduğumuz odaya geri götürüyor ve içeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor.

"Kıyafetlerin dolabın sol tarafında," diyor ve banyoya doğru yürürken gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. "Duş almak ister misin?" diye sesleniyor muslukları açarken.

Karnımda sinirlerim dönüyor. "Ahh... hayır, önce sen gidebilirsin."

Lucian banyodan çıkıyor... üstsüz. Gözlerim anında göğsüne ve taştan oyulmuş gibi görünen sekiz paketine takılıyor.

Lanet olsun.

Gözlerim takım elbise pantolonunun içinde kaybolan kasları görürken başımı eğiyorum.

Lucian sesini alçaltarak, "Şu anda bunu gerçekten zorlaştırıyorsun," diyor.

Bakışlarım önce onun yüzüne, sonra da dolaba yöneliyor. "Kusura bakma. Sadece... gerçekten iyi görünüyorsun."

Kıkırdıyor ve dolaptan bir eşofman altı almaya gidiyor. "Ben de iyi hissediyorum," diye takılıyor bana. Oluşmasını engelleyemediğim gülümsemeyi saklamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Lucian kıkırdarak banyoya doğru yürür.

Dolabı hareket ettiriyorum ve açıp kendim için bir şort ve bir tişört çıkarıyorum. Sonra iç çamaşırlarıma bakıyorum.

Yatarken sütyen takmalı mıyım?

Bir çift külot alıyorum ve uyurken rahat olmak istediğim için sütyen giymemeye karar veriyorum.

Yatağa oturup Lucian'ın duşunu bitirmesini beklerken odaya göz gezdiriyorum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Lucian orada çıplak.

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrılıyor, hatta kendimi biraz yana eğilmiş buluyorum ama hiçbir şey göremeyince tekrar doğruluyorum.

Dakikalar sonra, üzerinde sadece bir eşofmanla dışarı çıkar. Saçları ıslak, omuzlarında ve göğsünde hâlâ birkaç damla var. "Duş senindir."

Ayağa kalkıyorum ve Lucian'ın yanından geçerken taze kokusu bana kadar geliyor.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Tüm banyo malzemelerimi banyoda buluyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapıp dişlerimi fırçalıyorum. Yatak odasıyla banyo arasında kapanacak bir kapı yok ve kıyafetlerimi çıkarırken bu beni biraz tedirgin ediyor.

Muslukları açıyorum ve spreyin içine giriyorum. Gözlerimi kapatıp ılık suyun altında rahatlıyorum.

Vücudumu yıkarken o günü düşünüyorum. Her şey çok güzeldi ve düğün pastası çok lezzetliydi. Yine de Dante'nin ölümü günümün en önemli anıydı. Öldüğüne sevindiğim için kötü bir insan olsam da umurumda değil.

Şimdi onu bana bıraktığı tüm travmatik anılarla birlikte gömebilirim.

Köpükleri cildimden arındırıyorum ve muslukları kapatarak duştan çıkıp hızla kurulanıyorum. Giyindikten sonra odalar arasındaki kemerli geçide bakıyorum.

İşte bu kadar. Aynı yatakta uyuduğumuz ilk gece.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum ve banyodan çıkıyorum. Lucian'ı hiçbir yerde bulamıyorum ve kaşlarımı çatmaya başlıyorum, ama sonra elinde bir bardak suyla odaya geri geliyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve bardağı komodinin üzerine koyduktan sonra, "Susarsan diye" diyor.

Yatağın sağ tarafında. "Teşekkür ederim. Sol tarafı mı alacaksın?" Emin olmak için sordum.

Yorganı geri çekiyor. "Evet, böylece kapıya en yakın ben oluyorum."

Kalbim eriyor.

Yatağın etrafında dolaşıyorum ve yorganın altına girerken biraz garip hissediyorum.

Lucian ışıkları kapatıyor ve o otururken yatağın eğildiğini hissediyorum.

Gözlerim henüz karanlığa alışmamışken diğer tüm duyularım keskinleşiyor. Lucian uzanırken bedenim onunkinin farkına varıyor, sonra kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Dokunduğumuz her yerde tenim karıncalanıyor. Hava onun kokusuyla doluyor. Ellerim göğsümle onun kaya gibi sağlam göğsü arasında sıkışıyor.

"Kolunu bana dola," diye mırıldanıyor.

Dediğini yapıyorum ve parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, avuçlarım onu hissediyor. Dudaklarım yukarı kıvrılıyor ve başımı çevirerek yanağımı onun sıcak tenine yaslıyorum. Hemen uykuya dalacağımı düşünerek gözlerimi kapatıyorum ama Lucian'ı çok iyi hatırladığım için uyanık kalıyorum.

Lucian elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başlıyor, sonra fısıldıyor, "Rahatla, amore mio."

"Uyuyorum." Bir an tereddüt ediyorum ama sonra itiraf ediyorum: "Uykuya dalmak çok zor."

"Neden?"

Lucian'a bakmak için başımı kaldırıyorum ama sadece profilini seçebiliyorum. "İlk kez biriyle yatıyorum." Gözlerim açılıyor ve hemen kendimi düzeltiyorum, "Yani... aynı yatakta. Sadece uyuyoruz."

Bir süre sessiz kaldı, sonra "Bakire misin?" diye sordu.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yüzüm kızarıyor.

"Hayır."

"Alfonso?" diye
soruyor. "Evet."

Lucian elini yukarı kaldırıyor ve parmaklarını enseme doluyor. "Uyu, amore mio. Benimle güvendesin."

Yanağımı tekrar göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarının güçlü ritmini dinleyerek sonunda huzurlu bir uykuya dalıyorum.

LUCIAN

Düğün günümüzün üzerinden iki hafta geçti. En hafif tabiriyle zorlu bir süreçti.

Her gece Elena'yı kucağıma alıyorum, kendimi tutmak için tüm irademi kullanıyorum. Onu kışını mükemmel bir şekilde çerçeveleyen o pamuklu şortla görmek zorundayım ve tişört sütyen giymediğinde meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Kahkahası evi dolduruyor. Onun yumuşak kokusu her yerde. Karım mutlu ve benim tek istediğim onu becermek.

Elena'ya bir kredi kartı verdim ve teyzemin yardımıyla kartı rahatça kullanmaya başladı. Telefonuma gelen her ödeme bildirimi beni gülümsetiyor.

Çoğunlukla yiyecek ve ihtiyaç maddeleri. Elena henüz kendisi için bir şey almadı.

Her zamanki üç parçalı takım elbisemi giyerek merdivenlerden iniyor ve kadınların bulunduğu verandaya gidiyorum.

kahve keyfi.

Elena beni fark ettiği anda ayağa fırlıyor ve bana bir fincan kahve doldurmak için acele ediyor.

Yönümü mutfağa çeviriyorum ve Elena'nın arkasına geçerek ellerimi kalçalarına koyuyorum ve göğsümü sırtına bastırıyorum. Çenemi omzuna yaslıyorum. "Teşekkür ederim, amore mio."

"Rica ederim," diye cevaplıyor mutlu bir şekilde, bir yandan da fincana biraz krema karıştırıyor.

"Bugün bir şey yapmanı istiyorum," diyorum bir adım geri çekilip onun arkasını dönmesini sağlarken. Bardağı ondan alıyorum ve içecekten bir yudum alıyorum.

"Tabii. Ne?"

Gözlerim onunkileri yakalıyor. "Kendin için bir şeyler al." Beni anladığından emin olduktan sonra ekliyorum: "Kıyafet, parfüm, mücevher, ne istersen."

"Tamam," diye fısıldıyor, biraz rahatsız görünüyor.

Bardağı tezgâha bırakıyorum ve ellerimi tekrar kalçalarına koyuyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve bana bakmak için başını daha da geriye eğmek zorunda kalıyor.

"İzin ver seninle ilgileneyim." Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bu benim için önemli."

Elena kollarını kaldırıyor ve boynuma doluyor. "Benimle ilgileniyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Aslında, tüm dolabını yeniden düzenle. Tino'nun parasını ödediği kıyafetlerden kurtul. Onları evimde istemiyorum."

Elena başını sallar. "Tamam."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup oyalanıyorum, dışarı çıkmadan önce onun tadını bir an olsun çıkarmak istiyorum. Başımı kaldırdığımda gözlerim onun güzel yüzünün her santimini okşuyor.

Hayatıma girdiğinden bu yana altı hafta geçti ve ona geri dönülmez bir şekilde aşık oldum. Ona olan saplantım daha da büyüdü.

Özellikle onunla geçirdiğim zaman konusunda daha sahiplenici oldum. Eve geldiğimde Elena her şeyi halletmesi gerektiğini biliyor çünkü tüm ilgiyi ona vermek istiyorum.

"Ti amo," kendimi durduramadan ona onu sevdiğimi söylüyorum. Elena'nın gözleri yüzümde geziniyor, dudakları aralanıyor.

Ondan çok daha hızlı hareket ettiğimi biliyorum ve o bu sözlerle karşılık vermeye hazır değil.

"Cevap verme. Sadece bilmeni istedim." Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra onu bırakıyorum. Teyzemin yanına gidip alnından öpüyorum. Ön kapıya doğru yürürken Elena'ya sesleniyorum, "Kartı kullan. Telefonumda bir sürü bildirim görmeyi bekliyorum."

Elena bir kahkaha patlatır. "Seni delirteceğim ve her on dakikada bir beni düşünmeni sağlayacağım."

Ona bir gülümseme veriyorum ve Leo içeri girdiğinde gülümsemem daha da artıyor. "Arkadaşım." Kollarımı açıp ona sarılıyorum. "Tekrar hoş geldin." Ellerimi omuzlarına koyarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Çalışmaya hazırım efendim," diyor. "Ben hastanedeyken ailemle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Onları korumalı otellerimden birinde tuttum, böylece Leo'nun karısına ve iki çocuğuna onları korumak için orada değilken hiçbir şey olmadı. Ayrıca Elena için attığı kurşun için ona büyük bir ikramiye ve biraz izin verdim.

"Tabii ki."

"Leo," diyor Elena ve ardından kişisel korumasına sarılıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Leo tek koluyla ona sarılırken biraz garip görünüyor.

Elena geri çekildi. "Benim yüzümden vurulduğun için üzgünüm." "Bu benim işim, Bayan Cotroni."

Kolunu okşadım. "Elena'yı senin yetenekli ellerine bırakıyorum. Geri dönmen çok güzel."

Evden çıktım. Arabaya doğru giderken Franco ve Matteo yanımda.

Sabahı Heckler ve Koch MP5K hafif makineli tüfeklerin büyük bir sevkiyatını kontrol ederek ve göndererek geçirdik. Matteo'nun işi batırmayacağını bildiğim için teslimatla ilgilenmesine izin verdim.

Telefonum ne zaman bankadan gelen bir bildirimle biplese, yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Öğle yemeği vakti yaklaştığında Elena'nın numarasını arıyorum. "Merhaba," diye neşeyle cevap veriyor.

"Merhaba. Beni özledin mi?"

"Her saniye," diye cevaplıyor.

"Neredesin? Öğle yemeğinde Zia Ursula ve sana katılmak istiyorum." Elena teyzemi kontrol ettikten sonra bana bir restoran ismi veriyor. "On beş dakika içinde orada buluşuruz."

"Yemek zamanı, Fanco," diyorum arabaya doğru giderken. Arabaya binip ona gideceği yeri gösterdikten sonra koltuğa yaslanıyorum.

Yolculuk sırasında telefonum çalıyor ve Alexei'nin adını görünce "Yaşıyorsun" diye cevap veriyorum.

"Elbette," diye kıkırdıyor.

"Neredesin?"

"İspanya." Sesi hoşnutsuz geliyor. "Kimse konuşmuyor."

"Siktir," diye mırıldandım. Kazanamıyoruz. Bulduğumuz her ipucu bir çıkmaz sokak. "Geri dönün. Zamanını boşa harcamanı istemiyorum."

"Yarın görüşürüz," diye beni temin etti.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve dakikalar sonra Franco restoranın yakınında park yeri buluyor.

Mekâna girerken gözlerim masaları tarıyor. Elena ve teyzemin pencere kenarında oturduğunu görünce onlara doğru yürüyorum.

Elena bana doğru bakıyor ve sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Ben masaya yaklaşırken ayağa kalkıyor ve sonra cam kırılıyor.

Çığlıklar yükseliyor.

Franco beni tutuyor ve bir kurşun bana isabet ederken bedenim yana savruluyor.

Franco ağırlığımı alıp beni yere indirirken Elena'nın çığlığı kulaklarımda keskin bir şekilde yankılanıyor.

"Elena. Teyzem," diye tersliyorum onu, elimi yan tarafına bastırıyorum, oram buram sızlıyor.

Franco siper olarak kullanmak için masalardan birini yan yatırıyor ve sonra Elena dizlerinin üzerine çökerek yanıma geliyor.

Teyzem ve Leo hemen arkasında.

Elena'nın yüzü solgun ve parmaklarımdan sızan kana bir kez bakıyor, sonra elini arkama itiyor ve silahımı kapıyor.

Karımın yüzünün öfke ve endişeyle gerilmesini izliyorum ve sonra Franco'ya bağılıyor, "Onu hayatta tutsan iyi edersin. Eğer kocam ölürse, sen de ölürsün."

Ursula Teyze'yi masanın arkasına doğru çeker. "Elini yaranın üzerine koy. Kanamayı durdurmamız gerek." Elena bir masa örtüsü alır ve rulo yapar. "Bunu kullan."

Ursula Teyze kendisine emredileni yapıyor ve elimi kurşun yarısından çekerek baskı uyguluyor.

"Ben -" Söylemeye başladım ama Elena beni susturdu.

"Buradan çıkacağız," diye beni temin ediyor, bana bakarken yüz hatları bir an için yumuşuyor. "Sadece kıpırdama. Tamam mı?"

Saldırı altında olsak da, karımın kontrolü ele almasını sevdiğimi itiraf etmeliyim. Bu güçlü bir tahrik edici.

Onu bir saniye daha hayranlıkla izledikten sonra, "Ben iyiyim. Derin değil." Silahı ondan alıyorum ve dikkatimi Franco ve Leo'ya çeviriyorum. "Ne görüyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Herhangi bir yerden gelmiş olabilir," diye yanıtlıyor Franco.

Lanet olsun. Ördek gibi oturuyoruz.

Bölüm 22

ELENA

Ursula Teyze'den görevi devralıyorum ve bezi yaradan kaldırarak kontrol ediyorum.

"Ben iyiyim, amore mio," diyor Lucian.

Böğründen sızan kanı görmek kemiklerimi ürpertiyor.

Sakin ol, Elena. Sakin ol.

Bezi sertçe yanına bastırıyorum, sonra gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Tanrım, buradan canlı çıkmamıza izin ver.

Boştaki elimi kaldırıp çenesine koyuyorum ve her ihtimale karşı ona doğru eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Ti amo."

Cam kırıkları arasında otururken ve üzerimde sadece bir masa varken, hayatımda ilk kez 'seni seviyorum' diyorum.

Lucian'ın gözleri gece yarısına kadar kararıyor. Başımın arkasından tutuyor ve beni kendine doğru çekerek sert bir öpücük konduruyor. Sonra aynı hızla beni bırakıyor ve çömelme pozisyonuna geçiyor. Kanlı bezi kenara fırlatıyor ve Franco'ya bir emir yağdırıyor. "Atışın yapılmış olabileceği her binayı aramaları için adam gönder. Bütün gün burada oturmayı planlamıyorum."

Sonra yoğun bakışlarını Leo'ya, Ursula Teyze'ye ve bana çevirdi. "Restoranın arka tarafına doğru sürünün. Kadınların pencereden uzak durmasını istiyorum," diye Leo'ya talimat verdi.

Ursula Teyze'ye baktığımda gözle görülür bir şekilde sarsıldığını görünce onu hareket etmesi için dürtüyorum. "Gel. Önce sen git. Ben hemen arkadayım."

"Dio. Dio. Dio," diye bağılıyor Ursula Teyze önümde sürünürken, Leo da sırtımızı sabitliyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. İki garsonun saklandığı bir tezgâhın arkasına saklanıyoruz ve Ursula Teyze'yi kollarıma alıyorum. "Lucian bizi buradan çıkaracak."

Ursula Teyze'yi sıkıca tutarak tezgâhın köşesinden bakıyorum, Lucian için endişelenmekten içim içimi yiyor.

Leo, "Geri çekilin Bayan Cotroni," diye emrediyor ve biz beklerken bizi koruyor.

Az sonra uzaktan siren sesleri duyuyorum ve yukarıya bir teşekkür duası gönderiyorum.

Saniyeler sonra, her yerde polis vardı. Etraf güvenlik çemberine alındı ama Lucian yanımıza gelene kadar tezgahın arkasında oturmaya devam ediyoruz.

"Gitmek güvenli," diyor ama yine de gözleri tetikte restoranın önünü taramaya devam ediyor.

Ursula Teyze'nin kalkmasına yardım ediyorum ve o da bir teşekkür duası fısıldayarak haçı imzalıyor.

Lucian bizi restorandan çıkarıp Franco'nun arabayı girişin hemen önüne park ettiği yere götürüyor. Ancak zırhlı aracın içine güvenli bir şekilde girdiğimizde tam bir nefes almayı başarılabiliyorum.

Ellerim titremeye başladı ve zihnimin olabilecek en kötü şeylere gitmesini engellemek için

dikkatini Lucian'ın yarasını kontrol etmeye verdi.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışıyor ve bir anda endişeye boğuluyorum. Düğmeli gömleğinin kanla nasıl lekелendiğini gördüğümde, "Seni hastaneye götürmeliyiz," diyorum.

"Ben iyiyim, amore mio," diyor Lucian, sesi aldatıcı bir şekilde sakın. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve koyu kahverengi gözbebeklerindeki öfkeyi görüyorum.

Bugün Lucian'ı
kaybedebilirdim. Eğer o
kurşun daha yükseğe isabet
etseydi.

Franco onu geri çekmezse.

Lucian sol elimi tutuyor ve başparmağı parmağımdaki yüzüğün üzerinde geziniyor. "Ben buradayım. Ben iyiyim. Merak etme."

Koltuğa yaslanıyorum ve Lucian'ı kaybetme düşüncesinin verdiği dayanılmaz acıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

İlk defa hayatımın tadını çıkarırken mutlu bir baloncuğun içindeydim.

Unutmuşum.

Lucian'ın mafyanın başı olduğunu unutmuşum.

Dışarıda onun ölmesini isteyen insanlar olduğunu unutmuşum.

Ursula Teyze her gün bana nasıl yemek yapılacağını öğretirdi. Alışverişe gittiğimizde. Bahçede dinlenirken, birbirimizi tanımayı öğrenirken.

Her gün huzur içinde yaşadım - Lucian hayatını tehlikeye attı.

Ve ben unuttum.

Geceleri bana sarıldığında. Beni öptüğünde. Bu sabah

beni sevdiğini söylediğinde bile.

Bunun onu son görüşüm olabileceğini unutmuşum. Kollarını etrafımda son kez hissedişim. Son kez onun gücü beni güvende tutuyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları yutuyorum.

Bir daha asla.

Bugünden itibaren onunla geçirdiğim her saniyenin değerini bileceğim.

Eve vardığımızda hepimiz sessizdik, saldırının şokunu atlatmaya çalışıyorduk. Leo her odayı kontrol ederken Lucian yan masaya gidip kendine bir içki dolduruyor. İçkiyi bitirini izliyorum, sonra bardağı tekrar dolduruyor.

"Yarana bakmama izin ver," diyorum. Kolundan tutarak onu kanepeye çekiyorum ve üzerine yatırıyorum.

Ben gömleğini yukarı doğru iterken Lucian kadehi dizinin üzerine koyup sağ eliyle yavaşça çeviriyor. Kumaşın yoldan çekilmesini isteyerek, "Ceketini çıkar," diyorum.

Bardağı masaya bırakıyor ve ceketini silkerek çıkarıyor. Gömleğin düğmelerini açıp omuzlarından geçiriyorum ve harap olmuş kumaştan çıkmasına yardım ediyorum.

Ursula Teyze bir ilk yardım çantası getirir ve sehpanın üzerine koyar.

Kiti açıp ihtiyacım olanları alıyorum ve ben yarayı temizlerken Lucian hiç ses çıkarmıyor. Sadece önüne bakıyor, gözlerinde cinayet var.

Franco yanımıza geldi. "Kurşun hâlâ içeride mi? Dikişe ihtiyacın var mı?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Franco başını sallıyor ve kenara çekilmemi işaret ediyor. Lucian'ın sağ tarafına oturuyorum ve elini tutuyorum.

Franco'nun setten dikişler için gerekenlerle birlikte cımbız almasını izliyorum, sonra "Bekle. Acı için bir şeye ihtiyacı var" diyorum.

Lucian, "Ben iyiyim, sadece beni dikin," diye homurdanıyor.

Ursula Teyze arkasını dönüp mutfağa doğru yürüyor. Franco kurşunun içeride sıkışıp kalmadığından emin oluyor ve Lucian'ın derisine bir iğne batırdığında gördüğüm manzara midemi bulandırıyor.

Lucian'ın elimi sıkıca kavradıktan sonra, "İçkiyi bana ver," diye homurdandı.

Hemen uzanıyorum ve bardağı ona uzatıyorum. Kehribar rengi sıvıyı içiyor, sonra bardağı fırlatıyor. Bardak duvara çarpıp paramparça oluyor ve nefes alış verişlerim anında hızlanıyor.

Lucian cebinden telefonunu çıkarırken kalbim hızla çarparak donup kalıyorum. Bir numara çeviriyor ve bir dakika sonra, "Az önce beni öldürmeye çalıştı," diye homurdanıyor. Franco iğneyi tekrar batırırken Lucian yüzünü buruşturuyor.

Oh, Tanrım.

Her şey gerçek olur. İçime işliyor. Nefesimi kesiyor.

Lucian, "Onu bulmalı ve buna bir son vermeliyiz," diye tersliyor.

Lucian'ı olduğundan daha fazla üzme istemediğimden, Franco'nun yarayla ilgileneceğini bilerek kalkıp uzaklaşıyorum.

Merdivenleri hızla çıkıp odamıza giriyorum ve sonra elimi ikiye ayrılmış gibi hisseden kalbimin üzerine koyuyorum.

Onu seviyorum.

Lucian Cotroni'yi seviyorum ve onun ölebileceği düşüncesi içimi parçalıyor. Belki bugün değil ama bir gün Lucian'ı göz açıp kapayıncaya kadar kaybedebilirim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve ilk kez incindiğim için değil, bana sevilmenin ne olduğunu gösteren adamı kaybetmekten korktuğum için ağlıyorum.

LUCIAN

Franco beni dikmeyi bitirdiğinde, gözlerimiz buluştu. "Teşekkürler."

Başını sallıyor, sonra da "Ateş edenin görüntülerini bulabilecek miyim diye bakmaya gidiyorum" diyor.

"Yanınıza adam alın. Dikkatli olun." Sağdıcımı kaybetmeyi göze alamam. Bugün bana kendini kanıtladı.

Ayağa kalkarak teyzemin yaptığım pisliği temizlediği yere doğru yürüyorum. "Özür dilerim," diye özür diliyorum.

Başını sallıyor ve ayağa kalktığında kolundan tutuyorum. "Zia Ursula." Gözleri benimkilere dikiliyor ve sonra gözyaşlarıyla doluyor. Onu göğsüme doğru çekiyorum. "Ben iyiyim."

"Bu hayat... seni de benden alacak," diye hıçkırıyor. "Yakında değil," diye onu teselli etmeye çalışıyorum. "Şşş..."

Geri çekiliyor, sonra da "Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım" diyor.

Teyzem böyle başa çıkıyor, bir orduya yetecek kadar yemek yapmaya başlıyor. Onu bırakıp Elena'yı aramaya gidiyorum.

Yatak odamıza geldiğimde, kapının hemen dışında yerini almış olan Leo'ya başımla selam veriyorum. "Biraz ara ver."

"Evet, efendim."

Odamıza girerken aniden duruyorum. Elena taytını giymekle meşguldü ve bir an için sadece dantelle kaplı mükemmel kışına iyice baktım.

İsa.

Gözlerim sırtında geziniyor ve kapıyı kapattığımda omzunun üzerinden bakıp büyük boy bir gömlek almak için dolaba uzanıyor.

Şimdiye kadar benim önümde giyinmekten kaçındı ve gömleği olabildiğince hızlı bir şekilde çekmek yerine kumaşı bırakıp bana doğru koşuyor.

Kollarını boynuma doluyor ve ben sadece dantelli sütyenini aramızda hissettiğim için neredeyse bir hırıltı çıkarıyorum, göğüsleri göğsüme baskı yapıyor.

Onu yatağa atıp öfke ve stresten kurtulmak için aklımı kaçırmak üzereyim. Bunun yerine kollarımı sıkıca ona doluyor ve çıplak teninin tadını çıkarıyorum.

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde her şey kayboluyor.

Hayatıma kastedilmesi.

Kapımdaki düşmanlar.

Tek gördüğüm gözlerinden parlayan sevgi. Hayatım için duyduğum korku. Neredeyse beni kaybedecek olmanın ateşli kalp kırıklığı.

Ellerimi kaldırarak yüzünü çerçeveleyorum. "Amore mio," diye fısıldıyorum, beni sevmeyi öğrendiği için mutluyum ama hayatıma yapılan bir darbeye tanıklık etmek zorunda kaldığı için de çok kızgınım. Onu hayatımızın bu kısmından uzak tutmak istedim.

"Çok korktum," diye fısıldıyor. "Seni kaybedemem." Gözlerim onunkileri okşuyor. "Beni kaybetmeyeceksin."

Geri çekildiğinde elini yan tarafımdaki bandaja doğru indiriyor, bandajı görmek ona acı veriyor gibi görünüyor. Muhtemelen benim hissettiğimden daha fazla.

"Ben iyiyim," diyorum bir kez daha.

Başını iki yana sallar. "Sei la miglior cosa che mi sia capitata," diye fısıldıyor. "Sei il mio tutto."

Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen benim her şeyimsin.

Kelimeler kalbimin derinliklerine yerleşiyor. Ruhuma işliyorlar.

Çenesinden tutarak yüzünü kendime doğru kaldırıyorum ve sonra ağzımı onunkiyle birleştiriyorum.

Onu gördüğümünden beri içimde biriken açlıkla öpüyorum. Dilim Elena'nınkine doğru ilerliyor ve ona bu gece ne yapmayı planladığımı gösteriyor.

Beklemekten

bıktım. O beni

seviyor.

Onu seviyorum.

Onu sahiplenmek için bir gün daha beklemeyeceğim.

Elimde olsa onu hemen becerirdim ama teyzemi bu haldeyken yalnız bırakamam.

Fikrimi değiştirmeden önce öpücüğü kesiyorum ve Elena'yı bırakıyorum. "Günün geri kalanında izinliyim. Hadi gidip oturma odasında dinlenelim." nk eğer burada kalırsak, sahip olduğum küçük kontrolü de kaybedeceğim.

Dolaba doğru yürüyorum ve bir eşofman altı ile bir tişört ıkariyorum. Elena tişörtünü eline alırken ben de kemerimi zyorum ve ayakkabılarımı ıkariyorum. Gözlerini bana dikeyor ve ben pantolonu bacaklarımdan aşağı indirirken o da kumaşı başının üzerine çekiyor.

Gözlerim ona takılı kalıyor ve kafası tişörtün yakasından dışarı çıkar çıkmaz bana bakıyor.

Beni sadece bir çift boxer giymiş olarak ayakta gördüğünde yüzünde hiçbir gariplik yok. Rahat görünüyor ve bu da beni rahatlatıyor.

Eşofman altımı giyiyorum ve tişörtümü çekiyorum. İşim biter bitmez Elena elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Parmak uçlarında yükseliyor ve çeneme bir öpücük konduruyor.

O an aramızda samimi bir his var, sanki sonunda ilişkimizin bir sonraki aşamasına geçmişiz gibi.

Onu kendime doğru çekiyorum ve sağ elimi yanağına götürerek eğilip ağzını yakalıyorum. Yeni keşfettiğimiz aşkımızla dolu, yumuşak ve yavaş bir pck.

Ben uzaklaşmaya başladığımda Elena da beni takip ediyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Elini bırakıyorum ve başının arkasından tutarak ağzına daha iyi erişebilmem için onu eğiyorum.

Bir inilti ıkariyor ve ben anında sertleşiyorum, öpücük bir anda sevgiden pisliğe dönüşüyor.

Kontrolüm elimden kayıyor ve kışını tutarak onu vücuduma doğru kaldırıyorum. Elena bacaklarını etrafıma doluyor ve ben de onu dolap kapısına doğru itiyorum. Yanımda bir acı saplanıyor, ama Elena'nın sıcaklığının sikimi ısıttığını hissettiğim anda bunu görmezden geliyorum. Dilim onunkine saldırıyor ve sertçe itiyorum, sikim aramızdaki kıyafetleri yırtmak istiyor.

Zaman geçiyor. Stresim omuzlarımdan hafifliyor. Öfkem geri çekiliyor.

Sadece Elena var. Öpüşüyoruz, keşfediyoruz ve birbirimizin ağzını yalayıp yutuyoruz.

Kalçalarım hareket etmeye devam ediyor, bulabildiğim herhangi bir sürtünmeyi arıyor ve bacaklarının arasındaki sıcaklığın cazibesi beni çılgına çeviriyor.

Elimi gömleğinin altından geçiriyorum ve parmaklarım yumuşak teninde bayram ediyor. Belinin kıvrımlarını, kaburgalarını ve ardından göğsünü örten danteli keşfediyorum.

Yüzünü görmek isteyerek öpüşmeyi kesiyorum. Nefes nefese ve şiş dudaklarla gözlerimiz kilitleniyor. Danteli önümden çekiyorum ve avucum göğsünün ağırlığını alıyor. Başparmağım meme ucunu okşuyor, dudakları dokunuşumla nefes nefese kalırken açlık içimden bir hırıltı koparıyor.

"Tanrım, Elena."

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Onun sıcaklığının derinliklerine gömülmek istiyorum. Ona sahip çıkmalıyım.

Bölüm 23

ELENA

Düğün günümüzde hissettiğim gerginliklerin hiçbiri yok. Bugünden sonra olmaz. Lucian'ı neredeyse kaybettikten sonra olmaz.

Açlık. Katıksız şehvet. Aşk. Lucian'ın yüzünde gördüğüm tek şey bu.

Zalimlik yok. Ahlaksızlık yok. Nefret yok.

Lucian'a duyduğum arzu zihnimi bulandırıyor. Öpücükleri başımı döndürüyor, nefesimi kesiyor ve ona daha fazla ihtiyaç duymama neden oluyor. Dokunuşu tenimi ateşliyor, karıncalanmalar vücuduma yayılıyor. Ereksiyonunun bana sürtündüğünü hissettiğimde karnım ağrıyor.

Tanrım. Tanrım. Tanrım.

Hiç bu kadar her şeyi tüketen bir şey yaşamamıştım.

"Lucian, telefonun **ç a l ı p** duruyor." Ursula Teyze aradı. Odanın dışından gelen bir ses, o mahrem anı paramparça eder.

Lucian yine de beni bırakmıyor. "**B i r k a ç** dakika içinde çıkacağım. Bırak sesli mesaja düşün," diye geri arıyor.

Bana bakarken ağzının kenarı kalkıyor, arzusu bu kesinti yüzünden hiç azalmıyor.

Başparmağı yine meme ucuma dokunuyor ve karnımın tatlı bir acıyla gerilmesine neden oluyor.

Bana hissettirdiği şeyler tarif edilemez. Sarhoşum ve daha fazlası için ağgözlüyüm.

Başparmağının bir başka fırçası ve sırtım kavisleniyor, göğsümü avucuna daha sert bastırıyor ve benden bir inilti alıyor.

"Siktir." Lucian geri adım attı.

Ayaklarım yere düşüyor ve bacaklarımda güç kalmadığı için dolaba yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Gitmen gerek, yoksa seni hemen şimdi beceririm," diyor, sesi alçak ve az önce paylaştığımız tutkuyla sert.

"Bana bir saniye ver. Bacaklarım uyuştı," diye cevap veriyorum, dokunuşları ve öpücükleri yüzünden hâlâ nefesim kesik.

"Tanrım." Ellerini yumruk yaptı, gözleri benimkilere dikildi.

Her an kontrolünü kaybedecekmiş gibi görünüyor ve sonra gözlerim eşofmanının kumaşını çadırlayan ereksiyonuna iniyor.

Kutsal anne.

"Git, Elena. Şimdi," diye sıkılmış dişlerinin arasından gıcırıyor.

Odadan aceleyle çıkıp sütyenimi, gömleğimi ve saçımı düzeltiyorum. Merdivenlerin başında, hâlâ hissettiğim arzuyla nefes almak için duraklıyorum.

Tanrım, bu çok yoğundu. Ve

bu sadece ön sevişmeydi.

Lucian'la sevişmek nasıl bir şey olacak?

Bir elimi kızarmış yanağıma koyup tenimi serinletmeye çalışıyorum.

Sonra dudaklarım kıvrılıyor çünkü seks yapacağımız andan korkmak yerine, bu düşünce beni sadece beklentiyle dolduruyor.

Merdivenlerden inip mutfağa doğru yürüyorum. Ursula Teyze bana bakıyor, elleri hamur yoğurmaktan vazgeçmiyor. "Lucian iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet, sadece biraz zamana ihtiyacı vardı." Onun yanında durdum. "Ne yapabilirim?"

"Yumurtaları çırpabilirsin. Bize iki tane lazım."

Buzdolabından alıp bir kâsede açıyorum. Merdivenlerden gelen bir hareket gözüme çarpıyor ve Lucian'ın oturma odasına doğru yürümesini izliyorum. Sanki az önce bedenimi ateşe vermemiş gibi sakın ve toparlanmış görünüyor.

Ellerim otomatik olarak hareket ediyor, Lucian kanepeye uzanıp mesajlarını kontrol ederken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Yumurtaları çırpmaya başlıyorum, dikkatim yaptığım şeyde değil.

Lucian'ı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Kelepçelerini düzeltirken yüzündeki karanlık ifadeyi. St. Monarch'ta ne yaptığımı öğrenmek istediğinde. Atış dersi.

Gözlerim Lucian'ın çekici yüzünde, çenesindeki kırışiklarda, geniş omuzlarında, kollarından aşağıya doğru kıvrılan damarlarda geziniyor. Ellerine.

Tanrım, elleri vücudumda çok iyi hissettiriyordu.

İlk öpüşmemiz aklımdan geçerken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Saldırıya uğradığında benim için gelmesi. Arabadan indiğinde ilk kez öldürdüğüne tanık oldum. En karanlık sırrımı onunla paylaştığım gece. Verdiği ve tuttuğu söz.

Sadece altı hafta mı oldu?

Daha uzun hissettiriyor.

Lucian telefonunun tuşlarına basarken bana bakıyor, sonra cihazı kulağına dayıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda anında bir arzu kıvılcımı çıkıyor.

"Dio! Yumurtaları fazla çırpılmışsın," diye bağılıyor Ursula Teyze. "Topak topak olacaklar."

"Ah, özür dilerim," diyorum, yaptığım dağınıklığa bakarak. "Baştan başlayacağım." İki yeni yumurta alıyorum ve fazla çırpılmış olanları atıyorum.

"Merak etme, Cara." Ursula Teyze kaseyi elimden aldı. "Git Lucian'la otur. Aklının başka yerde olduğunu görebiliyorum."

Yanaklarım kızarıyor, ama bana yemek yapmaktan vazgeçirmeye çalışıyor ve oturma odasına doğru yürüyorum. Lucian'ın yanına oturduğumda sol elimi tutuyor ve parmağımdaki yüzüğe bir öpücük konduruyor.

"Merak etme. Geri gel," dediğini duyuyorum, hâlâ telefonla konuşuyor. Yanına sokuluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum, parmaklarımız birleşiyor. Gözlerimi kapatarak Lucian'ın birbiri ardına yaptığı aramaları dinliyorum, ta ki gözlerim kayana kadar Kapa çeneni.

LUCIAN

Tüm aramaları bitirdiğimde, Elena'nın yanımda u y u d u ğ u n u fark ediyorum.

Telefonu sandalyenin koluna bırakıyorum ve sonra başı kucağıma gelene kadar onu dikkatlice hareket ettiriyorum. Güzel karıma bakarken parmaklarım saçlarının ipeksi tellerini okşuyor.

Düşüncelerim saldırıya dönerken hava teyzemin yemeklerinin lezzetli kokusuyla doluyor.

Neredeyse babamla aynı şekilde ölüyordum.

Elena'ya ve teyzeme iyi olduğumu söyleyip duruyorum ama değilim.

Çok kızgınım ve intikam için yanıp tutuşuyorum.

Umbria.

Seni bulacağım.

Elena kıpırdanıyor ve sonra gözlerini açıyor. Sırt üstü dönüyor ve bana göz kırpmıyor.

"İyi u y u d u n m u ? " Ses tonum hiçbir duygumu ele vermiyor.

Başını sallıyor ve sonra oturuyor. "Telefon görüşmelerini bitirdin mi?" diye soruyor.

Umbria'yı bulmak için yapabileceğim başka bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak başımı sallıyorum. Yerimde duramayarak, "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyorum. "Elbette."

Ayağa kalkarak Elena'nın elini tutuyorum ve sürgülü kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve verandaya çıkarken parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum.

Franco'ya "Bölgeyi boşaltın," dedim. "Mahremiyet istiyorum."

Franco, "Evet efendim," diye yanıtlar ve adamlarına arka bahçeden çekilmelerini emreder.

Sessizce çeşmeye doğru yürüyoruz, akan suyun sesi bizi rahatlatıyor.

Elena'nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme oluşuyor ve sonra mırıldanıyor, "Sen dualarımın cevabıydın."

Bir heykelden merhamet dilenmesine kulak misafiri olduğum gecedен bahsettiğini biliyorum.

Elini sıkıyorum ve sonra bana bakıyor. "Çok şey değişti."

"Evet, ama hala bir bok atamıyorsun. Derslere yeniden başlamalıyız." Ne olur ne olmaz. Elena yanımdayken bir darbe daha alırsam, onun silah kullanabildiğini bilmem gerek.

"Ne zaman vaktiniz olursa o zaman başlayabiliriz" diyor.

Uçuruma ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz. Elena bir iç çekiyor, dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Onu kollarımın arasına aldım ve ona bakarak "Mutlu musun aşkım?" diye sordum.

Tereddüt etmeden başını sallıyor. "Olay hariç. Tehlikede olduğun düşüncesinden nefret ediyorum."

"Bu bizim içine doğduğumuz hayat."

Hoşnutsuz bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Tabii ki hayır." Eğildim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Ama itiraf etmeliyim ki seni sorumluluk alırken görmek hoşuma gitti. Ayrıca gördüğüm ilgi hakkında şikâyet ettiğimi de duymayacaksın."

Sözlerim onun sırtmasına neden oldu. "Vurulmana gerek yok. Ne zaman istersen sana ilgi gösteririm."

"Öyle mi?" Başını sallayınca eğildim ve ağzımı onunkine bastırdım. Dudaklarını çekiştiriyorum, gözlerini yakalayacak kadar geri çekilmeden önce dilim sadece bir anlığına dudaklarına değiyor. "Ne tür bir ilgiden bahsediyoruz?" Mırıldanıyorum. I

alt dudağını dişlerimin arasına alıp dilimle yatıştırıyorum.

"Her türlü," diye nefes alıyor Elena ağızma karşı.

Ellerimi kaburgalarına götürürken "Açık konuş," diyorum. Parmaklarım ona doğru kıvrılıyor ve dokunuşumun altında ne kadar küçük hissettiğini içime çekiyorum.

Elena'nın kirpikleri aşağıya iniyor, yüzünde beni sertleştiren hülyalı bir ifade var.

"Çürüklerini öpeceğim," diyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudakları çenemin üzerinden geçip kulağıma doğru ilerliyor. Dişleri kulak mememi çekiştirdiğinde, arzuyla dolup taşan bir hırıltı çıkarıyorum.

Ellerim yukarı doğru hareket ediyor ve nazik olamayarak göğüslerini ısırarak tutuyorum. Başparmaklarım meme uçlarını sıkı tepeler halinde ovuyor.

"Ve?" Soruyorum, sesim istekle boğuklaşıyor.

Elena tekrar kulak mememi çekiştiriyor, sonra nefesi tenimde geziniyor. "Kaslarındaki strese masaj yapacağım."

Ağızımı boynuna doğru indirirken dudaklarım yukarı kıvrılıyor. Tenini emiyorum. "Bunun sesini sevdim." Sol elim kıvrımlarından aşağı kayıyor ve bacaklarının arasını avuçladığımda, "Böyle mi?" diye soruyorum.

Başımı kaldırarak Elena'nın yüzünü yakından izlerken onu usulca ovuyorum.

Dudakları aralanıyor, yanakları kızarıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet.

İşte böyle."

Elimi yukarı kaldırdığımda gözlerim onunkilere kilitlendi ve bel bandını geriye çekerek elimi

kumaş. Parmaklarım Elena'nın yumuşak buklelerinin üzerinde gezinirken, diğer elimi başının arkasına koyuyorum.

Onu açıyorum ve klitorisine dokunduğumda içimden bir hırıltı yükseliyor. Elleri göğsüme düşüyor ve gömleğimi tutup sıkıca yumrukluyor. Gözleri arzuyla bulutlanmıştı. Dudakları ayrılmış ve dilimi yalvarıyor.

"Bu gece seni becereceğim." Klitorisi üzerindeki baskıyı artırıp onu sertçe ovarken kelimeler göğsümden gürlüyor. Dişlerimle dudaklarını ekiştiriyorum. "Kendimi senin derinliklerine gömeceğim." Ağzıma karşı inliyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor, kalçaları ritmime uymaya başlıyor.

Kendi arzu balonumuzda kaybolmuşuz, uçurumun üzerinde duruyoruz, karımı orgazm ettiğim anın tanıkları olarak sadece Akdeniz ve doğa var.

"Lucian," diye soluk soluğa bağırıyor, yüz hatları ihtiyaçla geriliyor.

Elena'nın açıklığını kızdırıyorum ve bu onun parmak uçlarında yükselmesine neden oluyor. Yüzünü boynuma bastırıyor, parmakları gömleğimi vücudumdan yırtabileceğini düşündüğüm noktaya kadar kavırıyor. "Dio." Nefesleri keskinleşiyor ve sonra parmağımı içine sokuyorum, ne kadar sıkı hissettiğinin tadını çıkarıyorum.

Sikim geriliyor. Acıyor amına koyayım. Elena elimde titrerken işkence hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Vücudu sertleşiyor ve sonra nefesi ve inlemeleri, parçalanırken asla unutamayacağım bir senfoni yaratıyor.

Ağzı benimkini buluyor ve ben onun nefeslerini içime çekip inlemelerinin tadına bakıyorum. Her birini agözlölükle yutuyorum.

orgazmını dışarı atıyor.

Bölüm 24

ELENA

Düşünemiyorum.

Konuşamıyorum.

Bedenim Lucian tarafından ele geçirildi. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir zevkle dolup taşarken içim titriyor.

Nefesim kesiliyor, bana daha önce hiç dokunulmamış gibi dokunurken çıkarabildiğim tek ses inlemeler.

Lucian'la daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık yaşıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Çok güzel."

Utanç yok. Suçluluk yok.

Onun kollarında kendimi güzel hissediyorum. Değerli. Sevildiğimi.

Beni götürdüğü cennetten aşağı iniyorum. Lucian elini çekiyor ve sonra parmağındaki serbest bırakma hissini emerek içimde hazdan kalan karıncalanmaların dalgalanmasına neden oluyor. Yüzümü çerçeveleyen ağzı benimkine tapıyor ve göğsümde duyguların patlamasına neden oluyor.

Değeri onun sevgisinde buluyorum.

Lucian üzerime çöken duyguları hissediyor ve bakışlarını benimkilere kilitlemek için geri çekiliyor.

Onun gözlerinde olduğum kadını görüyorum.

Şimdi iki ruhun nasıl tek bir ruh haline gelebildiğini anlıyorum çünkü Lucian benim bir şey söylemememe gerek kalmadan yanaklarımdaki yaşları siliyor. "Sana olan aşkım cehennemin dipsiz kuyularından bile daha derin çünkü eğer benden alınırsan seni bulmak için o kadar uzağa giderim." Beni şefkatle öpüyor. "Benim için ne ifade ettiğini anlıyor musun? Ne kadar değerli olduğunu, amore mio?"

Başımı sallıyorum, sözleriyle yıkanıyorum, sevgisinin tadını çıkarıyorum. "Angelo mio," diye fısıldıyorum çünkü Lucian benim için böyle bir şey - meleğim.

Dudaklarımız tekrar buluşuyor ve saatlerce öpüşüyoruz. Okyanustan gelen bir esinti etrafımızda oynuyor. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgalar duyduğumuz tek ses.

Ursula Teyze seslenene kadar, "Neredesin? Yemek vakti geldi!"

Lucian kıkırdarak beni serbest bırakıyor. "Geliyorum," diye bağıyor karısının duyacağı şekilde, sonra başını bana doğru sallıyor. "Beni büyülüyorsun, karıcığım."

"Bence tam tersi," diye gülüyorum eve doğru yürürken. Kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekiyor. "Yarana dikkat et," diyorum geri çekilmeye çalışırken.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor Lucian, beni kendine doğru çekerek. "Seni incitmek istemiyorum," diye karşı çıkıyorum.

Verandaya çıkan merdivenleri çıkarken "İnatçı kadın," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor.

"Beni bu hale sen getirdin," diye takılıyorum ona. "Mmh... Görünüşe göre iyi bir iş çıkarıyorum."

"Öylesin." Oturma odasına girerken birbirimize bakıyoruz ve Lucian misafir tuvaletine gitmek için yanımdan ayrılmadan önce son bir öpücük için beni kendine çekiyor.

Mutfakta Ursula Teyze'ye katılıyorum ve hazırladığı ziyafete göz atıyorum. Midyeli ve kremalı makarna. Bruschetta. Antipasti doğranmış salata, salam ağzımı sulandırıyor.

"Vay canına, çok lezzetli görünüyor," diye övüyorum onu.

"Bugün hayatı kutluyoruz," diyor, her zamanki neşeli tavrına geri dönmüş gibi görünüyor.

Yemekleri yemek odasına taşımasına yardım ediyorum ve yemeğe hazır olduğumuzda Lucian gelip masanın başına oturuyor. Ellerimizi tutuyor ve teşekkür duası ediyor, sonra tabağını alıp yemekle dolduruyorum.

Önüne koyduğumda, "Teşekkür ederim, Amore mio" diye mırıldandı. Sonra Ursula Teyze'nin eline uzanıyor ve elini sıkarak, "Seni daha çok üzmeliyim ki her gün böyle yemek yapabilesin," diye takılıyor.

Ona hoşnutsuz bir bakış atıyor. "Sakın buna cüret etme. Kalbim dayanmaz."

Yemeğin tadını çıkarıyoruz ve Lucian'ın her lokmanın tadını çıkarmasını izlemek beni rahatlatıyor. En azından sağlıklı bir iştahı var.

Sonra işten eve geldiği her günkü gibi ne kadar sakin göründüğünü fark ediyorum ve bizimle paylaşmadığı kötü günler olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünce bana pek uymuyor. Hem de hiç.

Bana bakıyor ve sanki daha önce vurulmamış gibi gülümsüyor.

Gözleri bana dikildi. "Ne?"

"Kötü bir gün geçirirsen bize söylersin, değil mi?" Bir parça salamı mızraklayarak soruyorum.

Bıçağını bırakıp yüzüme uzanıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hayır. İşimi eve getirmeyeceğim. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Alnımda anında bir kaş çatma oluşuyor. "Yine de eve getirdiğin parayı harcamamı mı bekliyorsun?"

"Evet. İşler böyle yürüyor, amore mio."

Öfkem alevlendi. "Senin kanınla yıkanmış kıyafetleri giymeyi reddediyorum."

"Şey," dedi kaşlarını kaldırarak, yüz hatlarını sıkılaştıran bir uyarı ifadesiyle, "o zaman etrafta çıplak dolaşmak zorunda kalacaksın."

"Dio," diye mırıldanıyor Ursula Teyze nefesinin altında.

Tam o sırada Alexei yemek odasına girer. Lucian ayağa kalkar, bir mazeret mırıldanır ve Alexei'yi takip ederek odadan çıkar.

Başımı sallayarak sandalyeme geri yaslandım.

"İşler böyle yürüyor, Cara," diyor Ursula Teyze.

"Endişeden öleceğim," diyorum. "Her saniye endişeleneceğim

iyi olup olmadığını."

"Aşk için ödediğimiz bedel bu." Gözlerim Ursula Teyze'ye kaydı.

Mafya liderine aşık olmanın bedeli bu.

Bu konuda Lucian'la kavga etmenin bir faydası olmayacağını biliyorum ama yine de bundan memnun değilim. İçimi çekiyorum ve çatalımı tekrar elime alıp yemeye başlıyorum.

Lucian yeni bir takım elbise giymiş olarak yemek odasına geri geliyor. Elini enseme koyuyor ve üzerime eğilerek ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Ben dışarı çıkıyorum. Daha sonra dönerim."

Ursula Teyze'yi alnından öpmeye giderken dudaklarım aralanıyor.

"Ama günün geri kalanında izinli olduğunu söylemiştin," diyorum sonunda.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, yüz ifadesi acımasız. "Bir şey çıktı."

Bana kızgın mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmeden, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Elbette, amore mio."

Dışarı çıkışını izledim ve zıplayarak "Bekle" diye seslendim. Lucian duruyor ve arkasını döndüğünde ona çarpıyorum,

Kollarımı beline doladım. "Lütfen dikkatli ol." Kolları beni sardı. "Olacağım. Merak etme."

Yüzümü ona doğru kaldırdım. "Ti amo."

Anında bir gülümseme oluşuyor ve yüzündeki gerginliğin bir kısmını yok ediyor. "Ti amo," diye tekrarlıyor ve bana bir öpücük daha veriyor.

Benden kurtuluyor ve Alexei ile birlikte evden çıkarken kendinden emin duruşunu ezberlemeye çalışıyorum.

Lütfen onu bana geri getir.

LUCIAN

G Wagon'un arkasında otururken kurşun geçirmez yelek giydim.

Alexei beni izliyor, gözlerinde görmeye alışık olmadığım bir endişe var, sonra "Bundan emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, hiç emin olmasam da. "Sadece sonunda ölmeyeceğimden emin ol."

Yem olacağım, bana ateş edeni ortaya çıkarmayı umacağım. Boktan bir fikir ama şu anda elimizdeki tek şey bu.

Sadece Franco, Demitri, Alexei ve ben varız. Matteo ve diğer korumalar kulübümün yakınında beklemedeler, bu yüzden bizimle birlikte görünmüyorlar.

"Kulübe yaklaşıyoruz," diye mırıldanıyor Franco mikrofonuna.

Gömleğimi yeleğin üzerine tekrar giydim ve düğmelerini ilikledikten sonra ceketimi omuzlarıma attım.

Umarım bunların hepsi boşa gitmez. Beni vuran herifi gerçekten yakalamak istiyorum.

Alexei'nin ceketinin altına saklayacağı tüfeğini kontrol edişini izliyorum.

Franco girişe yakın bir yere park ediyor. Hepimiz inerken gözlerim çevredeki binaları tarıyor. Batan güneş pencerelerden yansıyor ve bir şey görmemi zorlaştırıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken derin bir nefes alıyorum. Alexei yanıma d   y r, Demitri  nde Franco arkada kapıya doğru yürüyoruz. Fedai altın ipi    y r ve geçmemiz için kenara çekiliyor.

"Bay Controni," diye selamlıyor beni, sadece ak am dokuzda açıldığı için boş olan kulübe girerken. Vizioso'ya geldiğimde her zaman yaptığım gibi VIP bölümüne gitmek yerine çatıya  ıkıyoruz.

M d r bana doğru geliyor, ben de elimle onu uzakla tırıyorum. "Sadece bir içki için buradayım."

"Afiyet olsun, efendim."

"Hazır mısınız?" Merdivenlerden  ıkarken Alexei soruyor.

"Bu yapılmalı," diyorum ve sonra açık alana  ıkıyorum. Derim anında karıncalanmaya başlıyor, her an bir kur unun beni vurabileceğini biliyorum.

Sikeyim.

Kendine gel, Lucian.

"Hazır ol," diye mırıldanıyor Alexei Franco'ya. "Söylediğim her şeyi yapacaksın. Tereddüt etme."

Franco, "Evet efendim," diye cevap verir.

Havuzun etrafından bara doğru ilerliyorum ve kulübün etrafındaki binalara bakma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

"İyi gidiyorsun," diye fısıldıyor Alexei yanımda.

"Evet, hâlâ nefes alıyorum." Sözlerim onun kıkırdamasına neden oldu.

Bu gece için hâlâ stoklanmakta olan bara vardığımızda kendime bir burbon, Alexei'ye de votka söylüyorum. I

Demitri'ye sorma zahmetine girme, iş başında içmediğini biliyorsun.

Barmen içkileri dolduruyor ve ben burbon bardağını elime aldığımda Demitri beni tutup tezgâhtan uzaklaştırıyor. Bardak elimde paramparça oldu, tam da bir saniye önce kafamın olduğu yerde.

"Çekil, Franco. Otelin çatısı!" Alexei kükrer. Çömelir, tüfeğini ateşin geldiği yöne doğrultur.

Glock'umu arkamdan çekerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Alexei'nin tüfeğinin dürbününden şerefsizi izleyişini ve sonra bir el ateş edişini izliyorum. Ayağa kalkıp mırıldanıyor, "Dizini vurdum, böylece fazla uzaklaşamayacak."

Demitri aniden bir el ateş eder ve bir garson yere düşer, silahı yana saçılır. Demitri üzerlerini tararken tüm personel anında ellerini kaldırır.

"Dahası var," diye mırıldanıyor. "Hissedebiliyorum."

Buraya kimin çalışan olup kimin olmadığını bilecek kadar gelmiyorum.

Demitri bizi korurken Alexei dürbünüyle çevredeki binaları kontrol ediyor ve iki adamın birlikte çalıştığını görünce neden en iyi olduklarını anlıyorum.

Tanrıya şükür benim tarafımdalar.

"Matteo onu yakaladı. Gidelim," diyor Alexei. Çömeldiğim yerden kalkıyorum. Alexei arkasından bir Heckler and Koch çıkarıyor, tüfeği sol elinde tutuyor.

Demitri önden gidiyor, merdivenlere doğru ilerlerken uçümüz de yüksek alarmdayız. Parmağım tetikte esniyor, her

Merdivenlerden aşığı inerken vücudumdaki kaslar gerildi.

"Gel Dışarı, gel Dışarı, Her nerede olursa olsun sen " Zemin kattaki bölüme adım attığımızda Demitri fısıldıyor. "Hissedebiliyorum sen."

Kollarımı kaldırıyorum, gözlerim bir çalışandan diğerine geçerken silahım hazır. Barın arkasından bir adam fırlıyor ve tezgâhın üzerinden atlarken Demitri ile birlikte tetiğı çekiyorum.

Bar taburelerinin arasına düşer, bir kurşun kafasına bir kurşun da göğsüne isabet eder.

Hızla etrafıma bakındım ve müdürün bize şaşkınlıkla baktığını görünce silahımı ona doğrulttum. "Her çalışanı tesise girmeden önce arıyorsun lan!" diye bağııyorum.

"Evet, Bay Cotroni. Özür dilerim," diye inliyor.

"Bu pisliğı temizleyin ve dokuzda açmaya hazır olsanız iyi olur, yoksa maaşınızdan kesilir."

"Evet, efendim."

"Gidelim," diyor Alexei.

Kulüpten çıktığımızda Franco çoktan G Wagon'un motorunu çalıştırmış bekliyordu. Arkaya biner binmez, "Nerede bu herif?" diye sordum.

"Matteo ve adamları onu rıhtıma götürüyorlar." "Güzel."

"Siktiğimin paralı askerleri," diye mırıldanıyor Alexei.

"Konuşmayacak." "En azından onu öldürmenin tatminini yaşayacağım."

Rıhtıma vardığımızda kapıyı iterek açtım ve Glock'um hâlâ elimde olduğı halde adama doğru yürüdüm

Matteo dizlerinin üzerinde.

Adamın gözleri bana kilitlendi, ölü ve vurdumduymaz. Alexei'nin vurduğu dizde en ufak bir acı belirtisi bile yok.

Ne olacağını biliyor.

Silahımın namlusunu alnına doğrultuyorum. "Peşimden mi geliyorsun?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatarak çıkarıyorum. "Büyük hata."

Bana hiç duygu katmadan bakmaya devam ediyor. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Umbria."

Yine şu tanrıça saçmalığı.

"Hepsi aynı şeyi söyleyip duruyor. Artık onlara işkence etmek bile eğlenceli değil," diye mırıldanıyor Alexei.

Namluyu kafasına dayadım. "Kim olduğunu öğreneceğim ve aileni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağım. Kimin için çalışıyorsun lan sen?"

Başını sallıyor. "Bir adam tarafından işe alındım."

"Yunanlı mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben onu sadece Zeus olarak tanıyorum."

Bu kod adlarının bir boka yaradığı yok.

"Herhangi bir belirgin işaret. Herhangi bir şey, hemen halledeceğim." "Hiçbir şey yok. Yüz yüze hiç karşılaşmadık."

Sikeyim.

Gözlerim paralı askerinkilere kilitleniyor ve sonra tetiği çekiyorum.

Yana doğru yığılıyor, kurşun deliğinden kan damlıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Alexei sorar.

"Hayır, hiç de değil," diye mırıldandım.

Alexei sırtımı sıvazladı. "Evine git. Karına sarıl.

Yarın yeni bir gün."

Derin bir nefes verirken başımı sallıyorum. "Buna bir son vermeliyiz. Bir ay oldu."

Demitri aniden, "Sabırsızlanmaya başladı," dedi. "Senin bile olmaman gereken bir kulüpte üç adamın olması bana onun da en az senin kadar bu işi bitirmek istediğini söylüyor."

Alexei derin düşüncelere dalmış gibi görünen Demitri'ye bakar. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar bekçisine.

Demitri Alexei'den bana bakıyor. "24 saat güvenlik tam alarmda. Saklandığı yerden çıkacak. Yakında."

Arabaya doğru yürümeye başlarken "Yeterince erken değil," diye mırıldanıyorum. Omzumun üzerinden bakarak, "Bende mi kalacaksın?" diye soruyorum.

"Evet."

Hepimiz G Wagon'a geri dönüyoruz ve Franco bizi eve götürürken aklım Demitri'nin söylediklerini tekrarlıyor.

Keşke kim olduğunu bilseydim. Bu Umbria saçmalığı sinirlerimi bozuyor.

Ceketimi silkiyorum ve gömleğimin düğmelerini açıyorum, böylece Elena'nın görmesini istemediğim yeleğimi çıkarabiliyorum.

Alexei, "Dışarı çıktığında o yeleği giy," diyor.

"Giyeceğim," diye onu temin ediyorum.

Bir suikastçı olabilir ama bizim iş kolumuzda tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en sadık insanlardan biri.

Franco arabayı garaj yoluna doğru sürdüğünde kelepçelerimi düzeltiyor ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. Elena'nın yüzümdeki endişeyi görmemesi için yaklaşan tehdidi zihnimin gerisine itiyorum.

Tanrı biliyor ya, bugün yeterince endişeli.

Bu gece sadece kendimi karımın içine gömmek ve dışarıdaki dünyayı unutmak istiyorum.

Bölüm 25

ELENA

Tırnaklarımı yememe bir saniye kaldı. Mutfağı temizledim ve restorandaki olaydan önce almayı başardığımız kıyafetleri yıkadım.

Şimdi de dolabı yeniden düzenliyorum. Beni meşgul edecek herhangi bir şey.

Kapı açılıyor ve kafamı kapıya doğru çeviriyorum. Lucian'ı görünce ona doğru koşuyorum. "Tanrım, çok endişelendim," diyorum kollarımı beline sararken.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu sağ salım bana geri getirdiği için şükran dualarımı gönderiyorum.

Lucian da bana sarılıyor, sonra parmağını çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırıyor. "Benim için endişelenmeni istemiyorum."

"Her zaman endişeleneceğim," diye fısıldıyorum, gözlerim onun iyi olmadığına dair herhangi bir işaret arıyor.

Başını eğiyor ve ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra da "Ben duşa giriyorum" diyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Yemeğini daha önce bitirmedin. Senin için ısıtabilir miyim?"

Ceketini çıkarırken ağzının kenarı kalktı. "Hayır, bu gece başka bir şey yemeyi planlıyorum."

"Ne? Sen duş alıp bir şeyler içerken ben de hazırlayabilirim."

Dudaklarında kurt gibi bir sırtış yayılıyor. "Odadan çıkma."

Banyoya girdiğinde, gözlerim farkına vararak açılıyor.

Beni kastetti.

Oh, Tanrım.

Hazırlanmam gerek.

Dolaba koştum ve aldığım iç çamaşırlarını karıştırmaya başladım. İlk kez sevişeceğimiz için beyaz bir takım çıkarıyorum.

Lucian'ın çabucak duş aldığını bildiğimden, kıyafetlerimi olabildiğince çabuk çıkarıyorum. Beyaz dantel külotumu ve göğüslerimin altında birbirine tutturulmuş dantel geceliğimi giyiyorum. Ellerim dantelin üzerinde çırpınarak onu düzeltiyor.

Derin nefesler alarak suyun ne zaman kesileceğini dinliyorum. Sonra saçlarımın atkuyruğu olduğunu hatırlıyorum ve parmaklarımla kabartarak bağını hızla çekip çıkarıyorum.

Atılmış giysilerimi toplayıp şimdilik dolaba tıktırırken su kapanıyor.

Etrafımda dönüyorum ve yatağa otursam mı diye düşünüyorum.

Seksi bir pozisyonda uzanmak mı? Belki de -

Lucian banyodan çıkıyor ve ben donup kalıyorum. Beline bir havlu sarmış. Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra olduğu yerde duruyor.

Yanaklarım ısınmaya başlayana kadar bana bakıyor. "Tanrım, Elena," diye nefes alıyor. "Nefes kesicisin."

"Senin için özel bir şey giymek istedim," diyorum, takdirini ve arzusunu görmekten mutluluk duyuyorum.

Gözler.

"Bunu her gece giyebilirsin," diye mırıldanıyor, hâlâ bana bakıyor.

Lucian ellerini iki yanında yumruk yapıyor ve bana doğru gelmeyince ona doğru yürüyorum. Gözlerim onunkileri arıyor ve arzudan başka bir şey göremeyince parmak uçlarımda yükselip boynuna bir öpücük konduruyorum, kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Nefesini sertçe verdiğini duydum ve sonra "Neden hareket etmiyorsun?" diye sordum.

"Eğer yaparsam, seni yatağa atıp sikeceğim. Senin için ağırdan alabilmek için kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyorum."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor ve arkamda yatağı hissedene kadar geriye doğru yürümeye başlıyorum. "Seni istiyorum Lucian. Kendini tutmana gerek yok."

Onu ne şekilde olursa olsun alacağım.

Yatağa oturup ortaya doğru kayıyorum ve Lucian'ın havluyu belinden sıyrıp bana doğru yürümesi için tek gereken bu.

Gözlerim anında onun ereksiyonuna kayıyor. Kocamın ne kadar mükemmel olduğuna bakarken hiç tiksiniyorum. Vücudunun her santimi sert kaslardan oluşuyor. Gördüğümünden çok daha büyük ve sikine güzel dememden hoşlanacağını sanmasam da aklıma gelen tek kelime bu.

Lucian kalçalarımıdan tutup beni yatağın kenarına çekiyor ve danteli yukarı kaldırarak belden aşağıyı ortaya çıkarıyor.

"Beklemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin," diyor geceliğe uzanıp fermuarını açarken.

Lucian dantelin sağ tarafını göğsümden uzaklaştırırken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve karnım çırpınıyor. Sanki bir hediyein paketini aıyormuş gibi yavaşça aynısını sol tarafa da yapıyor.

Göğüslerime bakarken irisleri gece yarısı siyahına dönüşüyor. "Tanrım, ben şanslı bir piim," diyor, sesi sert ve alçak.

Hayır, bana bu kadar sevgi ve arzuyla bakan bir erkeğe sahip olduğum için şanslıyım.

Avuç içleri belimi ve kalçalarımı okşuyor, sonra dantel külotumu tutup bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Bir daha düşündüm de, danteli unut. Çıplak olmanı tercih ederim," diyor hışımla dizlerinin üzerine çökerken. Bacaklarımı iterek açıyor ve yüzüm ona bu şekilde maruz kaldığım için kızarıyor.

Lucian öne doğru eğilip iç baldırlarıma öpücükler konduruyor, sonra da kalçalarım ve karnıma doğru ilerliyor. "Tanrım," diye nefes alıyor burnunu buklelerimin üzerinde gezdirirken. Sonra gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dili klitorisimin üzerinde gezinirken dudaklarım nefes nefese kalıyor.

Aman Tanrım.

Sertçe emiyor ve bu vücudumun aynı anda hem gerilmesine hem de erimesine neden oluyor.

Anne.

Lucian derin bir hırıltı çıkardığında hâlâ yeni hislere alışmaya çalışıyorum. Sonra yorgana tutunmak zorunda kalıyorum,

Dilinin ve dudaklarının bacaklarımın arasında yarattığı yoğun zevkten sırtım kamburlaşıyor.

Sadece nefes alabiliyorum, çenem gevşek.

Aşırı hassaslaşana kadar dili üzerime saldırıyor. Dudakları klitorisimi unutulacak şekilde yoğuruyor ve bir parmağını içime soktuğunda, bir zevk cehennemine çarpıyorum.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim sesler çıkarıyorum. Vücudum elektrik çarpmış gibi kasılıyor. Zevk dalgaları üzerime çöküyor, tenim canlanıyor, nefeslerim keskin ve hızlı.

Ve bunların hepsi Lucian'ın yetenekli ağzından ve ellerinden çıkıyor.

Lucian vücudumda yukarı doğru hareket ettiğinde hâlâ nefes nefese kalıyorum, parmaklarım sıkı sıkı tuttuğum yorganı neredeyse yırtacak. Göğüslerime ulaşana kadar karnımın ve kaburgalarımın her yerine öpücükler konduruyor.

Sonunda bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanıyorum ve yorganı bırakıp ellerimi saçlarına götürüyorum, o da meme ucumu ağzına alıyor.

Parmaklarım Lucian'ın nemli saç tellerinde geziniyor ve dişleri sert tomurcuğumu çekiştirdiğinde ona doğru eğiliyorum.

"Lucian," diye inliyorum, bana hissettirdiği her şey yüzünden aklımı kaybediyorum.

Kolunu altımdan geçirip beni yatağa doğru itiyor ve sonra vücudu benimkine bastırıyor. Ten tene. Her santimi.

Heykel gibi sert göğsü yumuşak tenime değişiyor. Karın kasları karnıma değişiyor. Ve bacaklarımın arasındaki ereksiyonu.

Lucian'ın gözleri benimkileri yakalıyor ve onlarda

gördüğüm sevgi karşısında şaşkına dönüyorum.

Bir zamanlar ondan korktuğuma inanamıyorum. Bu anı görecek kristal bir kürem olsaydı, ilk karşılaşmamızda Lucian'a koşardım.

Ellerimi omuzlarına, kollarından aşağıya ve sonra boynuna ulaşana kadar yukarıya doğru hareket ettirirken vücudunun üstümdeki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum. Sözlerim karşısında yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu sözleri söylediğim ilk kişi sensin."

"Onları duyacak tek kişi ben olacağım," diyor ve sonra ağzı benimkiyle birleşiyor.

LUCIAN

Tanrım, ağırdan almak çok zor.

Elena altımda çınlıplakken, bacaklarını benim için açmışken, amının sıcaklığı sikimi ateşe verirken onu şefkatle öpmek için harcadığım çabadan bedenim titriyor.

Ellerim yanlarından aşağı inip yukarı çıkarken kendimi ona sürtüyorum, kıvrımlarının hissinin ezberliyorum.

Elena çıplak. Bir daha asla bu kadar güzel bir şey göremeyeceğim.

Sonra kalçalarını kaldırıp amını sikime bastırıyor ve ağzımın içine doğru iniyor.

Ve. Ben. Lanet olsun.

Kaybettim. Aklımı. Aklımı.

Tender kaybolur.

Kibarlığın burada yeri yok.

Öpüşme iğrenç bir hal alıyor ve karımın daha fazla inlemesini istiyor.

Dudaklarım ve dişlerim Elena'nın dudaklarını şişene, dolgunlaşana ve bana ziyafet çekene kadar i ş l i y o r .

Gözleri şehvetle bulutlanmış, aldığı her nefeste göğüsleri göğsüme bastırıyor.

Lanet olası başka bir dünya.

Elimi aşağıya doğru hareket ettiriyorum, parmak eklemlerim onun tonlu karnını fırçalıyor ve ağrıyan horozumu tutuyor, başını yağlamak için kendimi onun açıklığına ve klitorisine sürüyorum.

Omzumdaki melek ona hazır olup olmadığını sormamı söyledi.

Şeytan diyor ki, siktir et bu boku, yeterince bekledim.

Sikimin başını içine itiyorum ve sonra onun sıkı iç duvarlarından gelen dirençle karşılaşıyorum. Bu benden bir hırıltı koparıyor ve sertçe itiyorum, ona doğru yolumu zorluyorum çünkü Tanrı bana yardım etsin, şu anda onun derinliklerine gömülmem gerekiyor.

Elena yumuşak bir çığlık atıyor, yüz hatları geriliyor.

"Amore mio," diye fısıldıyorum ve yüzüne öpücükler kondurmaya başlıyorum, ona verdiğim rahatsızlığı hafifletmeye çalışıyorum.

Kolları boynuma daha sıkı sarılıyor. "Ben iyiyim."

Gözlerim onun içine gömülmenin ne kadar harika bir his olduğunu düşünerek kapanıyor ve bir an için onun sikimin etrafını ne kadar mükemmel sardığını hatırlıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra çekiliyorum. Onun sıcaklığının içine geri girerken tepkisini yakından izliyorum.

Elena'nın dudakları ayrılıyor ve göz bebekleri büyüyor.

Leğen kemiğimi klitorisine sürüyorum ve küçük bir zevk sesi çıkardığında, "Aletimi hissetmekten hoşlanıyor musun, amore mio?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. "Tanrım, evet."

Tekrar çekip daha sert sokuyorum ve nefesi kesilip gözleri kapandığında, "Seni becerirken gözlerini benden ayırma," diyorum.

Açılırlar, erimiş altın gibi görünürler. Günahkar ve baştan çıkarıcı.

Hareket etmeye başlıyorum ve sikimin başı onun en derinlerine her çarptığında daha hızlı gidiyorum. Daha sert.

Elena'nın sıkı duvarları ve sıcaklığı beni kontrolümden çıkarıyor ve ona ağızla ve ellerimle tapmaya başlıyorum. Derinlere dalarken tüm vücudumu onunkine sürüyorum, kokumun her santiminde olmasını istiyorum. Bu anı asla unutmaması için tenini benimkiyle damgalamak istiyorum. Kocası olduğumu ve onun ateşli amına taşaklarını sokabilen tek erkek olduğumu asla unutmayacak.

Bildiğim tek yolla ona sahip çıktım. Sert. Hızlı. Onun her şeyine hükmetmek için çaresiz.

Günahlarımı onun ayaklarına serdim. Yeminlerimi onun kalbine. Aşkımı onun ruhuna. Ona her şeyimi veriyorum.

Zayıflığım ve gücüm. İyilik ve kötülük.

Aşık.

Katil.

Ve Elena ağız benimkini yutarken her şeyimi alıyor. Kalçaları hareket etmeye başlıyor, itişlerimi karşılıyor.

Etrafımızda bir aşk senfonisi oluşuyor. Elena'nın inlemeleri. Benim sert nefeslerim. Tenlerimizin buluşması. Onun kaygan sıcaklığı sikimi kaplıyor.

"Tanrım," kelimesi omurgamdan aşağıya doğru zevk sarmalı başlarken benden patladı. Elimi aramıza sokuyorum ve Elena'nın klitorisini çimdikliyorum. "Benim için gel, amore mio."

Farklı bir noktaya vurmak için sikime açı veriyorum ve karımın G noktasını buluyorum, dudakları sessiz bir zevk çığlığı oluşturduğunda yüzüme bir sırtma yayılıyor. Klitorisini bırakarak kalçasını tutuyorum, bacağını kalçamın üzerine çekiyorum ve sonra Elena altımda çırpınana kadar G noktasına saldırmaya odaklanıyorum.

"Lucian," diye haykırıyor ve ben de ağzımı onunkine yapıştırıp orgazmının tadına bakmak istiyorum.

"Dio. Dio. Dio." İlahileri dudaklarıma dökülüyor. Göğüsleri göğsüme sürtünüyor, tırnakları tenime batıyor ve sonra vücudu kasılıyor. "Lucian," diye inliyor.

Yüzü ecstasy ile doluyor ve sonra sikime sertçe boşalıyor, etrafımda kenetleniyor, ben onun içinde sarsılana kadar beni kenara zorluyor. Bedenim onunkine karşı titriyor ve göğsümden alçak bir hırıltı kopuyor.

Gözlerimiz kilitli, birlikte akıllara durgunluk veren bir zevk yaratırken sadece bu anı yaşıyoruz.

Başımı eğiyorum ve Elena'nın dudaklarını yakalıyorum. Kollarımı yukarı kaldırarak ellerimle yüzünü çerçeveliyorum, tembelce içine dalana kadar ritmimi yavaşlatırken tüm vücudum onunkine baskı yapıyor.

Kalan zevk onu sarsıyor ve sikimin etrafında kasılmasına neden oluyor.

Sonunda hâlâ içindeyken, başımı kaldırmadan önce dudaklarını bir kez daha ısıyorum ve sonra birbirimize bakıyoruz.

Elena'nın gözleri parlayana kadar duygu doluyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki," diyorum.

Bir çığlık atıyor ve sonra yüzünü boynuma bastırıyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum, bedenim onunkini sarıyor ve geçmişinden sıyrılıp sevgimin güvenliğinde çaresizce ihtiyaç duyduğu özgürlüğü bulurken ona sarılıyorum.

"Özür dilerim," diyor, sesi gergin ve tenime karşı küçük. "Tek istediğim buydu. Sonunda sevildiğimi bilmek çok büyük bir duygu. "

Ona daha sıkı sarılıyorum, saçlarına, kulağına, boynuna öpücükler konduruyorum. "Üzülme, amore mio. Tüm şeytanlarını almama izin ver. Sadece huzuru bilmeni istiyorum."

"Sen benim huzurumsun," diyor yüzünü benimkine doğru kaldırırken. "Tutto mio." *Benim her şeyim.*

Ağzım onunkini buluyor ve saatlerce öpüşüyor, seviyor, birbirimizi yiyip bitiriyoruz. En karanlık sırlarımızı ve hayallerimizi paylaşıyoruz. Sabahın erken saatlerinde nihayet doyana kadar Elena'yı mümkün olan her pozisyona sokarken fısıltılarımız havayı dolduruyor.

Bölüm 26

ELENA

Uyanır uyanmaz hassas bedenimi Lucian'a doğru uzatıyorum, yarı yarıya onun üzerinde yatıyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve dağınık saçlarıma bir öpücük konduruyor. Dün gecenin anıları aklıma geldikçe çarşaflar etrafımızda buruşuyor.

Lucian'ın beni sevme şekli... Tanrım, böylesine bir zevk almanın, böylesine çok şey hissetmenin, başka bir insanın içinde onun içinde kaybolduğum gibi kaybolmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Onun kollarının güvenliğinde ağladım ve o da benim tüm şeytanlarımı aldı.

Zulmü ve ahlaksızlığı hayatımdan sildi. Beni geçmişimin prangalarından kurtardı.

Sonra bana tüm kalbimle nasıl seveceğimi öğretti. Biri hariç her şekilde onu nasıl memnun edeceğimi gösterdi.

Lucian onunla yatmamı reddetti. Ona sorun olmadığını söylediğimde bile.

Pazarlığa açık değildi.

Artık zihnim arzu ve zevkten arındığına göre Lucian'ın beni benden daha iyi tanıdığını fark ediyorum. Bu gecemizi lekeleyebilirdi çünkü bunun geçmişi hatırlatmadan yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Lucian aniden beni sırt üstü çeviriyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. "Yatakta kal ve biraz daha uyu. Benim işe gitmem gerek."

Elimi çenesine götürerek parmaklarımı kılların üzerinde gezdiriyorum. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Bana iffetli bir öpücük veriyor ve sonra kalkıyor. Yan dönüp ellerimi başımın altında birleştirerek kocamın banyoya gidişini ve giyinişini izliyorum.

"Çıplak olman daha çok hoşuma gidiyor," diyorum sesimde alaycı bir tonla.

Kıkırdıyor ve bana bir öpücük daha vermek için geliyor, sonra burnunu boynumdan aşağıya ve göğüslerime doğru izliyor. Dudakları meme ucumu çekiştiriyor, arzum artıyor ama sonra kalkıp kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açarken "Bütün gün sert olacağım," diye mırıldanıyor. "Ti amo."

"Ti amo," diyorum yüzümde mutlu bir gülümsemeye.

Lucian kapıyı arkasından kapattığında tekrar uzanıyorum ve yatağın onun tarafına doğru yuvarlanıyorum. Yüzümü yastığına gömüp kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Benim kocam.

Lucian'ın hayatıma nasıl girdiğini ve istediğini nasıl aldığını düşünmek beni sersemletiyor ve yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum.

Tanrım, ona çok aşığım. Midemde sürekli kelebekler uçuşuyor. Kalbim eriyor.

Ve o beni seçti.

Seçebileceği onca kadın varken beni seçti.

Çok
şanslıyım.

Çok
mutluyum.

Kokusundan bir nefes daha alıp kalkıyorum ve banyoya doğru yürüyorum. Muslukları açıyorum ve küvete biraz köpük banyosu döküyorum.

Su akarken dişlerimi ve saçlarımı fırçalıyorum, ıslanmasınlar diye saç tellerimi topuz yapıyorum.

Dudaklarımda dolaşan mutlulukla muslukları kapatıyor ve ılık suya dalıyorum. Hassas bedenimi ıslatırken Lucian'ın benimle nasıl tutkuyla seviştiğini hatırlıyorum. Elleri tenimde. Dudakları her yerimi öpüyordu. Beni doldururken vücudunun benimkine karşı nasıl hareket ettiğini.

Ve gözleri.

*Tanrım,
gözleri.*

Gece kadar karanlık, baskın ve yoğunlular.

Neden bugün çalışmak zorundaydı ki?

Sabah rutinimi bitiriyorum ve yepyeni bir kot pantolon ve bebek sarısı ipek bir bluz giydikten sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı giyip Ursula Teyze'yi aramaya gidiyorum.

Onu verandada bulunca kendime bir fincan kahve doldurup yanına oturuyorum.

"İyi uyudun mu?" İçeceğimden bir yudum almadan önce soruyorum.

"Evet, Cara, ya sen?"

Fazla uyumadım ama "Pekâlâ" diye cevap verdim. Fincanımı masaya bırakıp arka bahçeye bakıyorum.

"Yeni kıyafetin içinde çok güzel görünüyorsun," diye bana iltifat ediyor. "Dünkü alışverişimizi bitirmeliyiz."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Evet, bütün eski kıyafetlerimi çıkardım ve poşetlere koydum. Onları bir barınağa bırakabileceğimizi düşündüm."

"Bu iyi bir fikir. Kahveni bitirir bitirmez gideceğiz." Ursula Teyze boş fincanını eve götürmek için ayağa kalkıyor, sonra şöyle dediğini duyuyorum: "Alışverişe gidiyoruz Leo. Arabayı ön tarafa getir."

Kahvemi bitirip fincanı duruladıktan sonra oturma odasında şarjda duran telefonumu alıyorum. Lucian'dan bir mesaj geldiğini fark edip açıyorum.

Lucian: Beni bacaklarının arasında hissediyor musun?

Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Ben: Evet, ve diğer her yerde.

Hemen cevabını yazıyor.

Lucian: Güzel, çünkü seni hâlâ sikime sarılmış hissedebiliyorum.

Tanrım.

Vücudum arzuyla kızarıyor.

Ben: Bu gece için sabırsızlanıyorum.

Lucian: Eve geldiğimde yatakta çıplak olsan iyi edersin.

Ben: Peki ya akşam yemeği?

Lucian: Ben sadece senin amına açım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kıkırdıyorum, yanaklarım onun sözleriyle ısınıyor. Onu da kızdırmak isteyerek, daha önce hiç yazmadığım bir cevap yazdım.

Hayatım boyunca yazacağımı düşünmemiştim.

Beni sakinle doldurman için can atıyorum.

Mesajı görünce gözlerim açılıyor ve fikrimi değiştiremeden gönder tuşuna basıyorum.

Lucian: Tanrım, şimdi etrafta çok sert dolaşıyorum.

Güzel, çünkü külotum sırlıslıkla oldu. Ödeşti.

Lucian: Beni öldürüyorsun.

"Hazır mısın?" Ursula Teyze soruyor.

"Evet." Son bir mesaj yazıyorum.

Ursula Teyze ile alışverişe gidiyorum. Seni seviyorum. Dikkatli ol.

Lucian: En çok seni seviyorum.

Telefonu çantama tıktırıp Ursula Teyze'yle birlikte evden çıkıyorum.

Diğer G Wagon'un arkasına tırmanırken Ursula Teyze, "Şimdi gideceğimiz şu küçük butikten başlayalım," diyor.

Leo yolcu tarafına, Marcello da direksiyonun arkasına geçti. Marcello bizi araziden çıkarırken diğer muhafızlar da arkamızdan arabaya doluşuyor.

"Tamam," diye gülümsüyorum ona. "Bu kotlar gerçekten çok rahat. Bir çift daha almak istiyorum."

"Ve sana çok yakışıyorlar," diye iltifat ediyor.

"İyi bir gözün var. Onları sen seçtin."

Bir kıkırdama çıkarır. "Yılların pratiği."

Telefonum çalmaya başladığında kırmızı kokteyl elbisemi çıkarıp kendi kıyafetlerimi giyiyorum.

Ayağımı tek yüksek topuğa geçirip çantamdan cihazı çıkarıyorum ve babamın numarasını görünce kaşlarımı çatıyorum.

Ne istiyormuş?

Cevaba basıyorum. "Evet?"

"Elena," hattan bir kadın sesi geliyor. "Ben Eva... annen."

Sersemlemiş bir halde, bacaklarım uyuşurken dengemi korumak için elimi hızla duvara dayıyorum. Tüylerim diken diken oldu.

Ne?

"Anne?" Doğru duyduğumdan emin olmadan sordum.

Bu gerçek mi?

"Bana gerçekten böyle hitap etmek zorundaysan," diyor sesi ısırarak.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve zihnim kaosa sürükleniyor. Aman Tanrım.

Yaşıyor mu?

Annem yaşıyor!

Ciğerlerimdeki havayı söküp alan şokun etkisiyle vücudumu soğuk bir ter kaplıyor.

"Öldüğünü sanıyordum," diye fısıldamayı başarıyorum, bunun gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğundan bile emin değilim.

"Öyleydin." Derin bir nefes alır. "Lucian elimde. Babanın villasına gel de vedalaşmana izin vereyim.

ölmeden önce."

Sözleri asit gibi üzerime dökülüyor, mutluluk veren mutluluğu yiyip bitiriyor. Zihnim kısa devre yapıyor, duyduklarım anlam veremiyor gibi hissediyorum. Uygun bir tepki düşünemiyorum.

Benden boğuk bir ses kaçıyor. "Yapma. Lütfen," hayatın dehşetiyle yüzleştüğimde daha önce defalarca söylediğim sözleri tekrarlıyorum.

"On beş dakikan var. Yalnız gel, yoksa veda bile edemezsin."

Çağrı sona erdiğinde dünya etrafımda dönüyor ve ben donup kalıyorum, nefeslerim dudaklarımdan akıyor, tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum.

Lucian.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Sakin ol, Elena. Onu kurtarmalısın.

Bir şekilde diğer ayakkabımı giymeyi ve el çantamı toplamayı düşünüyorum.

Derin nefes al.

Tanrım.

Odaklan, Elena. Lucian'ın sana ihtiyacı var. Şokla daha sonra başa çıkabilirsin. Şu anda yapılması gerekene odaklanmalısın.

Leo ve Ursula Teyze bilemez.

Dudaklarımda bir hıçkırık dalgalanıyor ama şoku ve korkuyu yutuyorum. Derin bir nefes daha alıp çenemi kaldırıyorum ve

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

Kırmızı kokteyl elbisesini elime alıp gözlerimi kapatıyorum.

Bunu yapabilirsin.

Yapmak

zorundasın.

Lucian için.

Kapıyı açıyorum ve dışarı adım atarken sesim sahte bir heyecanla doluyor. "Tanrım, bayıldım. Ben tuvalete giderken sen ödeyebilir misin? Mesanem patlayacak."

Elbiseyi Ursula Teyze'nin ellerine tutuşturuyorum ve bize yardım eden görevliye döndüğümde bana kıkırdıyor. "Tuvalet nerede?"

"Şu kapıdan geçince solda," diye gülümsüyor bana.

Tuvalete koşarken mağazanın girişinde duran Leo'ya bakıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledikten sonra altın vitraylı pencereye dönüyorum.

Panikle kapıyı açmanın bir yolunu bulamıyorum ve elime bir çöp kutusu alıp camı kırıyorum. Muhtemelen birinin sesi duyduğunu bildiğimden, kolumu keserek aceleyle açıklıktan geçiyorum. Kesiği kapattım ve ara sokaktan caddeye doğru koştum.

Lucian'ın güvenliği için birbiri ardına dua ederken kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefeslerim umutsuzca dudaklarımdan taşıyor.

Tanrım, annem yaşıyor.

O burada.

Şok dalgalar halinde beni vurmaya devam ederken, Leo'nun beni görmemesi için dua ederek dükkândan uzaklaşıyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar koştumamı zorlaştırıyor ve onları hızla çıkarmak için duruyorum.

"Bayan Cotroni!" Leo'nun arkamda bir yerde bağırdığını duyuyorum. Tam o sırada bir taksi görüyorum ve ona doğru koşuyorum.

Arkaya atlayıp şoföre babamın adresini verdim. "Çabuk! Acele et!"

O uzaklaşırken, Leo'nun arabaya doğru koşuşunu izliyorum, yüzü endişeyle paramparça olmuş.

Özür dilerim, Leo.

Koltuğa yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp dua etmeye başlıyorum. Babamın villasına gittiğimde ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu nasıl oluyor? Yaşıyor mu?

Tanrım, Lucian onda!

Onu ikna edebilir miyim? Neden böyle yapıyor?

Şoförün acele etmediğini hissettiğimde "Daha hızlı," diyorum. "Acil bir durum var."

Zaman ilerliyor gibi geliyor ve taksi nihayet villanın önüne yanaştığında ücreti ödeyip iniyorum. Kapıya doğru koşarken ayakkabılarımı giymeyi bile düşünmüyorum. Kapı açıldığında kalbim boğazımda atıyor ve sonra siyah savaş üniforması giymiş bir adam önüme çıkıyor.

Kolumdan tuttu ve tek kelime etmeden beni araba yolundan yukarı, bir daha asla girmemeyi umduğum malikanenin ön kapısına doğru sürükledi.

Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Annem burada, evin içinde. Lucian.

Tanrım, Lucian.

Duygularım içimde vahşi dalgalar gibi savruluyor.

Baktığım her yerde cesetler dağılmış halde yatıyor ve nöbet tutan adamların hiçbirini tanımıyorum.

Çok fazla kan.

Çok fazla ölüm.

Telefonum çalmaya başladı ve adam çantamı elimden çekip aldı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, babamın çalışma odasına götürüldüm ve odanın içine itildim.

Telefonum tekrar çalıyor ve ilk gördüğüm şey babam oluyor, bir sandalyeye bağlanmış, yüzü dövülmüş ve gömleği kanlı.

Sonra benim daha yaşlı bir versiyonumu görüyorum ve öldüğünü sandığım annemin görüntüsü beni derinden sarsıyor.

O gerçekten yaşıyor.

Beni geride bıraktığı için kendimi incinmiş hissetmekten alamıyorum. Kafamda bir sürü soru işareti var ama sonra Lucian'ı göremediğimi fark ediyorum.

"Kocam nerede?" Babama ya da bana ne yaptığını umursamadan soruyorum.

Gözleri üzerimde gezinirken dudakları yukarı kıvrılıyor ve sonra bana bir silah doğrultuyor. "Görüyorum ki babanın zekâsını almışsın. Bu yalana kanacağından şüpheliydim ama denemek zorundaydım. Lucian Cotroni öldürmesi kolay bir adam değil ve seni yem olarak kullanmak bana kalan tek kozdu."

O burada değil.

Lucian güvende.

Oh, Tanrıya

şükür.

Korkunun rahatlamayla savaştığı bir trans halinde, anlam veremeyerek başımı sallamaya başlıyorum. "Neden?" Hâlâ duyularımı körelten şokun içinden sormayı başarıyorum.

Silahın namlusuyla bir sandalyeyi işaret ediyor ve sonra gardiyan beni sandalyeye doğru itiyor.

Oturmayı reddederek bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Yine telefonum çaldı ve o zaman gerçekten anladım.

Lucian burada

değil. Bu bir

tuzaktı.

Ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Lucian'ı aramayı düşünmeden sadece korkuyla tepki verdim.

Elena... Ne yaptın sen?

Başımı yavaşça çantamı tutan muhafıza çeviriyorum.

Lucian muhtemelen beni yakalamaya çalışıyor.

"Bunu neden yapıyorum?" diye bir kahkaha attı, sonra da silahı babamın kafasına dayadı. "Kızına bunu neden yaptığımı söyle."

"Siktir git," diye tükürdü babam. "Öldür beni, seni orospu."

Sonuna kadar zor. Babam hala eğilmeyi ya da duygularını göstermeyi reddediyor.

Omzuma ağır bir el iniyor ve sandalyeye itiliyorum. Gardiyana dik dik bakıyorum ve elini bana doğru kaldırdığında annem, "Hayır, Zeus. Ona vurma. Bana çantayı getir."

Adamlarından birinin bana zarar vermesini engellediği için şaşkınlık kalbime yayılıyor.

Bu önemsediği anlamına mı geliyor?

Belki de onu ikna edebilirim?

Belki beni öldürmez ve Lucian'ı sevdiğim için onu bağışlar?

Ona çantamı verirken izliyorum ve sonra telefonumu çıkarıyor. "Lucian seni gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Umalım da buraya gelmesine yetecek kadar olsun."

Bölüm 27

LUCIAN

Alexei ve Demitri arabaların yanında dururken Franco ve ben yeni gelen CA-415 ve yangın bombası sevkiyatını kontrol ediyoruz.

Franco başka bir sandığı açarken telefonum çalmaya başlıyor. Cebimden çıkarıyorum ve Leo'nun adını görünce anında endişeleniyorum.

"Sorun nedir?" Telefona sarıldım.

"Bayan Cotroni kaçtı. Tuvalete gitti, camı kırdı ve bir taksiye bindi. Ona zamanında ulaşamadım," diyor nefes nefese kalmış bir sesle.

"Karım neden kaçsın ki?" Bağırıyorum, anında öfkemi kaybediyorum.

"Üzgün olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Mağazadaydık. Bir elbise denemeye gitti, sonra da tuvalete giderken ödemesi için elbiseyi teyzene verdi. Hiçbir sıkıntı belirtisi göstermedi," diye açıklıyor Leo, olanlardan dolayı kafası karışmış gibi.

"Ne kadar oldu?" "Beş dakika."

"Teyzemi güvenli bir şekilde eve götür. Ben Elena'yı bulacağım," diye emrediyorum. Telefonu kapattıktan sonra Alexei'ye doğru yürüyorum. "Elena gitmiş. Leo tuvaletten kaçtığını ve kaçtığını söylüyor."

"Ne oluyor lan?" Alexei anında doğrulur. "Neden kaçsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Mutluydu." Elena'nın numarasını telefonuma getiriyorum ve çevir tuşuna basıyorum. Sesli mesaja geçmeden önce sadece çalışıyor.

Demitri kolumu tutana kadar bunu yapmaya devam ediyorum. Gözlerim ona kayıyor ve sonra başını yavaşça sallıyor. "Cevap vermeyecek."

Yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor ve damarlarımdan buz akmasına neden oluyor. "Hayır." Başımı sallıyorum, bacaklarım hissizleşiyor. Farkına vardığımda kendimi ayakta tutmak için arabaya yaslanıyorum. "Dio." Nefes alıyorum, midem bulanırken ellerimi bacaklarımın üzerine koyuyorum. "Hayır."

"Sence Elena'ya ulaşmışlar mıdır?" Alexei Demitri'ye sorar. "Evet."

Başımı sallayıp duruyorum, kabullenemiyorum.

"Mantıklı," diyor Alexei, "Lucian'ın onlara gelmesini sağlamak için yem. Hedefi öldürmek çok zor olsaydı ben de böyle yapardım. Sevilen birini yem olarak kullanmak işi daha temiz hale getirir."

Kalbim yumruk gibi sıkılıyor ve hava almaya ihtiyaç duyarak arabadan uzaklaşıyorum ve derin nefesler alarak yürümeye başlıyorum.

Elena.

Amore mio.

Tanrım, lütfen, bu

olmasın. Elena'm

olmasın.

Telefonum çalmaya başlıyor ve Elena'nın adını görünce damarlarımda bir rahatlama hissederek başım dönüyor.

"Amore mio," diye cevap veriyorum, ön kolumla alnımdaki teri silerek.

"Pek sayılmaz," diye cevap verir bir kadın. "Dikkatle dinleyin Bay Cotroni. Yalnız geliyorsunuz. Korumalarınızı görürsem, kız ölür. Komik bir şey yapmaya kalkarsanız, ölür. Yalnız gelin."

Hayatımda hissettiğim en kötü duygu bedenimi titretirken gözlerim kapanıyor.

Dayanılmaz acı.

Dayanılmaz

kayıp.

Katıksız öfke her yanıma ele geçirdi. "Nerede?" Kelimeyi boğazım sıkılarak çıkarıyorum.

"Valentino'nun villası. On beş dakikanız var."

"Yaşam kanıtı istiyorum" dediğimde zihnim bir şekilde hâlâ çalışıyor gibi görünüyor.

Arama sona eriyor ve bir dakika sonra bir mesaj geliyor. Mesajı açıyorum ve karımın bir sandalyede otururken çekilmiş fotoğrafına bakıyorum.

Onun görüntüsünü içime çekiyorum ve sonra kolundan akan kanı görüyorum.

Orospu çocuğu.

Tino'nun ofisini tanıyorum.

Alexei elini omzuma koyuyor ve şaşkınlık içinde başımı ona çeviriyorum.

"Odaklanmanız gerekiyor" diyor.

"Yalnız gitmek zorundayım," diye mırıldanıyorum, yarım yamalak bir plan yapamadan.

Elena.

Onun görüntüleri zihnimi doldurmaya başladı.

Gülümse
mesi.

Gözleri.

Kahkahalarının müzikal sesi.

İnlemeleri.

Onun sıcaklığı.

"Yalnız gitmiyorsun lan," diye bağıyor Alexei ve sonra yüzüme bir tokat atıyor. "Kendine gel. Gitmemiz gerek."

Başımı sallayarak arabaya doğru yürürken odaklanmaya çalışıyorum, ancak o zaman "Franco, bütün adamları getir ve şu el bombası sandığını yükle. Gerisini bırak. Tino'nun evine gidiyoruz."

Arabaya doluştuk ve Alexei hemen bir plan oluşturmaya başladı. "Tüm gücümüzle saldıracağız."

"Elena'nın hayatını riske atmayacağım," diye karşı çıkıyorum.

Alexei bana uyarı dolu bir bakış attı. "Şimdi bana her zamankinden daha fazla güvenmek zorundasın."

İsa.

O değilse kim?

Odaklanabilecek kadar sakinleşmeye çalışmak için derin bir nefes alıyorum. "Dinliyorum."

"Eğer yalnız giderseniz, ikiniz de ölürsünüz. Bu kadar basit. Elimizdeki her şeyle saldıracağız ve bu Umbria'yı Elena'yı rehine olarak kullanmaya zorlayacak. Bu şekilde ölmezsiniz ve Elena'yı oradan çıkarma şansımız olur."

Alexei haklı.

Sikeyim.

Başımı salladım. "Tamam. Saldırıyoruz." Dikkatimi Franco'ya veriyorum. "Evdeki tüm muhafızları çağır. Bir tane getirsinler."

roketatar. Sadece Leo'yu teyzemle bırak."

"Emredersiniz, efendim."

Tedirgin hissediyorum, üzerime ç ö k e n karanlığın kenarlarında korku dans ediyor.

Sonra tekrar vurur.

Umbria'da karım var, hayatımın aşkı.

Kalbim.

Ruhum.

Tanrım, eğer Elena ölürse. Eğer ona bir şey olursa. Dünyayı başıma yıkarım.

Kalbim sıkışıyor, kaslarım geriliyor, ellerim intikam için susuyor.

Onu geri almak için yeryüzünde cehennemi yaratacağım.

Arkama uzanıp Glock'umu çıkarıyorum ve sonra yan tarafına kazınmış Cotroni ismine bakıyorum.

'İkinci bir şans vermiyorsunuz. Bizim dünyamızda merhamete yer yok. Zayıflık ve korku göstermeyin. Asla tereddüt etmeyin ya da kendinizi ikinci kez düşünmeyin. Emin olun. Acımasız olun. Onların sizden korkmasını sağlamalısınız. İşte gücümüz burada yatıyor.

Babamın sözleri içimde yankılanıyor.

Bugün ya babama katılacağım ya da tüm gezegene benimle bir daha asla uğraşmamalarını göstereceğim. Benim olana asla dokunmamalarını.

Gözlerim Alexei'ninkilere kayıyor.

"Eğer düşeceksem, bu savaşarak olacak."

"Hemen yanında olacağım kardeşim," diyor gözlerinde hiç korku olmadan.

G Wagon'da her zaman bulundurduğumuz ekstra cephane ve silahları gizli bölmeden çıkarıyorum ve şarjörleri ceplerime sokmaya başlıyorum.

Korkma.

Merhamet yok.

Geliyorum, amore mio.

ELENA

Annem silahı tekrar babamın kafasına dayıyor. "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum," diye alay ediyor. "Güçlü Valentino Lucas düştü."

Gözlerim odanın içinde geziniyor, bir silah ya da dışarı çıkmak için bir yol arıyor.

Bir şeyler yapmalısın Elena. Lucian buraya gelmeden önce.

Bakışlarım babamın masasındaki mektup açacağına takılıyor ve ben hareket eder etmez bir el silah sesi havada çınlıyor. Bir mermi arkamdaki duvara çarpıyor, korkuyla geriye sıçrarken içimden bir çığlık kopuyor.

"Kımıldama," diye bağılıyor annem. "Sadece canlı olmanı istiyorum, tek parça halinde değil," diye tehdit ediyor.

Yaprak gibi titreyerek, donmuş bir şekilde oturuyorum.

Babamla bana bakıyor, yüz hatları intikam hırsıyla gerilmiş. "Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım. Yaşamasına izin vereceğini düşünmemiştim."

Babam sessiz kalıyor, gözleri hiçbir duygu göstermiyor.

"Görüyorsunuz ya," diye devam ediyor meşe masaya yaslanırken, "Valentino bir oğul istiyordu. Bir kız çocuğuna ihtiyacı yoktu. Seni doğurmam on yedi saatimi aldı, sonra da bir kızı dışarı ittiğim için beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü."

Sözleri canımı yakıyor, her biri kalbimi parçalıyor. Bir an için ona karşı merhamet duymaya başladım.

"Bir yolun kenarında ölüme terk edildim," diye yanımdaki nöbetçiyi işaret ediyor annem, "Zeus beni orada buldu. Bana baktı ve sonra intikamımı alabilmem için bilmem gereken her şeyi öğretti."

Tanrım.

Dehşete kapılmış bir şekilde gözlerim babama kaydı.

Böyle bir zalimlikten geldiğime inanamıyorum.

Lucian'ın her an burada olabileceğinin bilinciyle soruyorum: "Bay Cotroni'yi neden öldürdünüz? Neden Lucian'ın peşindesin?"

Annem acı bir kahkaha atıyor. "Luca'yla nişanlıydım. Aşık ve mutluydum, sonra o Dorothy ile tanıştı ve ben Valentino'ya teslim edildim. Çöp gibi atıldım."

Masadan uzaklaşıyor, nefret dolu gözleri babamın üzerine dikiliyor. "Luca bana verdiği sözü tutmuş olsaydı, bu canavar tarafından defalarca tecavüze uğramazdım." Burnundan ve ağzından kan akana kadar babama tekrar vuruyor.

"Lucian masum," diye savunuyorum, sadece onun hayatını kurtarmak istiyorum.

Babama ne yaptığı umurumda değil.

Kadından bir acı kıkırdama daha kaçıyor. "Bu dünyada ne kadar az masumiyet varsa Cotronis ve baban gibi adamlar tarafından yok ediliyor."

"Neden 21 yıl bekledin?" Ağlıyorum. "Neler yapabileceklerini bile bile beni onlarla bıraktın!"

"Çektiğim eziyetin bir hatırlatıcısından başka bir şey değilsin." Yüzü taşa döndü. "Tek bir amacım vardı, o da onları alaşağı etmek için yoktan bir ordu yaratmaktı. Mafya bugün düştü."

Beni nefret içinde yaratan iki canavara bakıyorum ve bu ruhumu çıplak bırakıyor.

Dante ile evlenmeye zorlansaydım geleceğim böyle mi olurdu?

Bir yanımda annemin acısını anlıyor ve onu ikna etmeye çalışıyorum. "Lucian beni seninle aynı kaderi paylaşmaktan kurtardı. Onu seviyorum."

"Aşk diye bir şey yoktur," diye tükürüyor.

"Cabello'yu sen mi öldürdün?" diye soruyor babam aniden.

Annem gülüyor. "Ulaşılması en kolay olan oydu. Onu asit dolu bir küvette boğdum."

Anneme öfkeli bir bakış fırlatıyor ve bu da kafasına bir darbe daha yemesine neden oluyor. Sonra annem elini Zeus'a uzatıyor ve Zeus annemin eline bir bıçak yerleştirmek için harekete geçiyor.

Başka bir şey düşünmeden ayağa fırladım ve olabildiğince hızlı hareket ederek odadan çıktım.

"Yakalayın onu!" diye bağılıyor annem.

Merdivenlerden inerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Annemin adamlarının dışarıda olduğunu bildiğim için oturma odasına dönüyorum ama Zeus'un parmakları omzumu kavıyor ve beni vücuduna doğru geri çekiyor. Anında bir silahın soğuk çeliği başıma dayandı.

Gözlerim kullanabileceğim bir silah bulmak için çılgınca sağa sola bakarken, bir yandan da onu tutmaya çalışıyorum ve o sırada mülkün ön tarafında büyük bir patlama oluyor.

"Gamo!" Zeus beni oturma odasından dışarı sürüklerken Yunanca mırıldanıyor.

Havayı titreştiren daha fazla patlamayla birlikte silah sesleri patlar.

Lucian.

Üst kattan acı çığlıkları geliyor ve Dante'ye yaptığım gibi Zeus'a dirsek atmaya ve kafa atmaya çalışıyorum, ama yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor. Çalışma odasına fırlatıldım, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Başımı kaldırdığımda gördüğüm şey midemi bulandırdı.

Annem babamı kasık bölgesinden bıçaklıyor. Babam şokla sarsılmaya başlıyor ve annemden histerik kahkahalar yükseliyor.

"Geliyorlar," diye bağıyor Zeus ona.

"Bırakın onları," diye bağıyor, tamamen delirmiş görünüyor.

Zeus çalışma odasını terk ediyor ve sonra sadece annem ve ben kalıyoruz. Ayağa fırlıyorum ve ya ben ya da o olacağımı bildiğim için ona doğru koşuyorum. Vücuduna çarparak yere yuvarlandık. Nefesim kesiliyor, silaha uzanmaya çalışırken saç tellerim yüzüme yapışıyor.

Tüm vücuduyla beni sertçe itiyor ve üstte olması için bizi ters çeviriyor. Kollarından tuttum.

Sağ elinde bıçak, sol elinde silah vardı, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu.

Gergin nefeslerimiz dışarıdaki silah seslerine karışıyor. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

*Elena ile
dövüş.*

Lucian için.

Kendin için.

Bir hırıltı çıkardım ve sahip olduğum tüm gücü kullanarak sağ kolunu bıraktım ve kendimi yukarı iterek silahı tuttum ve tutuşundan çekip çıkarmaya çalıştım.

Sağ kolu aşağı iniyor ve bıçağı bana saplıyor. Sonra tetiğı çekerken kulakları sağır eden bir patlama oldu.

Bölüm 28

LUCIAN

(On dakika önce...)

Valentino'nun villasına yaklaşırken mikrofona "Kapıları patlatın." diye emrediyorum.

Saniyeler sonra, roket hedefi vurduğunda ileride bir patlama oluyor.

Roketatarlar için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Franco, sen benimle kal."

"Her zaman," diye kelimeleri ısırarak söylüyor ve sonra G Wagon'u duman ve enkazın içinden geçiriyor.

Anında ateş aldık ve evin yarısına geldiğimizde lastikler patlayarak bizi durma noktasına getirdi.

"Yürü!" Alexei emrediyor ve hareket ediyoruz.

Kapıyı açtığımda kalbim sert atışlarla yavaşlıyor. Tek bir amacım var: Elena'ya ulaşmak.

Ben araçtan iner inmez Franco arkama geçiyor ve el bombalarını alabilmek için arkaya doğru ilerlerken ateşe karşılık vermeye başlıyoruz.

Alexei ve Demitri arabanın sol tarafından gelirken adamlarım villanın arazisine akın ediyor. Franco ve ben pimleri çekip bize ateş eden şerefsizlere el bombaları atarken onlar bize siper oluyorlar.

İlerlemeye başladığımızda cehennem, ateş ve ölüm var.

Bir mermi sırtıma çarparak sendelememe neden oluyor, ancak zırhlı yeleğe çarpmanın etkisiyle vücudumun üst kısmına yayılan acıya rağmen dengemi sağlıyorum.

Kollarım inmiyor ve ateş etmeyi bırakmıyorum, bir adamı diğerinden sonra indiriyorum.

Ben intikamım.

Ben öfkeyim.

Ben lanet olası bir ölümüm.

Bir şarjör daha doldurup Glock'a yerleştiriyorum.

Sonra gözlerim ön kapıdan çıkan Yunanlıya takılıyor.

Sikik herif.

Ateş açıyor ve ben de ona karşılık verip boynunun yanından ve karnının altından vuruyorum. Bir sütunun arkasına saklandı.

Bir hırıltı çıkararak ona doğru koşuyorum ve mermilerin birbiri ardına sütuna isabet etmesine izin veriyorum. Franco Yunanlı'yı hedef alırken Glock'umun şarjörünü yeniden dolduruyorum ve nişan almak için yeterli zamanım olmadığından göğsüme bir kurşun yiyorum ve ardından silahımın kabzasını yüzüne çarpıyorum. Kurşun geçirmez yelek kurşunu aldığı için göğsümde bir acı titreşiyor ama onu görmezden gelip herifin ağzını burnunu kırmaya başlıyorum.

Babamın bana son kez gülümsediği anı görüyorum. Vücudu o soğuk çelik levhanın üzerindeydi. Cenazesi.

Silahımın kabzasını yüzüne, kafasına, bulabildiğim her et parçasına bastırmaya devam ediyorum. Acımasız ve tek bir şey arıyorum, ölüm.

Nefeslerim kükrüyor. Kanım intikam istiyor.

Evin içinden gelen bir silah sesi dikkatimi çekiyor ve Yunanlıya boynumun yan tarafına yumruk atması için bir saniye veriyor. Darbe beni bir an için sarsıyor ve Elena'ya ulaşmam gerektiği için silahımı kafasına doğrultuyorum. Kolumu tutuyor ve güçlerimiz çarpışıyor - onun hayatta kalma isteği ve benim onu bitirme isteğim.

Sahip olduğum her şeyi kullanıp Glock'un namlusunu kafasına yaklaştıırken içimden derin bir hırıltı yükseliyor ve sonra ateş ediyorum.

Yunanlı yere yığıldı, gözleri cansızdı. Muazzam bir memnuniyetle doluyorum, ama öldürmenin tadını çıkarmaya vaktim yok, fırlayıp eve koşuyorum.

"Hayır!" Elena'nın çığlığını duyuyorum, sesi içimde titreşen aynı öfkeyle dolu. Beni merdivenlerden yukarı itiyor ve çalışma odasına girdiğimde tüm aklım başımdan gidiyor.

Kalbim durdu.

Nefesim kesiliyor.

Tüm dünyam durma noktasına geldi.

Umbria Elena'nın boynuna bir kolunu dolamış ve kafasına bir silah dayamış durumda. Elena'nın sol omzuna bir Ka-bar saplanmış.

Kolumu kaldırarak Glock'umun namlusunu kadının üzerine doğrultuyorum. Gözlerim Umbria ve Elena arasında gidip geliyor ve gördüğüm esrarengiz benzerlikler dudaklarımın şokla aralanmasına neden oluyor. İkisi de aynı, Umbria sadece daha yaşlı.

Yüce İsa.

Franco'yu arkamda hissedebiliyorum ve eğer başarısız olursam, onun intikamını alabileceğini bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Ben.

Umbria kıkırdamaya başlar, sesi delilikle doludur. "Nihayet, öldürmesi zor bir adamsın."

"Umbria? Sen de kimsin lan?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyu tükürdüm.

"Eva Lucas, babanın çöpü."

Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Babam mı? Onun seninle ne ilgisi var?"

"Annen için bir kenara attığı kişi benim. Valentino'ya yem oldum."

Parmağım tetiğin etrafında esniyor ama Elena'yı riske atmadan ateş edemiyorum.

"Bütün Cotroni erkekleri aynıdır. Hepsi yalancıdır. Seni öldürerek Elena'ya iyilik yapıyorum, tıpkı babanı öldürdüğüm gibi."

Gözlerim karıminkilere kilitleniyor ve sonra Elena bıçağı omzundan kapıyor ve öfkeli bir çığlıkla çekerek annesinin göğsüne gömüyor.

Elena Eva'nın elinden kurtuluyor ve tereddüt etmeden ateş ediyorum. Eva göğsüne isabet eden kurşunla sendeliyor ve ben ona doğru yaklaşırken bir tane daha boğazına gömüyorum.

Eva yere düşüyor, boğazına dolan kanın etkisiyle hırıltılar çıkarıyor. Yanına geldiğimde onunla gözlerimi kilitliyorum. "Bu babam için." Namluyu kafasına doğrultup tetiği çekiyorum.

Nefes almayı bırakmasını izliyorum, ölüm yaklaşırken gözleri donuklaşıyor.

Bu anın tadını çıkarıyorum, asla unutmak istemiyorum.

Memnuniyet içimi dolduruyor ve babamı kaybetmenin üzüntüsü kalbimdeki etkisini kaybediyor.

İntikamını aldım, baba. Artık annenle huzur içinde yatabilirsin.

Elena kolumu tutuyor. "Çok üzgünüm," diyor bedenini benimkine bastırırken, etrafımızı saran ölümden sığınacak bir yer arıyor.

Tam bir kan gölüydü.

Sağ kolumu kaldırıyorum, hâlâ Glock'umu tutuyorum ve ona sarıyorum.

Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor, ağzı rahatlamayla yavaşça yukarı kıvrılıyor. "Angelo mio."

"Senin için cehennemin dibine kadar gideceğimi söylemiştim," diyorum, hâlâ bugün olanları sindirmeye çalışıyorum ama karımın her zaman onun için geleceğimi bilmesini istiyorum.

Elena'yı kendimden uzaklaştırıyorum, vurulmadığından emin olmak için gözlerim üzerinde geziniyor. Kolundaki kesik ve omzundaki bıçak yarası dışında başka bir yara bulamamak paniğin kalbimi acımasızca ele geçirmesini kolaylaştırıyor.

Elena'nın iyi olduğunu anlamam bir an alıyor, sonra ağzımı alnına bastırıp kokusundan derin bir nefes alıyorum. Akıl sağlığım yerine geliyor ve kollarımı vücudunun altından geçirerek onu göğsüme doğru kaldırıyorum ve Franco'ya bir emir veriyorum, "Hadi buradan gidelim."

Gözlerim odayı tarıyor. Valentino'nun parçalanmış, ölü bedeni bir sandalyeye bağlanmıştı.

Eva Lucas. *Umbria*. Sonunda öldü.

Franco önümüzde, çalışma odasından çıkıp koridora doğru ilerliyoruz. Rastgele silah sesleri hala havada çınlıyor ve sonra ortalık sessizleşiyor.

Tüm adamlarım yaralılarımızı ve ölülerimizi topluyor, sonra da kalan araçlara doğru geri dönüyoruz, kışımızı kaldırmamız gerektiğini bilerek. Kolluk kuvvetlerini susturmak bana tonlarca paraya mal olacak ama ne gerekiyorsa ödeyeceğim.

Alexei ve Demitri de bizimle birlikte cipe bindiler. Franco gaza basıp Tino'nun yıkılmış krallığından hızla uzaklaşırken hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Bu adamlar. Benim için savaşa gittiler. Elena için.

Aleksey'in gözleri Elena'nın gömleğini boyayan kana kaydı. "Demitri yaraların icabına bakacak."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Elena ve sonra göğsüme gömülüyor.

Dudaklarımı alnına bastırıyorum, sadece onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var.

Karımın güvenle kollarımda, ait olduğu yerde olduğunu bildiğimden, aklım Eva'ya dönüyor. Nick Cabello bunun neresinde ve hangi cehennemde?

Valentino'nun parçalanmış bedenini hatırlayınca hiçbir şey hissetmiyorum. O ölümü hak etmişti. Zor yaşarsan, zor ölürsün. Bu işler böyledir.

Ama o öldü. Dante öldü. Umbria, yani Eva Lucas öldü.

Gözlerim Elena'nın yüzünü okşuyor.

Amore mio, şeytanlarını yendim.

ELENA

Demitri yaralarımı dikmeyi bitirdikten sonra bakışlarımı Lucian'ınkilere çeviriyorum. Bir saniye bile yanımdan ayrılmıyor, kanepede yanımda oturduğu yerde elimi sıkıca tutuyor.

Gözlerimi indirdim ve fısıldadım, "Özür dilerim. Çok aptalca davrandım." Başını iki yana sallıyor. "Sen iyisin. Önemli olan tek şey bu."

"Hayatını tehlikeye attım," sözleri beni ürpertti.

Lucian bugün ölseydi, bu benim hatam olurdu. Kendimi asla affetmeyeceğim.

"Bana ne olduğunu anlat," diye soruyor, yüz hatlarını sıkılaştıran bir öfke kalıntısı.

"Annem aradı ve seni aldığını söyledi." Yaptığım en büyük hatayı itiraf ediyorum. "Düşünmedim ve sadece sana ulaşmak istedim."

Yüzü sevgiyle yumuşar ama sonra şöyle der: "Bunu bir daha asla yapma. Beni yakalasalar bile gelme. Bana senin ölümünü izletip sonra da beni öldürecekler. Beni kurtarmanın hiçbir yolu yok."

"Denemek zorundaydım," diye kelimeleri sıkarak söylüyorum, o günkü tüm duygular içime doluyor.

Lucian başını sertçe sallar. "Bir daha asla, Elena."

Dudaklarından adımı duyunca, bunun pazarlığa açık olmadığını anladım. "O zaman seni kim kurtaracak?"

Ağzı tekrar yukarı kıvrılıyor. "Döneceğim. Koşullar ne olursa olsun, her zaman sana geri dönmenin bir yolunu

bulacağım."

Sağ kolumu kaldırıp avucumu çenesine dayıyorum. "Söz mü?"

"Yemin ederim, amore mio," diyor ve sonra dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Geri çekilerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Biraz hareket ettim ve sol omzumda keskin bir ağrı olmasına rağmen, "İyiyim" diye cevap verdim. Kolumdaki kesiği hissetmiyorum, yani en azından bu var.

Lucian vurulduğunda acı göstermedi, ben de göstermeyeceğim. Daha güçlü olmalıyım. Onun için. Aşkımız için.

"Temiz bir yaraydı," diyor Demitri. "Çabucak iyileşecektir."

Demitri'ye "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Sonra Lucian'ın yüzü tekrar taşa döner. "Eva neden bahsediyordu? Babamın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Lucian'ın kederinin sebebinin annem olduğunu bilmenin verdiği keskin acıyla gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Ona bildiğim her şeyi anlatmaya başladım. Babasına olan aşkını ve babası benim annem yerine Lucian'ın annesini seçtiğinde kendini nasıl ihanete uğramış hissettiğini. Babamın ellerinde nasıl acı çektiğini ve mafyadan intikam almaya yemin ettiğini.

Lucian başını sağa sola sallayarak bilgiyi değerlendiriyor ve sonra soruyor: "Nick Cabello hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece onu öldürdüğünü."

Lucian tekrar başını sallar. "Başka kimlerle çalışmış olabileceği hakkında bir şey var mı?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. "Sadece Zeus. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Yunanlı adam mı?" Lucian soruyor. Başımı salladığımda, "O öldü." diyor.

"Bitti mi?" Hayatlarımızda biraz huzur bulabileceğimizi umarak soruyorum.

Lucian bana şefkatle gülümsüyor ve sonra bana doğru eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Bitti, amore mio."

Geri çekildiğinde gözlerimiz buluşuyor ve bir an için sadece bakıyoruz, ikimizin de saldırıdan kurtulduğu gerçeğini içimize çekiyoruz.

Hepsi Lucian'ın gücü sayesinde.

"Dinlenmen gerek," diyor Lucian.

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Daha kötülerini de yaşadım ve bir daha o duruma düşmek istemediğimden, "Bana nasıl dövüşüleceğini ve silah kullanılacağını öğretir misin?" diye soruyorum.

Lucian başını sallar. "Omzun iyileşir iyileşmez."

Lucian'ın göğsüne yaslanıyorum. "Teşekkür ederim."

Hayatımı değiştirdiğin için. Beni sevdiğin için. Beni kurtardığın için.

Başımı kaldırıp ağzımı onunkine bastırıyorum ve hissettiğim her şeyi öpücüğe döküyorum. Alexei, Demitri ve muhafızların etrafımızda dolaşması umurumda değil. Sadece kocamın dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var.

Sonunda Lucian geri çekilir ve "Bu ne içindi?" diye sorar.

"Beni annemle aynı kaderi paylaşmaktan kurtardığın için."

Ölümü beni sadece rahatlatıyor. Sonunda ona musallat olan şeytanlardan kurtuldu. Çok garip. Yaşadığı cehennemi bildiğim için ondan tamamen nefret edemiyorum.

Bazı canavarlar yaratılmıştır ve o da onlardan biriydi.

Lucian'ın parmakları yanağımı okşuyor. "Var olduğunu bilseydim seni daha önce kurtarırdım."

Tanrım, bu adam.

Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebilir miyim? "Sana koşardım," diye itiraf ediyorum.

"Canavarmışım gibi benden kaçmak yerine mi?" diye takılıyor bana.

Başımı salladım. "Yine de haklıydım, diğerlerini uzak tutmak için daha büyük bir canavar gerekiyor. Ama sen benim canavarımsın."

O bir katil. İliklerine kadar kötü bir adam. Ama beni takip eden cehennemden kurtulmak için gereken buydu.

İntikam meleğim.

"Ti amo," diye fısıldıyorum, dudaklarımızı tekrar birleştirerek.

Dualarımı işittiği ve Lucian'ı bana gönderdiği için Tanrı'ya şükrediyorum.

Sonsöz

LUCIAN

(İki hafta sonra...)

Alexei, Demitri, Franco ve Leo ile VIP barda ayakta dururken, müzik havayı doldururken hepimiz bir içkinin tadını çıkarıyoruz.

Vizioso'da bir kutlama partisi veriyoruz.

Mafya çökmedi. Düşmanlarımla yüz yüze geldim ve onların ölümleri bana ve benimkilere bulaşmamaları mesajını verdi.

Kan banyosunun dışında, yeni bir imparatorluk kurdum. Tamamen benim kontrolüm altında.

Gözlerim Franco ve Leo arasında gidip geliyor, sonra "Franco" diyorum.

Dikkati bana odaklandı. "Patron?"

"Terfi ettiriliyorsun. Cabello'nun silahlarının ve müşterilerinin sorumluluğunu üstlenecek güvenebileceğim bir adama ihtiyacım var. Ne dersin?" Franco önce şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Cabello'da çalışmaktan onur duyarım. Senin yanında."

"Güzel. Aslında pazarlığa açık değildi," diye şaka yapıyorum. Bir kahkaha attı.

"Matteo muhafızları senden devralacak," diye bilgi verdim. Franco başını sallıyor ve sonra bakışlarımı Leo'ya çeviriyorum. Leo çenesini kaldırıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Karım için ölmeye hazırdın." Leo başını sallıyor ve karısının hayatı tehlikede olsa bunu tekrar yapacağından hiç şüphem yok. "Tino'nun kollarını ve müşterilerini devralmanı istiyorum."

Ayı gibi adam duygusal görünmeye başladı ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Sonra ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Teşekkür ederim," diyor uzaklaşırken, sonra çenesini tekrar kaldırıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum."

"Her biriniz satışların yüzde kırkını alacaksınız, gerisi bana kalacak."

Hiç tereddüt etmeden başlarıyla onaylarlar.

"Ve işte böyle, Mafya yeniden büyük bir aile oldu," diye mırıldanıyor Alexei.

Babamın başardıklarımla gurur duyacağını düşünerek gülümsüyorum.

Gelecekteki başarımıza içiyoruz ve işimizi hallettikten sonra bakışlarım Elena'yı arıyor. Onu Leo'nun karısı Maria ile konuşurken buluyorum ve bir arkadaş edindiğini bilmek beni rahatlatıyor.

Kolumu Leo'ya doğru itiyorum ve kadınlarımızı işaret ediyorum. "İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar."

Leo gülümser. "Bu çok iyi."

Ursula Teyze kulübe gelmekle ilgili hiçbir şey bilmek istemedi, ben de Marcello'yu evde ona göz kulak olması için bıraktım.

Alexei aniden, "Bu gece gidiyoruz," dedi.

Benim için bir kardeş gibi olan adama dönüyorum. "Seni özleyeceğiz."

Bana sırtıyor. "Başka bir isim olmasaydı, kalırdım."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "O zaman iflas etmiş olurum. Çok pahalısın."

Hepimiz gülüyoruz ve sonra Alexei kadehini kaldırıyor. "Yaşamaya, sevişmeye ve öldürmeye."

Hepimiz birer içki alıyoruz ve sonra bakışlarımı Elena'nın olduğu yere çeviriyorum. Onu ve Maria'yı masalarında bulamayınca, onları seçkin bir kalabalıkla dans ederken görene kadar etrafı taramaya devam ediyorum.

Elena'nın eğlenmesini izlerken rahatlıyorum - sadece tipik bir yirmi bir yaşında kadın olarak hayatın tadını çıkarıyor ve bu beni büyülüyor.

Vücudu müzikle şehvetli bir şekilde hareket ediyor, kıcı giydiği dar kotun içinde mükemmel. Kollarını kaldırıyor, memnun bir gülümseme dudaklarını büküyor ve ben de ipek bluzuna bastıran göğüslerini görüyorum.

Alexei, "Karınla göz göze geleceğine git onunla dans et," diye mırıldanıyor ve benden bir kıkırdama alıyor.

İçkimi bırakıp Elena'ya doğru yürüyorum. Gözleri bana kilitleniyor ve ben aramızdaki mesafeyi kapatırken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Büyüleyici.

Ona ulaştığımda sol kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımız anında aynı şehvetli hızı buluyor.

Aramızda bir olma ihtiyacı oluşurken sadece birbirimize odaklanıyoruz.

Elena onunla ilk tanıştığımdan beri çok değışti. Daha önce ürkek ve kendi gölgesinden korkan biriyken, tehlikede olduğumu düşündüğü için cehennemin dibine kadar yürüdü. Bunu yapması yanlıştı ama bugüne kadarki en büyük düşmanım karşısında sinmek yerine Eva'yla yüzleştiğı gerçeğini de görmezden gelemem.

Üç gün önce başladığımız eğitimle yakında gerçek bir Mafya kraliçesi olacak.

"Mutlu musun, amore mio?"

Kollarını boynuma doluyor. "Tarifsiz bir mutluluk." Ağzımın kenarı kalkıyor, sonra "Ama..." diyor.

"Ama?"

Elena bana doğru itiyor ve dişleri alt dudağıımı çekiştiriyor. Ağzıma karşı, "Şu anda sakin içime gömülü olsaydı çok daha mutlu olurdum" diyor.

İsa.

Bu kadın.

Yüzünde çekici bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

"Karım ne isterse onu alır," diyorum ve elini tutarak onu dans pistinden çekiyorum. Nadiren kullandığım ofise doğru yürüyorum ve Elena'yı içeri çekerek kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve rahatsız edilmememiz için kilitliyorum.

Işığı açıyorum ve sonra oturmak için kanepeye doğru yürüyorum. "Benim için soyun," diye emrediyorum.

Elena tereddüt etmiyor ve dans pistinden gelen müzikle, üstünü yavaşça tutuşunu izliyorum

başının üzerinden çekerek.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken kalçaları hareket etmeye başlıyor ve kumaştan dışarı adımını attığında, karım siyah dantelden başka bir şey giymeden sadece benim için dans ediyor.

Mükemmel.

Elena çıplak olduğunda, gözlerim teninin her santiminde bayram ediyor. Kemerimi çözerek takım elbisemin fermuarını indiriyorum.

"Gel de bana kucağında bu hareketleri göster," diyorum kumaşı aşağı doğru itip sertleşmiş sikimi ona gösterirken.

Elena'nın dudakları daha yukarı kıvrılıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Omuzlarımdan tutarak üstüme tırmanıyor ve kucağıma oturuyor.

Aramıza uzanıyor ve sikimi girişine yerleştirerek, kışının taşaklarıma dayandığını hissedene kadar aşağı iniyor.

Dudakları aralanıyor ve sikimi içine almanın ne kadar iyi hissettirdiğinden gözleri kapanıyor.

"Bana nasıl seviştiğini göster," diyorum, sikim onun hareket etmesini istiyor.

Elena gözlerini açıyor ve tırnaklarını omuzlarıma geçirerek kalçalarını döndürmeye başlıyor, beni çılgına çeviriyor.

Ellerim göğüslerini buluyor ve öne doğru eğilerek, artık kendimi tutamayana kadar meme uçlarını emiyorum. Kalçalarını tutarak kontrolü ele alıyorum ve sertçe itmeye başlıyorum, ikimiz de yanana kadar sikim iç duvarlarını okşuyor.

Bir kükreme oluşurken dudaklarım dişlerimden geri çekiliyor ve ardından karım zevki arttıkça inlemeye başlıyor.

Parmaklarım onun yumuşak tenini ısıyor. Dudaklarımız ayrılıyor. Gözlerimiz şehvetle kaplandı.

Boşalmak üzere olduğumu bildiğim için homurdanıyorum, "Sikime gel, amore mio."

Başı geriye düşüyor ve ben boynunu, göğüslerini, bembeyaz tenini içime çekerken, ona vurmaya başlıyorum. İçimden bir kükreme kopuyor ve kendimi onun içine boşalttığımda, onu kendime çekip dişlerimi göğüs ucuna geçiriyorum.

Elena devralıyor, kalçalarını tekrar duygusal bir şekilde döndürerek, amını bana sürterek son zevkini kovalıyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor ve durduğunda beni göğsüne bastırıyor. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Angelo mio." Memnun bir iç geçiriyor. "Ti Amo."

Geri çekilip ona sırtıyıyorum. "Sikimi daha çok seviyorsun."

Omuz silkiyor ve bana şakacı bir gülümseme veriyor, bu da kıcını tokatlamama neden oluyor. Amcığı sikimin etrafında sıkılaştığında kaşlarım havaya kalkıyor. "Sana şaplak atmamdan hoşlanıyor musun?"

Yanakları kızarıyor ve bu bana aşık olduğum kıza bir bakış atmamı sağlıyor.

Kucağımdaki kadın eğiliyor ve sonra dişleriyle kulak mememi ısıyor. "Evet."

Onun için tekrar sertleşiyorum ve yavaşça içine girmeye başlıyorum ve sonra kıcını tekrar tokatlıyorum.

Amcığı beni sıkıca kavırıyor. "Tekrar," diye inliyor sikimi aşağı yukarı hareket ettirmeye başlarken.

Avuçlarım kıcıyla buluşuyor, sonra parmaklarım tenine giriyor ve adımı haykırana kadar onu beceriyorum.

ELENA

(Üç ay sonra...)

Çiçek tarhlarından birinin yanında dizlerimin üzerinde, çeşmenin sesi bana eşlik ederken, lalelerin arasındaki yabancı otları ayıkliyorum.

Yüzümde kalıcı bir gülümseme var.

"Cara," diye sesleniyor Ursula Teyze verandadan. "Biraz mola ver. Sabahtan beri güneşin altındasın."

Son otu da söküp ayağa kalkıyorum. Bahçe eldivenlerini ellerimden çıkarıp çimlerin üzerine bırakıyorum ve Ursula Teyze'ye doğru yürüyorum.

Masaya oturduğumda soğuk bir bardak portakal suyu beni bekliyor.

"Yanaklarına bak," diye telaşlanıyor. "Güneş kremi sürmelisin."

"Biraz koyayım," diyorum, gülümsemem genişliyor.

Ursula Teyze benim hiç sahip olmadığım annem oldu. Zamanla ona geçmişimi açtım ve onunla konuşmak bu anıların kapısını kapatmama yardımcı oldu.

Ursula Teyze'nin gülümsemesi büyüyor ve sonra başımın tepesinde bir öpücük hissediyorum. Başımı arkaya yatırarak Lucian'a sırtıyorum. "Eve erken gelmişsin."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra masaya oturmaya geliyor.

Ursula Teyze ona bir bardak portakal suyu dolduruyor ve bir yudum aldıktan sonra, "Toplantılar arasında biraz boş vaktim vardı ve bunu ailemle geçirmek istedim" diyor.

Gözlerim sevgiyle kocamın üzerinde. "Bu ailenin büyümesi hakkında ne düşünürsünüz?"

Lucian'ın gözleri benimkilere kayıyor ve Ursula Teyze elini ağzına götürüyor.

Kıkırdadım. "Biz hamileyiz."

Lucian'ın yüzü duygusallıkla geriliyor ve sonra fırlayıp beni kucaklıyor. Beni bir çemberin içinde döndürürken kolları beni sarıyor, kahkahalar ondan fışkırıyor.

"Dio. Dio. Dio," diye bağılıyor Ursula Teyze heyecanla.

Lucian ayaklarımı tekrar yere basıyor ve ağzını benimkiyle birleştiriyor, onun mutluluğunu tadıyorum ve bu benimkini katlıyor.

Sonra başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bebeğimizi mi doğuracaksın?"

Başımı sallayarak, "Bu sabah bir test yaptım ve pozitif çıktı" diyorum.

"Onu görmek istiyorum," diye talep ediyor.

Kıkırdayarak elini tutuyorum ve onu evin içine çekiyorum. Yatak odamıza girdiğimizde başucumdaki çekmecedan testi alıp Lucian'a gösteriyorum.

Dudaklarında gururlu bir gülümseme oluşuyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben bir baba olacağım."

"Tıpkı seninki gibi harika bir baba."

Sözlerim yüzünde heyecan yaratıyor, sonra bir elini başımın arkasına koyuyor ve beni kendisine çekip öpüyor.

Yavaş ve sevgi dolu.

Birbirimizden ayrılıp aşağı indiğimizde Ursula Teyze'yi mutfakta fırtına gibi yemek pişirmeye hazırlanırken buluyoruz.

Sürgülü kapıları işaret ediyorum. "Sana bu sabah bahçede neler yaptığımı göstermek istiyorum."

Lucian beni dışarı kadar takip ediyor ve ben elimi çiçek tarhında gezdirirken kolları arkamdan beni sarıyor ve elleri karnıma yerleşiyor. Çenesini omzuma yaslayarak, "Çok meşgulmüşsün. Çok güzel görünüyor."

Elinden kurtulup bir sonraki çiçekliğe doğru yürüyorum. "Aziz Joseph zambakları çiçek açıyor."

Onları diktim çünkü Lucian'ın annesinin en sevdiğiydi.

Lucian onlara bakıyor, sonra bana gülümsüyor. "Annemle babam seni çok severdi."

Kollarımı beline doluyor ve ona bakıyorum. "Ya siz, Bay Cotroni?"

Sevgi dolu bir sırtış ağzının kenarını çekiştirmeye başlıyor. "Sen benim saplantımsın, amore mio. Seni ne kadar çok istersem, o kadar çok seviyorum ve seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip çenesine bir öpücük konduruyorum ve sonra ona sarılıyorum. Bakışlarım okyanustayken, kocamın güçlü kollarının beni sardığını, sonsuz sevgisinin beni bir güvenlik balonuyla sardığını hissediyorum.

"Sen benim hayatımsın Lucian," diye fısıldıyorum.

Kocam dünyanın en büyük kötü adamlarından biridir.

Ama o benim kahramanım.

İntikam meleğim.

Cehennemin dipsiz çukurlarına kadar peşinden gideceğim adam çünkü onun yanında yaşayacak ve öleceğim.

Lucian biraz geri çekiliyor ve başını eğerek bana bakıyor.

"Birden fazla çocuğumuz olacak, değil mi?" diye soruyor. "Ne kadar istersen."

Bana bir kaşını kaldırdı. "O halde işe koyulsak iyi olur."

"Ben zaten hamileyim," diye gülüyorum beni eve geri çekerken.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir."

Lucian'ın yatakta daha mükemmel olabileceğinden değil. "Bu kulağa hoş geliyor."

Merdivenlere yöneldiğimizde Ursula Teyze mutlulukla iç geçiriyor, "Genç ve aşık olmak."

Odamızda yalnız kaldığımız anda Lucian bana beni ne kadar sevdiğini gösteriyor ve ben de karşılığında ona tapıyorum.

Kollarına uzanıp göğsüne tembel desenler çizerken, "Çocuklarımıza babaları gibi nasıl güçlü olunacağını gösterecek misin?" diye soruyorum.

Lucian saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Öpeceğim." Beni sırt üstü çeviriyor ve bana bakıyor. "Ve onlara nasıl asla vazgeçilmeyeceğini göstereceksin."

Elimi Lucian'ın yüzüne götürüp çenesini kavriyorum.

"Yapacağım." Birlikte çocuklarımıza sevginin ne olduğunu göstereceğiz.

Son

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

